

Giới thiệu Tuyệt Sắc Quân Sư

Giới thiệu:

Nàng: Ngọc Phù Dung, là một thiên tài, bao trọn các lĩnh vực, mang trong mình nửa dòng máu của thần, trong một lần chơi cờ với thời không thần, giành phần thắng, buộc ông ta đưa mình đi du ngoạn một chuyến xuyên không.

Tại đây bằng tài trí của mình, nàng trở thành thiên hạ đệ nhất quân sư Ngọc Băng Tâm công tử, khiến nhiều cô gái điêu đứng (chú thích: lúc này nàng đang giả nam), nhưng cũng khiến cho nhiều nam nhân phải lòng.

Từ đó nàng quyết định lập cho mình một hậu cung ở đây: các mỹ nam của nàng đều thuộc hàng cực phẩm, từ hoàng đế, vương gia, tướng quân, minh chủ võ lâm, đến ma đầu ma giáo, thiên hạ đệ nhất tài tử, đệ nhất phú thương, cho đến thần y... và còn rất nhiều rất nhiều người nữa.

Chống chỉ định: ai thích nữ chính nhu nhược, cửa ở bên kia, ai thích tình yêu một nam một nữ xin mời black ngay, ai có đầu óc quá trong sáng, xin mời theo lối sửa sau rồi đi ngay, truyện này có ngược ái, ngược thân nhưng toàn là nữ chính là tác giả, nam chính là nạn nhân, ai thích thể loại này, thì xin mời vào đây nào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Quyển Một: Thiên Hạ Đệ Nhất Quân Sư

- Lão đầu người thua rồi- nữ tử nói với lão già
  - Ta không phục chơi lại đi
  - Không được thua là thua, lão thua thì phải thực hiện một chuyện cho ta, chúng ta thỏa thuận trước rồi
  - Vậy người muốn ta làm gì
  - Ta muốn đi một chuyến xuyên thời không, mấy năm nay đó là trào lưu, ta muốn thử một lần
  - Chỉ như vậy thôi
  - Đúng chỉ vậy thôi
  - Được đơn giản, cầm lấy
  - Cái gì vậy
  - Thanh hồng kiếm cho người phòng thân, và ngọc bội này thì khi nào người gặp rắc rối cứ việc cầm nó gọi ta, ta sẽ có mặt giúp người
  - Lão đầu người rất có nghĩa khí nha,
  - Không nói nữa bây giờ đi thôi
  - Khoan đã ta phải thay nam trang, ta không muốn lấy thân phận nữ xuất hiện
  - Tại sao, người rất đẹp mà
  - Chính vì vậy càng phải thay nam trang, nếu không sẽ rất phiền phức
  - Tùy người nhanh đi
- Một lúc sau, một nam tử khôi ngô xuất hiện
- Lão đầu đi được rồi

Lão già phát tay, nam tử trước mặt lập tức biến mất

Trong một khu rừng

Rầm

– ui da, lão đầu này tại sao lại hại ta té đau thế này, ít ra phải cho ta đáp an toàn một chút chứ.

– Quân Hàn đại ma đầu nguoi không thoát được đầu mau đứng lại đi – một đám người đuổi theo một nam tử đang bị thương.

– Dựa vào các người mà muốn giết ta sao

– Nguoi bị thương nặng như vậy, hôm nay không thoát được đầu, mau chịu chết đi.

– Tất cả các người cùng xông lên cho ta, mau giết hắn

cả đám người đánh một người không công bằng nha, nghĩ là làm

Xoẹt, một bọn lẩn đằng ra đất, một thanh y nam tử đứng trước mặt Quân Hàn

– nguoi tại sao lại giúp ta

– không thích thái độ ý đồ hiếp yếu của chúng thôi

– nguoi tên gì

– nguoi hỏi làm chi

– ta là người công bằng, nguoi cứu ta, ta sẽ đáp ứng nguoi một việc

– Ngọc Phù...à Ngọc Băng Tâm

– Ngọc Băng Tâm, được, nguoi có yêu cầu gì

– Ta chưa nghĩ ra, mà ta không biết nguoi là ai, làm sao biết yêu cầu của ta nguoi có đáp ứng được không

– Nguoi không phải người trong giang hồ

– Không

– Ta là giáo chủ thiên ma giáo, mọi người đều gọi ta là đại ma đầu

– Thiên ma giáo, tên nghe rất được

– Mau nói yêu cầu của nguoi, ta hết kiên nhẫn rồi

– Ta chưa nghĩ ra

– Vậy khi nào nguoi nghĩ ra đem theo thứ này đến thiên ma giáo gặp ta –nói xong vứt lại một ngọc bài rồi vọt đi

– Một người kỳ lạ, nhưng mà lại rất tuần tú, nguoi là người đầu tiên ta chạm – ngọc phù dung nghĩ thầm

– Hắn có thật là nam nhân không vậy, tại sao trên đời lại có nam nhân đẹp hơn nữ nhân như vậy – quân hàn trong lòng tự hỏi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2

Tấn thành, trong một túr lâu, đang diễn ra một cuộc thi thơ văn

- Triệu công tử ngài thật cao minh, câu đối của ngài rất hay – một đám người đang bu quanh một nam tử tầm tấc khen

- các vị quá khen rồi –nam tử chấp tay đa tạ
- không quá đâu Triệu công tử đây là thật lòng đó – một nữ tử dựa sát vào người y
- cô nương xin tự trọng
- Triệu công tử, tại hạ có một vế đối không biết công tử có thể thay tại hạ đối vế sau được hay không – một bạch y nam tử bước vào, gương mặt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, cái gì mà “khuynh quốc khuynh thành” “mỹ lệ thoát tục” so với y thì còn thua xa, chỉ có thể dùng một từ mỹ để diễn tả y, làm cho mọi người đều thất thần
- Công tử xin mời nói – Triệu Bản sau vài giây thất thần thì lên tiếng
- Khúc lễ tam thiên long mạc nhận
- Tại hạ xin được đối lại là:
- Quốc phong thập ngũ thu quan thư.
- Hay hay – cả tửu lâu khen nức nở
- Tại hạ xin tiếp một câu nữa – bạch y nam tử vẫn chưa chịu thua
- Tuyết ánh thu đài lan điệp mộng
- Tại hạ xin đối
- Mai huy tú các mạo trâm hoa.
- Công tử quả là không hổ danh thiên hạ đệ nhất tài tử -bạch y nam tử cười khen, nụ cười y như gió xuân chảy thẳng vào lòng người
- Huynh đài quá khen, không biết huynh đài có thể giúp tại hạ đối một vế không –Triệu Bản nói
- Xin mời công tử
- Vận lưu trường vĩnh tam thiên hiệp
- Tại hạ xin đối lại
- Mộng nhiều vu sơn thập nhị phong.
- Huynh đài quả nhiên văn phú hơn người
- Làm sao so với Triệu công tử được
- Xin hỏi huynh đài cao danh quý tánh
- Ngọc Băng Tâm
- Thì ra là Ngọc công tử, hiếm khi gặp được người tri âm, nếu huynh không chê xin mời huynh đến hàng xá, để chúng ta cùng đối ẩm thơ ca.
- Tại hạ còn có việc hẹn khi khác đi
- Nếu vậy thì khi khác vậy
- Không biết Triệu công tử có thể đối giúp tại hạ một câu nữa hay không
- Xin huynh cứ nói
- Hoa triều nhật oán thanh loan vũ.
- Cái này....- triệu bản ứng
- Nếu bây giờ công tử đối không ra thì tại hạ cho công tử 3 ngày suy nghĩ, ba ngày sau tại hạ sẽ ở đây chờ công tử
- Được, ba ngày sau gặp lại
- Một lời đã định – nói xong ngọc phù dung xoay người rời đi tên này cũng được đấy nhỉ

Một câu “Hoa triều nhật noãn thanh loan vũ” khiến cho thiên hạ đệ nhất tài tử Triệu Bản phải áp ứng, khiến cho rất nhiều thi sĩ danh nhân má tắn mắt ngủ, cái tên Ngọc Băng Tâm chẳng bao lâu đã nổi danh thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Ba ngày sau, tại tửu lâu

- không biết Triệu công tử đã có về đối sau chưa – ngọc phù dung hỏi triệu bản.
- Triệu Bản được mệnh danh thiên hạ đệ nhất tài tử, nhưng mà lần này thật xấu hổ, người xưa nói không sai núi cao còn có núi cao hơn, xem ra lần này tại hạ đã gặp được cao nhân rồi
- Triệu công tử quá lời rồi, ta chẳng phải cao nhân gì cả, chẳng qua có chút tài văn chương thôi
- Ngọc công tử quá lời rồi, câu đối của công tử không chỉ khiến cho tại hạ mà còn có rất nhiều thi sĩ ngày đêm suy nghĩ mãi không ra, nếu như vậy mà cũng xem là tài mọn thì xem ra khắp thiên hạ này không có nhân tài rồi.
- Tại hạ chẳng qua nói đại một câu thôi, không ngờ có thể khiến cho thiên hạ đệ nhất tài tử khen như vậy thật là vinh hạnh.
- Nói đại, Ngọc công tử nói như vậy thì xem ra đang hạ thấp văn chương của mọi người trong thiên hạ rồi – một tên thư sinh tức giận đứng ra nói.
- Tại hạ hoàn toàn không có ý này, mong các vị đừng hiểu lầm
- Thế không biết ngọc công tử có thể nói cho tại hạ về đối sau của câu đối mà công tử đã đưa ra hay không – tên thư sinh khác công kích
- Đúng vậy không biết Ngọc công tử có thể cho ta biết được hay không – Triệu Bản cười nói
- Nếu các vị đã nói như vậy thì tại hạ xin mạo muội đọc, về sau của tại hạ là
- Liễn như phong hòa tử yến phi.
- “Hoa triều nhật noãn thanh loan vũ.” đối với “Liễn như phong hòa tử yến phi.” rất hay, Ngọc công tử quả nhiên là văn tài xuất chúng.
- Triệu công tử quá khen rồi, nếu không còn chuyện gì tại hạ xin phép cáo từ.
- Ngọc công tử xin đợi đã, không biết tại hạ có được vinh hạnh mời công tử đến tể xá làm khách vài ngày hay không
- Chuyện này, ...chỉ sợ tại hạ làm phiền quý phủ thôi
- Không phiền, công tử có thể đến nhà làm khách là vinh hạnh cho tại hạ, sẵn dịp này, tại hạ cũng muốn lĩnh giáo Ngọc công tử.
- Nếu vậy cung kính chi bằng tuân mệnh – ngọc phù dung trong lòng nghĩ thầm có phiếu ăn lâu dài rồi, dù gì ngân lượng cũng hết, bây giờ thì khỏi lo không có chỗ ăn và nghỉ rồi, hắc hắc
- Ngọc công tử xin mời
- Triệu công tử mời

Hai người rời khỏi tửu lâu trước con mắt hâm mộ của bao nhiêu người, cuộc đời của cả hai từ hôm nay sẽ bắt đầu bước sang trang mới

---

Thần điện trên trời, hai lão đầu đang nói chuyện với nhau

- ta nói này chúng ta cá xem con a đầu đó rốt cuộc làm cho bao nhiêu nam nhân rơi vào lưới tình
- ta nghĩ chừng hai ba người – lão đầu thứ nhất nói
- ta nghĩ với khả năng của con bé chắc cỡ hơn năm người – lão đầu thứ hai phản bác

- không tới đó đâu
- chắc là như vậy
- vậy chúng ta cá đi, ai thua phải làm gì luôn cả công việc của đối phương trong 500 năm
- cá thì cá ai sợ ai
- quyết định như vậy
- một lời đã định (hai nhân vật này chính là thời không thần và nguyệt lão, sau này sẽ còn gặp lại họ nhiều lắm)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Triệu Bân, thiên hạ đệ nhất tài tử, là con trai duy nhất của triệu gia, cha hắn cũng là người có tiếng trong giới thương nhân, nên nhà của hắn cũng thuộc hàng phú quý.

Triệu phủ được xem là một trong ba gia tộc lớn nhất, có tiền nhất Tấn thành (thành này thuộc Chu quốc, là nơi buôn bán sầm uất nhất, cũng tức là kinh thành của Chu quốc), từ ngày đến đây, Ngọc Phù Dung được tiếp đãi như thượng khách, phụ thân của Triệu Bân cũng là người yêu văn chương, nên cũng rất thích vị Ngọc công tử này, Ngọc công tử, văn tài xuất chúng, dung mạo như thiên tiên, từ ngày bước vào phủ thì khiến cho tất cả nữ nhân đều phải lòng, nam nhân có kẻ ganh tỵ, có kẻ cũng động lòng, hey thật đúng là hồng nhan họa thủy mà.

Hôm nay, Triệu lão gia sẽ mở tiệc thưởng hoa mẫu đơn, vườn hoa mẫu đơn của triệu gia nổi tiếng khắp Tấn thành không ai không biết, kể cả đương kim hoàng thượng, và thái hậu cũng sẽ đến tham dự, nên từ sáng triệu phủ đã vô cùng bận rộn, lo sắp xếp mọi việc chu đáo, nếu như có gì sơ suất thì sẽ khiến cho long nhan đại nộ, đến lúc đó thì khó mà bảo toàn tánh mạng, từ việc tổ chức tiệc cho đến việc bảo đảm an toàn đều do đích thân triệu lão và triệu bân ra tay làm.

Vườn hoa triệu phủ hôm nay được bày biện vô cùng rực rỡ, sắc màu của hoa mẫu đơn càng làm tôn thêm vẻ quyền rũ cho khu vườn, kết hợp với quang cảnh trang trí, khiến cho khu vườn giống như tiên cảnh nhân gian.

– Thiên hương tại nhĩ y

Quốc sắc triều hàm tử. (Tạm dịch là: Hương trời nhuộm màu áo, sắc nước say cả triều), quả thật là tiên cảnh nhân gian khó gặp. – Phù dung phe phẩy quạt tán thưởng.

- Ngọc công tử quả nhiên văn tài xuất chúng, chỉ bằng hai câu đơn giản đã có thể bộc lộ được nét đẹp của hoa mẫu đơn – Triệu Bân thành thật khen tặng.

- Triệu công tử quá lời, tại hạ chỉ là tức cảnh sinh tình nên mới đọc hai câu thơ này thôi – Phù dung cười lấy lệ, người cô đại thật là phiền mà.

- Ngọc công tử lại khiêm tốn, hiếm có người nào như công tử, có tài nhưng không kiêu.

- Triệu công tử quá khen rồi.

- Triệu huynh hình như đang bận thì phải – hai người đang trò chuyện thì một giọng nói từ phía sau vang lên khiến cả hai quay đầu lại, phù dung nhìn người đang tiến lại gần, hắn đúng thật là chỉ có thể dùng một từ mỹ để tả thôi, ấy da lại thêm một tên hại nước hại dân rồi.

- Hoàng... À thì ra là lạc công tử, không biết công tử đến, không nghênh đón từ xa mong công tử thứ tội – triệu bân tỏ ra cung kính với người mới đến, khiến cho phù dung tò mò, rốt cuộc tên này là ai cơ chứ, nhưng mà trên người hắn tại sao lại có long khí...long khí...long khí chẳng phải là tượng trưng cho đế vương sao, hắn là lạc công tử, hoàng đế chu quốc cũng là Lạc Minh, không trùng hợp vậy chứ, không lẽ... hắn là...xem ra là vậy rồi, phù dung miệng cười bí hiểm.

(TT: xin nhắc lại cho mọi người nhớ, tỷ này có mang một nửa dòng máu của thần, nên tỷ ấy có thể nhìn thấy những thứ người thường không thể nhìn thấy, làm những chuyện người thường không thể làm)

- Triệu huynh đây là – mặc dù biết rõ nhưng phù dung vẫn làm bộ như không biết mà hỏi triệu bân.

- À đây là lạc công tử một người bằng hữu của tại hạ - triệu bân cười giải thích.

- Triệu công tử vị này là – họ lạc kia cũng quay sang hỏi triệu bân.

- À đây là Ngọc công tử, hiện đang làm khách tại nhà của ta

- Ngọc công tử, huynh đài đây chính là Ngọc Băng Tâm công tử mà mấy ngày nay thiên hạ đồn đại, chỉ bằng một câu khiến cho thiên hạ đệ nhất tài tử Triệu Bản và biết bao văn hào thi sĩ phải chịu thua sao – Lạc công tử cũng đánh giá người trước mặt, cũng giống như những kẻ trước đây y tự hỏi hẳn thật sự là nam nhân sao, thật đáng tiếc, nếu là nữ nhân thì hay biết mấy

(TT: nữ nhân để ca đưa vào cung, tống vào ba ngàn giai nhân của mình hả; Lạc Minh: chuyện của ta không cần người xen vào, biến; TT: hung dữ quá, * xách dép bỏ chạy*, mạng nhỏ quan trọng hơn a)

- Lạc công tử quá lời, tại hạ chẳng qua là may mắn mà thôi – phù dung mỉm cười, một nụ cười đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ, khiến cho cả hai nam nhân đều thất thần.

- À, công tử xem ra là một người khiêm tốn – lạc minh lấy lại tinh thần cười lấy lệ nói

- Hai vị không cần khen qua khen lại như nhau vậy, chỉ bằng tối nay thừa dịp ngắm hoa cùng thi thố tài nghệ xem thế nào –triệu bản nhìn hai người này cười đùa với nhau xem mình như không khí, trong mắt y giống như là tình nhân đang tâm sự, khiến y khó chịu, không hiểu sao chỉ mới ở cùng ngọc băng tâm công tử này mấy ngày mà y dường như thay đổi hẳn, lúc trước y thường ra ngoài, cùng bằng hữu uống rượu ngâm thơ, nhưng mà mấy ngày nay, nếu ngọc công tử này không chịu đi cùng, thì y cũng không đi thà ở nhà nhìn y cùng y ngâm thơ như vậy lại sung sướng hơn, không lúc nào y muốn rời mắt khỏi ngọc công tử này, y dường như đã bị ngọc công tử này cuốn hút rồi, không ở bên cạnh ngọc công tử này, y sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Nếu triệu công tử đã nói như vậy, ngọc công tử tối nay gặp lại – lạc minh hướng hai người cáo từ, trong lòng thầm nghĩ Ngọc băng tâm để xem tối nay khi biết thân phận của ta người sẽ có phản ứng gì, ta rất nóng lòng muốn xem về mặt đó của người, chắc là rất đáng yêu đây, mà khoan tại sao ta lại nghĩ hẳn đáng yêu chứ, chắc bị nụ cười vừa rồi của hắn làm cho lẫn lộn cả rồi, chắc là vậy rồi

- Nếu vậy thì tại hạ xin tiễn lạc công tử một đoạn – triệu bản quay sang phù dung gật đầu một cái bảo y chờ, phù dung cũng đáp lại một cái như hiểu ý y.

Nhìn hai người đi xa, phù dung mỉm cười xấu xa, trong lòng nghĩ thầm hoàng đế a, muốn đấu với ta, người không có cửa đâu, muốn tối nay chờ xem biểu hiện của ta khi biết thân phận của người hả, đành làm người thất vọng rồi, xin lỗi nha, ta sẽ cho người biết thế nào là vô quyết dày có móng tay nhọn

- không được cho hắn biết thân phận của ta – lạc minh ra tới cửa không thèm quay đầu lại lạnh lùng ra lệnh cho triệu bản, vốn rảnh rồi, định đến xem thử trước tình hình ở đây, để đề phòng bọn chúng giờ trò, không ngờ lại gặp được một người thú vị như vậy.

- thảo dân tuân mệnh – triệu bản cung kính tiễn lạc minh

Thiên điện trên thiên đình

- Lão đầu người xem lại thêm một tên tiểu tử nữa rồi kìa – một lão già chỉ tay qua kính phương gian (kính nhìn rõ chuyện nhân gian khi ở trên trời)

- Ta thấy rồi – lão già còn lại bức tức nói

- Ta thấy hay là người nhận thua đi, ta nói là trên năm người mà người không tin, người xem lại xuất hiện thêm một tên rồi đó

- Vẫn chưa kết thúc, ta sẽ không nhận thua, xuất hiện thì xuất hiện, nhưng chưa chắc con a đầu đó chịu – nói xong lão già tức giận bỏ đi, bỏ lão già còn lại lắc đầu cười khổ

- Hey, người đứng là lão cố chấp mà, bao nhiêu năm rồi cũng không thay đổi, đầu yên tâm đi, ta nhất định sẽ khiến cho người giống hoàng đế vậy, có nguyên cái hậu cung luôn – lão sau khi than thở thì quay về phía phương gian mỉm cười a đầu, cố lên, ta ủng hộ người, vì 500 năm an nhàn sắp tới của ta, chúng ta cùng cố gắng nào

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5

Trời tối cũng là lúc tiệc ngắm hoa mẫu đơn bắt đầu, cả vườn hoa Triệu phủ đều sáng rực đèn, khách khứa đều đã đến, chỉ còn thiếu hoàng thượng và thái hậu nữa là đủ, nhưng do hai nhân vật trọng yếu chưa đến

nên tiệc không thể bắt đầu cho nên mọi người đành phải chờ. Do Triệu Bản bận tiếp khách, cho nên lúc này Phù Dung đang một mình đi dạo trong vườn, khi đi đến hòn giả sơn (núi giả) thì tình cờ nàng nghe được một cuộc trò chuyện thú vị.

- mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa
- đã chuẩn bị xong cả rồi
- ngại chắc là không có chuyện gì xảy ra chứ
- yên tâm, hôm nay tên cầu hoàng đế đó và lão thái bà kia cùng tên đệ đệ đáng chết của hắn đều không thoát khỏi đây được đâu, nơi này sẽ là mồ chôn của nhà họ Lạc hẳn
- vậy thì tốt, chủ nhân không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn dù là nhỏ nhất, nếu không sẽ dễ lỡ việc lớn của chủ nhân đó có biết không
- yên tâm chỉ cần qua khỏi đêm nay, ta đảm bảo chủ nhân sẽ có thể thuận lợi đăng cơ, thay thế tên tiểu tử Lạc Minh kia làm hoàng đế
- ngại đã hạ độc tất cả rồi chứ, còn về sát thủ thì sao, sắp xếp ổn chưa
- mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, ngại không cần phải lo, nơi này không tiện ở lâu, ngại nên nhanh chóng đi đi thì hơn.
- Được vậy ta đi, ngại nhớ hành sự cẩn thận, đừng để bọn chúng nghi ngờ
- Ta biết rồi.

Sau khi hai bóng dáng rời đi, thì một người từ trong giả sơn đi ra, miệng mỉm cười, tay phe phẩy quạt như đang suy tính gì đó, sau đó thì hướng phía phòng bếp mà đi.

Triệu phủ đúng là nhà giàu có, ngay cả nhà bếp cũng đặc biệt to, có thể còn hơn cả nhà bếp của tửu lâu lớn nhất kinh thành.

- Ngọc công tử, tại sao người lại vào đây – tổng quản nhà bếp vờ thấy phù dung vào thì chạy lại hỏi
  - À, tại vì đi ngang qua ngửi được mùi thơm, cho nên vào xem thử hôm nay mọi người nấu món gì thôi – phù dung tay phe phẩy quạt nói, nhưng mắt thì lại dán vào một bóng dáng đang đứng nấu nướng
  - Chỗ này toàn khói lửa, Ngọc công tử thân phận sang trọng, không nên ở đây hay là vẫn nên ra ngoài đi
  - Ta chẳng qua muốn xem thử thôi, không làm phiền mọi người đâu, ta cũng là người thích ăn uống mà, ngại cứ làm việc của mình đi tổng quản, không cần quan tâm đến ta
  - Nhưng mà, nếu thiếu gia biết ta cho người đến những nơi này thì sẽ mất mặt – mấy ngày nay trong phủ không ai không biết, thiếu gia coi Ngọc công tử này như bảo bối, không cho y làm việc gì động đến móng tay, thậm chí kể cả đồ ăn, chỗ nghỉ của y cũng tự mình thu xếp cả.
  - Yên tâm, nếu Triệu huynh biết, ta sẽ chịu trách nhiệm – phù dung nói xong không đợi ông ta cho phép tự mình đi đến những món ăn đã được bày sẵn trên bàn chuẩn bị dọn ra.
  - Món này gọi là gì – phù dung chỉ tay vào một món ăn hỏi nha hoàn
  - Dạ, là món bò câu gân
  - À thế còn món này
  - Đó là món gà nấu sen
  - .....
- Cứ như thế hỏi hết món này đến món khác nhưng không ai biết mỗi khi nàng chỉ tay vào một món ăn, ngoài việc đề hỏi tên còn ngấm thêm một chút gia vị vào đó, sau khi đã đảm bảo các món ăn đều đã được cho thêm gia vị của mình vào, phù dung mới rời khỏi nhà bếp quay lại vườn hoa, lúc này cả thái hậu và hoàng thượng đều đã đến, nhưng nàng vẫn chưa vội ra mặt mà đứng nép một bên chờ xem kịch.
- hần đầu – lạc minh nghiêng người hỏi nhỏ triệu bản
  - hoàng thượng là hỏi ai- triệu bản dù biết nhưng vẫn muốn hỏi để khẳng định
  - Ngọc Băng Tâm
  - Thần không biết từ này giờ không thấy đệ ấy
  - Đi tìm hắn đến đây cho ta

- Dạ

- Triệu công tử đi đâu vậy – triệu bản vừa quay đi thì ngay lập tức bị một giọng nói ngăn cản, y quay lại thì thấy người vừa nói không ai khác chính là thừa tướng đương triều, cũng đồng thời là phụ thân của hoàng hậu chu quốc hiện giờ

- ta sai hần đi làm chút chuyện, không biết thừa tướng có ý kiến gì không – lạc minh hỏi ngược lại với giọng đầy uy nghiêm

- à không có, chẳng qua hôm nay Triệu công tử là chủ nhà nhưng lại bỏ đi nên thần mới hỏi thôi

- vậy bây giờ hần có thể đi được rồi chứ, nếu như làm lỡ chuyện ta thừa tướng có gánh nôi không –lạc minh tiếp tục dùng giọng điệu mỉa mai nói chuyện với thừa tướng

- hoàng thượng phụ thân của thần thiếp không có ý ngăn cản triệu công tử đi làm việc cho người, xin người đừng hiểu lầm –lúc này hoàng hậu ngồi bên cạnh thấy phụ thân giải thích, dùng giọng nói vô cùng uyển chuyển của mình, cố gắng giải quyết tình hình, ai cũng biết từ ngày vào cung hoàng hậu vốn không hề được hoàng thượng sủng ái, nên lời nói của hoàng hậu trước mặt hoàng thượng vốn không có trọng lượng nào.

- Chuyện này không liên quan đến hoàng hậu, nàng hãy ngồi im đi –lạc minh lạnh giọng nói, nếu không phải người là con gái của lão hồ ly kia, người nghĩ người có thể làm hoàng hậu của ta sao.

- Vâng thần thiếp tuân chỉ -hoàng hậu cúi đầu, thanh âm ủy khuất, nàng hoàn toàn hiểu rõ, hoàng thượng vốn chỉ vì cha nàng gây sức ép mới phong nàng làm hoàng hậu, chứ không hề cam tâm tình nguyện

- Triệu Bản người đi đi – lạc minh không để ý hoàng hậu quay sang triệu bản ra lệnh

- Thần tuân chỉ -triệu bản thì lễ rồi đi, nhưng khi đến góc tường thì lại bị một cánh tay kéo vào trong

- Ngọc đệ, tại sao đệ lại ở đây, đệ có biết .....- triệu bản ngạc nhiên nhìn người mới kéo mình, nhưng mà y còn chưa nói xong đã bị phù dung cắt ngang

- Đương nhiên là biết, Lạc công tử lúc chiều, à không phải gọi là hoàng thượng mới đúng, người đang tìm ta

- Đệ biết thân phận của người, biết từ khi nào- triệu bản có chút ngạc nhiên

- Lúc chiều huynh gọi y là lạc công tử, họ lạc cả đất nước này chỉ có hoàng tộc mới có, vì vậy ta nghĩ, hần không là vương gia cũng là hoàng thân quốc thích, nhưng khi đó đó, phong thái đó thì chỉ có hoàng đế mới có thôi, cho nên ta khẳng định phần nào hần là hoàng đế, bây giờ xem ra suy đoán của ta không sai

- Thì ra đệ đã biết, thế thì mau cùng ta ra gặp hoàng thượng đi, ngài đang tìm đệ đó –triệu bản càng ngày càng khâm phục vị ngọc đệ này của hần, y quả thật rất thông minh, hầu như chuyện gì cũng không qua khỏi tầm mắt của y.

- Bây giờ không phải lúc, một lát nữa đi

- Tại sao – triệu bản khó hiểu

- Một lát nữa huynh dễ biết ngay thôi

Dù không biết tại sao Ngọc đệ làm như vậy, nhưng triệu bản cũng nguyện ý tin tưởng y, hần đối với y một chút nghi ngờ cũng không có.

Hai người đang nói chuyện thì bên kia thức ăn cũng được dọn ra, mọi người đang vui vẻ ăn uống ngắm hoa thì đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân xông vào, bao vây tứ phía, lập tức thị vệ của hoàng đế, và vệ sĩ của triệu phủ cùng xông ra hộ giá. Hai bên lập tức rơi vào vòng hỗn chiến, quang khách và những người không biết võ công, cùng những nhân vật lớn đều được bảo hộ ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Trải qua một thời gian chừng nửa tuần hương, binh lính của hoàng đế và thị vệ của Triệu gia không hiểu vì sao đột nhiên bần rùn tay chân, lần lượt ngã xuống, bên này hắc y nhân thấy vậy lập tức tăng cường công kích chẳng mấy chốc, cả đám thị vệ chỉ còn mấy người thuộc hàng cao thủ là còn trụ được.

“cầu hoàng đế, triệu gia chính là nơi chôn chôn của người, hôm nay người đừng hòng thoát khỏi đây” một tên hắc y ngạo mạn dùng kiếm chỉ vào lạc minh.

“hừ, chỉ dựa vào các người, nằm mơ” lạc minh cười lạnh

“cầu hoàng đế, các ngươi đều đã trúng độc của bọn ta, cho dù bọn ta không giết các ngươi, các ngươi cũng đừng hòng sống sót”

“hừ, chuyện tới nước này rồi sao ngươi còn không ra mặt đi thừa tướng đại nhân” lạc minh không hề để tâm đến hắc y nhân, quay sang lạnh giọng bảo thừa tướng.

“hahaha, tiểu hoàng đế, xem ra ngươi cũng không đến nỗi ngu ngốc, ngươi đã sớm đoán được rồi phải không, nhưng mà cho dù vậy, hôm nay ngươi cũng đừng mong sống sót rồi khỏi đây” thừa tướng cười lớn, về mặt ngạo nghễ nhìn lạc minh.

“tất nhiên biết, bao nhiêu năm nay, ngoài mặt ngươi tỏ vẻ trung thành, nhưng thực chất lại lòng mang đầy dã tâm, muốn giết trăm đế đoạt vị, nhưng mà cho dù như vậy, ngươi cũng đừng quên, thần dân của trăm cũng không dễ dàng khuất phục ngươi đâu”

“hahaha, đợi sau khi ngươi chết, ta lên ngôi, đến lúc đó kẻ nào không phục thì ta giết kẻ đó, để xem còn kẻ nào dám dị nghị”

“cha..cha đang nói gì thế. .không lẽ cha muốn tạo phản sao” hoàng hậu run run không tin vào những điều mà mình nghe được, nhìn thấy từ nãy đến giờ, chẳng lẽ đây chính là lý do mà bao nhiêu năm nay hoàng thượng lạnh nhạt với mình sao.

“con gái không cần phải lo, chỉ cần cha đăng cơ, con sẽ là công chúa, đến lúc đó cha nhất định tìm cho con một tấm chồng tốt, yên tâm đi”

“không cha, con không cần, tại sao cha lại như vậy chứ” hoàng hậu rung rung nước mắt

“hừ, đứng có ở đây mếu khóc chuốt giả từ bi, ngươi và cha ngươi cũng cùng một giuộc thôi” thái hậu từ trước đã biết ý đồ của thừa tướng, nên đối với hoàng hậu cũng không yêu thương gì.

“mẫu hậu con không có” hoàng hậu đau thương rơi lệ, tại sao mọi chuyện lại như thế này, tại sao chứ.

“đủ rồi con gái không cần phí lời với bọn chúng, chờ cha đăng cơ, cha nhất định tìm cho con một nam nhân tốt, các ngươi còn đứng đó làm gì, mau giết hoàng đế cho ta, những kẻ còn lại thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nhanh” thừa tướng an ủi con gái, sau đó lại quay sang bọn hắc y quát lớn, nhất thời hai bên lại một lần nữa rơi vào vòng hỗn chiến.

Trong một góc khác của hoa viên

“Ngọc đệ, tại sao đệ lại ngăn cản ta, mau đệ ta ra đó, ta phải cứu cha ta và hoàng thượng nữa” triệu bản mắt thấy mọi việc định xông ra, nhưng phù dung lại giữ hần lại

“ta biết huynh có võ công, nhưng một mình huynh có đối phó nổi tất cả bọn chúng không, chờ một lát nữa đi”

“chờ, còn chờ gì nữa, ta chờ không được nữa ta phải cứu cha ta” triệu bản gãy tay phù dung ra, xông thẳng ra ngoài lao vào vòng chiến

“hey, cái tên này đúng là không có kiên nhẫn gì hết” phù dung lắc đầu thở dài, từ từ đi theo sau hần

---

Trong vườn hoa, nơi đang diễn ra trận chiến kịch liệt, triệu bản gia nhập vào vòng chiến, dù chỉ một mình nhưng hần cũng là cao thủ, nên tạm thời có thể kéo dài tình hình, hy vọng là viện quân đến kịp, một tên hắc y đang xông thẳng đến chỗ thái hậu định vung gươm chém một nhát, nhưng hần còn chưa kịp ra tay thì

“xoẹt” hần ngã ngay ra đất bị một nhát kiếm kết liễu mạng.

“ây da, tiểu tử không ai dạy ngươi là không được ức hiếp người già trẻ nhỏ hả” phù dung vung kiếm chém hắc y mộ nhát, sau khi hần chết thì đứng cạnh xác lắc đầu mắng nhẹ.

“Ngọc đệ” triệu bản vui mừng

“Ngọc Băng Tâm” lạc minh có chút ngạc nhiên không ngờ nhìn tên này thân hình mảnh mai lại là cao thủ thâm tàng bất lộ.

“bệ hạ cẩn thận” bên này chưa kịp hoàn hồn, thì lại nghe tiếng của một thị vệ hô lên.

“phụt” một tên hắc y xông thẳng vào hoàng đế định ghét y, nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị phù dung dùng chân đá phăng thanh kiếm của tên vừa bị mình ghét, thanh kiếm cắm thẳng vào người tên kia, trúng ngay tim, hần lập tức chết ngay tại chỗ.

“đánh lên người khác không hay đâu nha” phù dung lại tiếp tục dùng giọng điệu vừa rồi mắng cái tên vừa ngã xuống đất.

“giết hần cho ta” thừa tướng mắt thấy tên thư sinh trước mặt, ba lần bốn lượt phá hỏng chuyện tốt của hần, tức điên ra lệnh cho thuộc hạ xông lên giết phù dung.

“uy, muốn giết ta hả, các ngươi chưa đủ tư cách đó đâu, người có thể lấy mạng của ta vẫn chưa ra đời đâu, nên xin lỗi nha, làm các ngươi thất vọng rồi”

nói xong phù dung không những không ra tay mà còn đứng yên chờ bọn hắc y nhân xông lên, nhưng không hiểu sao bọn chúng chưa kịp động đến nàng thì đã ngã lăn ra đất, lúc này bên ngoài lại có một toán quân xông vào, dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, tên này có nét giống cái tên lạc mình kia, xem ra là cái tên vương gia mà hai cái tên tại giả sơn đã nhắc đến, phù dung nghĩ thầm.

“hoàng thượng thần đệ cứu giá chậm trễ mong hoàng thượng tha tội” nam tử cuối người hành lễ với lạc mình, cả đám người theo sau cũng đồng loạt quỳ xuống.

“hoàng đệ, bình thân, đệ đến lúc lắm, thừa tướng, bây giờ xem ra lợi thế lại thuộc về phía trẫm rồi” lạc mình quay sang thừa tướng cười.

“tại sao lại thế này, tại sao lại như thế” thừa tướng không tin vào những gì mình thấy, rõ ràng kế hoạch của mình rất hoàn hảo, không hề có sơ sót, tại sao lại như vậy.

“cái này xem ra phải hỏi Ngọc công tử rồi” lạc mình nhìn Phù dung cười bí hiểm

“hoàng thượng quá lười, chẳng qua thảo dân tình cờ nghe được kế hoạch của họ, cho nên thêm một chút gia vị vào thức ăn của bữa tiệc hôm nay thôi, đây cứ xem như là may mắn đi, nhưng mà xem ra hoàng thượng cũng chuẩn bị trước cả thảo dân rồi, hoàng thượng mới là chân nhân bất lộ tướng” muốn dùng kế chia rẽ để cái tên thừa tướng kia hận ta hả, hoàng đế à, món nợ này ta sẽ từ từ đòi với ngươi, chờ đi.

“các ngươi...các ngươi, ngươi làm sao mà làm được” thừa tướng tức giận xanh mặt, kế hoạch mà ông ta bỏ công sức suốt bao nhiêu năm nay lại bị tên tiểu hoàng đế mà ông ta vẫn luôn khinh thường, và cái tên thư sinh nam không ra nam, nữ không ra nữ này phá hỏng hết.

“ta hả, chẳng qua là bỏ thêm một ít Thiên Từ Thảo vào trong thức ăn mà các ngươi đã hạ độc mà thôi, chất độc mà các ngươi hạ là Hoạt Hoa Tán, không phải là độc gì hiểm thấy, chỉ khiến cho người trúng độc tạm thời bần rần tay chân, cho nên có rất nhiều cách giải, mà ta thì chỉ dùng một trong các cách, đối với người trúng độc của các ngươi đó là thuốc giải, nhưng mà nếu như các ngươi đã dùng thuốc giải của mình trước, mà nếu ta đoán không lầm thì thuốc giải của các ngươi sử dụng thành phần chứa yếu lấy từ cây Tì Ô, mà Thiên Từ

Thảo kết hợp với Tì Ô, thì đối với các ngươi đó lại là kịch độc lấy mạng” phù dung chậm rãi giải thích cho hắn, dù sao cũng là kẻ sắp chết cho hắn chết nhắm mắt, đây cũng xem như tích phúc vậy.

“ngươi, ngươi làm sao biết ta sẽ dùng phương thức nào để giải độc” thừa tướng bắt đầu thấy sợ, làm sao hắn có thể đoán được chứ.

“trên người bọn thuộc hạ của ngươi có mùi của thuốc độc lẫn phương thuốc giải mà ngươi đã dùng, mà ta thì các giác quan lại phát triển hơn người thường, nên xin lỗi là đã phá hỏng kế hoạch của ngươi rồi” phù dung cười mỉa mai.

“người đâu, mau bắt hết bọn phản loạn này lại cho ta” vị vương gia vừa tới lập tức ra lệnh cho thuộc hạ, do bọn hắc y đã trúng thuốc của phù dung, nên thị vệ cũng không mất nhiều công sức, chẳng mấy chốc toàn bộ phản tặc đã bị bắt lại.

“ngoại trừ thừa tướng, đem bọn chúng giam vào đại lao ngày mai trẫm sẽ đích thân thẩm vấn” lạc mình phân phó

“thuộc hạ tuân mệnh”

“mẫu hậu hôm nay người đã hoảng sợ, hãy về cung nghỉ ngơi” lạc mình quay sang ôn nhu nhìn thái hậu.

“vậy cũng được” thái hậu gật đầu, bà tin lạc mình nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện.

“các ngươi, mau đưa thái hậu và các vị nương nương hồi cung” vương gia quay sang gọi thị vệ.

“dạ, vương gia”

Sau khi thái hậu và mọi người đã giải tán, bây giờ tại vườn hoa chỉ còn lại lạc mình, hai cha con triệu bản, vương gia, phù dung, thừa tướng và vài tên thị vệ.

“Ngọc công tử, không biết ngươi cảm thấy tiếp theo ta nên xử trí thế nào” lạc mình không vội xử trí thừa tướng mà quay sang hỏi phù dung, hắn muốn xem thử rốt cuộc tên này có bao nhiêu tài năng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Hoàng đế chết tiệt, dám đem nợ của ngươi đổ lên đầu ta, ngươi chờ đó, thù này ta không báo, ta không đem ngươi chinh đến sống dở chết dở, ba chữ Ngọc Phù Dung trong tên của ta sẽ viết ngược lại.

“hoàng thượng quá lời, thảo dân chẳng qua là hạng dân đen, làm sao có tư cách xen vào chuyện này” trong lòng thì nghĩ như thế, nhưng ngoài mặt phù dung vẫn tỏ vẻ tươi cười.

“Ngọc công tử tài cao học rộng, trăm tin người sẽ có cách xử lý thích đáng, trăm cho người quyền này, người cứ việc xử lý, mọi chuyện đều nghe theo người” lạc minh vừa nhâm nhi ly trà trong tay, vừa cợt nhả nói, mọi người đều nhìn ra được, hoàng thượng xem ra rất coi trọng vị Ngọc công tử này.

“nếu hoàng thượng đã nói vậy, thảo dân cung kính không bằng tuân mệnh” phù dung cười tươi như hoa, nhưng ẩn sau nụ cười lại là một hàn khí giết người, giờ phút này nàng thật sự rất muốn xông lên đập cho tên hoàng đế kia một trận cho hả giận, nhưng lý trí buộc nàng phải bình tĩnh, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nên nàng nhẫn.

“hoàng thượng, mặc dù lần này thừa tướng tạo phản là không đúng, nhưng dù sao ông ta cũng là lão thần hai triều bao nhiêu năm nay không có công lao, cũng có khổ lao, nếu như chúng ta đem ông ta ra giết như vậy chỉ sợ mọi người bảo hoàng thượng không biết niệm tình xưa, sau này sẽ không còn ai dám trung thành vì hoàng thượng nữa, chỉ bằng giữ cho ông ta một mạng, cho dù ông ta có mang ơn hay không, nhưng người trong thiên hạ thì lại cho rằng hoàng thượng là thánh quân, có lòng từ bi, lấy đức báo oán, như vậy con dân của người cũng sẽ kính nể người hơn, đây là ý kiến riêng của tiểu nhân, nếu hoàng thượng thấy không được, có thể xem như chưa từng nghe gì”

“người đừng có mà mè nheo khóc chuột già từ bi, muốn giết cứ giết” thừa tướng cho rằng phù dung đang giờ trò treu chọc, nên tức giận mắng lớn.

“người...” thật là tức chết mà, đúng là làm ơn mắc oán.

“xem ra lão tướng gia không muốn nhận hảo tâm của người rồi Ngọc công tử” lạc minh cười treu chọc.

“hoàng thượng thứ cho thần đệ nói thẳng, thần đệ cho rằng những gì Ngọc công tử nói có lý, lúc tiên đế còn sống thừa tướng từng cứu người một mạng nên nếu giờ ta giết ông ta chẳng phải bảo với cả thiên hạ chúng ta giết ân nhân của mình sao, hơn nữa ông ta còn là phụ thân của hoàng hậu, là nhạc phụ của người, hay là tha mạng cho ông ta, nhưng cất chức, lưu đầy cả nhà ông ta, để ông ta vĩnh viễn không thể quay lại kinh thành, tịch biên gia sản xung công, cứ xem như lấy ông ta làm gương cho thiên hạ đi” vương gia bên cạnh cũng góp ý, y bắt đầu thấy vị ngọc công tử này xem ra không hăng là người tầm thường, mà hoàng huynh lại có vẻ rất xem trọng y, nên xem ra y quả thật là nhân tài rồi

“hoàng đệ và Ngọc công tử nói rất có lý, vậy cứ quyết định như vậy đi, người đâu lời thừa tướng xuống”

“những người khác cũng lui ra Ngọc Băng Tâm ở lại” lạc minh bắt đầu quay sang đối phó với phù dung.

“Ngọc công tử, không biết sau khi người biết thân phận của trăm có cảm tưởng gì”

“cũng không có gì nhiều, tại vì từ chiều thảo dân đã đoán ra thân phận của hoàng thượng rồi”

“đã đoán ra từ chiều, làm sao người biết”

“nếu thảo dân nói với hoàng thượng thảo dân biết xem tướng người có tin không”

“xem tướng, xem ra người đúng là đa tài đa nghệ đó”

“hoàng thượng quá lời”

“được vậy người nói xem trăm tiếp theo sẽ làm gì với người”

“nếu thảo dân đoán không lầm, hoàng thượng muốn đưa thảo dân vào cung”

“tại sao”

“tại vì hoàng thượng hứng thú với thảo dân, hoàng thượng muốn biết trên người thảo dân rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật, thảo dân thực sự có bao nhiêu tài nghệ, nên cách tốt nhất là giữ ở bên người để từ từ xem”

“người là nam nhân, để người trong hậu cung sẽ không tiện, ngay cả hoàng đệ của trăm cũng không có đặc quyền này, người cho là trăm sẽ để người vào cung sao”

“hoàng thượng quan tâm người khác nghĩ gì sao”

“tại sao người lại cho rằng trăm lại không quan tâm”

“hoàng thượng vốn là người không mản đến suy nghĩ của người khác, thích làm gì thì làm, thì những chuyện này người còn quan tâm sao”

“hahaha, được lắm, hay cho một Ngọc Băng tâm tài trí hơn người, lại biết xem tướng, bắt đầu từ ngày mai người sẽ vào cung ở, người sẽ là quân sư cho trăm, thế nào đồng ý không”

“nếu hoàng thượng đã nói vậy, thảo dân đành tuân mệnh” cơ hội báo thù tới rồi, ta mà không tận dụng chẳng phải đồ ngốc sao, chờ đi hoàng đế, ta sẽ khiến cho hoàng cung của người gà chó cũng không yên, phù dung cười thầm.

“được cứ quyết định như vậy, ngày mai người sẽ dọn vào cung” Ngọc Băng Tâm để mắt xem thử trên người người rót cuộc có bao nhiêu bí mật còn đâu nào, nói xong lạc mình cười lớn rồi khỏi, để lại phù dung phía sau cười quý đi, không ai thấy được nụ cười này của nàng, chỉ biết có kẻ sắp gặp phiền phức rồi

---

Sáng hôm sau, phù dung chuẩn bị hành lý vào cung, nàng tiến một bước càng gần hoàng cung, cũng tức là hoàng cung càng gần đến ngày đại loạn.

“Ngọc công tử, hoàng thượng bảo tiểu nhân chờ người ở đây đã lâu” vừa đến cổng hoàng cung, phù dung đã gặp một thái giám đứng chờ ở đó.

“không biết hoàng thượng có chuyện gì dặn dò mà làm phiền đến công công phải đích thân ra đây chờ ta vậy” phù dung tỏ ra khách sáo, ăn nói nhỏ nhẹ

“à không có gì, chẳng qua hoàng thượng sợ công tử ngày đầu vào cung, sợ công tử đi lạc, nên sai tiểu nhân ra đây chờ người, hướng dẫn cho người về đường đi và quy tắc trong cung vậy thôi” công công nghe giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo, lại đầy quyến rũ của phù dung không khỏi ngược mặt lên nhìn thử, đập vào mắt là một nam nhân ngũ quan thanh tú mày kiếm, mắt phượng, sóng mũi cao, đôi môi hồng căng mọng, làn da trắng hồng, trên đời này tại sao lại có nam nhân đẹp vậy cơ chứ, nếu hắn là nữ nhân, chắc sẽ khiến cho rất nhiều nam nhân điên đảo tâm hồn vì hắn mất, công công trong bụng nghĩ thầm, bây giờ thì biết tại sao hoàng thượng lại chú ý đến hắn rồi, không thể xem là nữ nhân mà đối đãi, cũng có thể để bên cạnh mà ngắm cho đỡ phần nào vậy.

(TT: ta ngã, ông này đúng là có suy nghĩ hay thật, làm thái giám uống quá đi, đối nghề được rồi đó)

“thế không biết công công cao danh quý tánh”

“nô tài tiểu thuận tử, công tử cứ gọi nô tài như vậy được rồi”

“Ngọc công tử xin mời đi lối này” công công bắt đầu hướng dẫn cho phù dung từng địa điểm trong cung, cuối cùng dẫn phù dung đến Ngự Tâm các, bảo là hoàng thượng đặc biệt chuẩn bị cho người (Ngự Tâm, nắm chặt lòng người, ai cũng hiểu nghĩa của hai từ này, chỉ có điều không biết tương lai ai sẽ là người nắm lòng của ai đây), sau khi thu xếp ổn thỏa, phù dung bắt đầu kế hoạch của mình, đầu tiên là tặng lễ ra mắt, đảo một vòng khắp hoàng cung liếc mắt đưa tình với các cung nữ, khiến cho trong vòng một ngày tất cả cung nữ hậu cung kể cả cung nữ già cũng không tha đều ngây ngất, còn có nhiều người vì nàng mà đánh nhau u đầu mẻ trán, làm hoàng cung xôn xao hẳn lên, thậm chí thái giám đại đa số đều phải lòng của nàng, dù gì lấy lòng trước sau này cũng tiện bề hành động nên cũng không mất gì, cho nên đối tượng tiếp theo của nàng là các cung tần và thái hậu, đây là bước thứ hai trong kế hoạch đã định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Ngự tâm các

“Ngọc công tử, thái hậu cho mời” Phù Dung đang suy nghĩ không biết nên tiếp cận thái hậu như thế nào, thì bên ngoài truyền đến tiếng gọi của một thái giám

“ta ra ngay đây” Phù Dung lập tức ra mở cửa

“làm phiền công công quá”

“Ngọc công tử khách sáo, chúng ta nên đi nhanh đường để thái hậu chờ”

“được, làm phiền công công dẫn đường”

Từ Ninh cung

“thái hậu, Ngọc công tử đã đến”

“mau truyền”

“truyền Ngọc công tử tiếp kiến”

“thảo dân Ngọc Băng Tâm tham kiến thái hậu nương nương”

“bình thân, mau ngẩng đầu lên cho ai gia xem mặt nào”

Phù Dung vâng lệnh, ngẩng lên, khiến cho thái hậu và một số phi tần ở đây hết hồn, hấn...hấn có đúng là nam nhân không vậy, nếu đúng vậy chẳng khác nào trịch tiên hạ phàm, hèn gì mấy ngày trước, có mấy cung nữ vì hấn mà đánh nhau đến u đầu mẻ trán, heyyyy, có mấy nương nương trong lòng thờ dài, nếu không phải mình đã vào cung, và gặp hấn sớm hơn, thì có lẽ đã lấy hấn thay vì hoàng thượng rồi, thật đáng tiếc a.

“Ngọc công tử không chỉ võ công cao, thông minh hơn người, mà kể cả dung mạo cũng bắt phàm, quả đúng là nhân trung long phụng” thái hậu vừa định thân, lập tức lên tiếng để lời mọi người về thực tại.

“thái hậu quá khen, thảo dân không dám nhận”

“mấy hôm trước, Ngọc công tử đã có công hộ giá, cứu ai gia và hoàng thượng, hôm nay ai gia muốn thay hoàng thượng ban thưởng cho người, không biết Ngọc công tử muốn ban thưởng cái gì”

“thái hậu quá lời, đây là chuyện thảo dân nên làm, làm sao mà dám nhận thưởng”

“Ngọc công tử không cần khách sáo, cứ việc nói, ai gia nhất định sẽ toại nguyện cho người”

“đúng đó, nói đi”

“đúng đúng” đám phi tần vừa bị Phù Dung hớp hồn, lập tức lên tiếng ủng hộ.

“nếu vậy không biết thái hậu có thể cho thảo dân một tấm kim bài xuất nhập cung được không”

“kim bài xuất nhập hoàng cung, nhưng mà Ngọc công tử cần làm gì”

“thái hậu cũng biết trước khi thảo dân vào cung đã từng ở Triệu phủ một thời gian, nên thỉnh thoảng cũng nên về thăm họ, nếu không người ngoài lại nói thảo dân tham phú phụ bần, sau khi lợi dụng họ được vào cung rồi thì lại quên họ, đáng lý ra thảo dân định xin hoàng thượng, nhưng mà mấy ngày nay thảo dân vẫn chưa gặp được hoàng thượng, nên bây giờ đành xin thái hậu vậy”

“chỉ đơn giản như vậy thôi sao, công tử không đòi hỏi gì thêm nữa à”

“thảo dân chỉ cần có như vậy”

“nếu công tử đã nói vậy ai gia cũng không miễn cưỡng, người đâu, mang ngọc bài của ai gia ra đây”

Một tiểu thái giám mang ngọc bài của thái hậu ra, trao cho Phù Dung, Phù Dung nhận lấy ngọc bài cười nham hiểm,hoàng đế a, người nghĩ có thể giam lỏng ta trong cung sao, nằm mơ đi, người có thể giam được ta trên đời này vẫn chưa ra đời đâu, người cứ chờ đi, xem ai lợi hại hơn thì biết liền

“đội ơn thái hậu”

“Ngọc công tử không cần khách sáo”

“Ngọc công tử, người có bí quyết gì mà da mặt lồi đẹp vậy” một phi tần từ nãy giờ chăm chú nhìn Phù Dung nhìn không được hỏi, thật sự là rất đẹp nha, vừa trắng mịn, vừa trơn, nhìn chẳng khác nào da mặt của trẻ con cả.

“đúng đó, ta cũng muốn biết” cả đám còn lại cũng hòa theo

“xem ra các vị tần phi đều có hứng thú với việc này, không biết Ngọc công tử có thể chia sẻ bí quyết của mình được hay không” thái hậu cũng góp phần, thật ra bản thân bà cũng muốn biết.

“à thật ra cũng không có gì, chẳng qua thảo dân có một người tỷ tỷ, rất thích chế ra các phương thuốc làm đẹp, nhưng bản thân lại không dám dùng, nên thường bắt thảo nhân ra làm thí nghiệm, hết ngày này qua ngày khác đều như thế, cho nên da mặt thảo dân mới được như vậy, nếu thái hậu và các vị nương nương có hứng thú, thảo dân có thể giúp mọi người chế thuốc, đối với những công thức này thảo dân đều nắm rõ trong lòng bàn tay” cái này đúng là dóc tổ nha, nàng là con một mà, chẳng qua là dùng các mỹ phẩm hiện đại cho nên mới được như vậy thôi, nhưng mà chỉ họ một ít phương pháp cổ truyền cũng không sao, dù gì họ cũng đâu biết những thứ này, cũng may ở cái nơi này mấy cái phương thức làm đẹp này không ai biết cả, như vậy có thể tung hoành ngang dọc rồi biết đâu có thể mở một cửa hiệu kinh doanh không chừng.

“nếu vậy thì làm phiền Ngọc công tử rồi”

Thế là phù Dung bắt đầu những chuỗi ngày làm chuyên viên thẩm mỹ tại nơi này, quả thật thuốc của nàng rất có công hiệu nha, cho nên từ thái hậu đến cung phi, rồi đến cung nữ, thậm chí cả thái giám cũng đến tìm nàng xin thuốc, chẳng bao lâu nàng đã nổi tiếng rồi, do thuốc có công hiệu cho nên nàng được ban thưởng rất nhiều, nên nàng quyết định mở hẳn một cửa hiệu kinh doanh vấn đề này trong thành, tất nhiên cần phải tìm người hợp tác, mà không ai khác chính là Triệu Bân,(vì sao hả, vì nhà hấn có tiền, cha hấn lại là nhà kinh doanh có tiếng nên thuận lợi trong việc buôn bán hơn) giờ nàng đã có ngọc bài xuất cung, nên vấn đề này cũng không khó mấy, ta sắp trở thành chuyên viên thẩm mỹ số một tại nơi này rồi, chẳng mấy chốc ta sẽ giàu to Phù Dung trong lòng cười lớn.

Quyển 1 - Chương 9

Ba ngày sau, Mỹ nhân trai khai trương, chỉ trong vòng một ngày hàng đã được mua sạch, và lại còn nhận được thêm nhiều đơn đặt hàng, công lao này ngoại trừ nhờ vào tài quảng cáo cùng quy tính của Triệu gia, một phần cũng vì những người tới đây đều nghe được thông tin, các sản phẩm làm đẹp tại đây đều đang được thái hậu và các vị phi tần trong cung sử dụng, và rất có hiệu quả, tất nhiên người tung tin chính là lão bản Ngọc Phù Dung của chúng ta.

“ha ha ha, cứ kiểu này sớm muộn gì ta cũng giàu to thôi, Triệu huynh à nếu như ta,... ta nói nếu như thôi nha...ta trở thành người giàu nhất Tấn thành này, vượt qua nhà huynh, hy vọng huynh không trách ta chứ” Phù Dung làm ăn khá khá, tâm trạng vui mừng, giờ phút này đang cùng Triệu Bản ngồi tại tư lâu của Triệu gia, cùng tận hưởng thành quả mấy ngày nay.

“làm ăn có lên có xuống là chuyện đương nhiên, đề đệ không cần nói vậy, nếu đệ có bản lĩnh tất nhiên là ta không có ý kiến” Triệu Bản quả thật càng ngày càng tâm phục khẩu phục đối với vị Ngọc đệ này rồi, hay nói cách khác là si mê rồi, một ngày không nhìn thấy y, trong lòng Triệu Bản sẽ vô cùng nhớ nhung và hỗn loạn, làm chuyện gì cũng không xong, cũng may đệ ấy có thể xuất cung, nếu không thì không biết làm sao đề gặp nữa.

“ha ha ha, được, là huynh nói đó nghe không được hời hợt” Phù Dung cười thích thú, nhưng ẩn sau nụ cười lại là một suy nghĩ sâu không thể lường, hai người bàn chuyện được thêm một canh giờ thì Phù Dung cáo từ hồi cung, dù gì cũng không nên đi lâu, nếu không cũng phiền phức a.

Trở lại Ngự Tâm các trời cũng đã tối, Phù Dung đẩy cửa bước vào trong, do nàng không có thói quen để người khác hầu hạ, xưa nay chỉ thích tự mình làm việc của mình, cộng thêm để người khác nhúng tay vào không chừng sẽ phát hiện bí mật của mình, cho nên trong Ngự Tâm các này trừ nàng ra, chỉ có hai cung nữ và hai thái giám chuyên phụ trách quét dọn, nhưng đến tối nàng đã cho họ đi ngủ sớm, nhưng mà tại sao trong phòng lại có người chứ.

“ngươi đã về” Phù Dung vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Lạc Minh đang ngồi trên ghế, tay đang cầm chén trà, có lẽ y đã chờ ở đây rất lâu rồi.

“ân” Phù Dung nhẹ nhàng gật đầu, tiến lại ngồi xuống ghế đối diện cũng tự rót cho mình một chén trà.

“xem ra ngươi rất có tài kinh doanh, chỉ mới mấy ngày đã trở thành thương gia có tiếng ở Tấn thành rồi”

“quá khen chỉ là làm ăn nhỏ thôi”

“ngươi có vẻ ở trong cung rất nhàm chán nhỉ”

“ngươi đưa ta vào đây, biệt tích 10 ngày không thấy mặt, để ta tự sinh tự diệt, không cho ta ra khỏi cung, ta đành phải tự mình nghĩ cách thôi”

“ngươi cũng rất thông minh, nhanh như vậy có thể lấy lòng mẫu hậu ta rồi”

“quá khen một chút tài mọn thôi, ngươi sẽ không vì những chuyện này mà chờ ta cả buổi chứ”

Phù Dung vốn không sợ Lạc Minh, nên chỉ có hai người, không thêm xưng hô lễ độ luôn, còn Lạc Minh lại thích như thế, không hiểu sao chỉ thích tên này xưng hô như thế chứ không thích xưng quân thân như những tên kia, cho nên hẳn cũng không nói gì.

“ngày mai chuẩn bị, cùng ta xuất cung”

“đi đâu”

“kỹ viện”

Phù Dung sừng sốt đôi chút, nhưng nhanh chóng định thần, tiến sát lại gần Lạc Minh để hơi thở của mình phả vào mặt hắn, khi hai người còn cách vài centimet, thì dừng lại, mỉm cười mỉa hoặc nhìn hắn chậm rãi nói

“xem ra hoàng thượng rất phong lưu nha, ba ngàn hậu cung chưa đủ còn muốn tìm thêm sao”

“ta...ta...ta là đi làm chính sự” Lạc Minh không hiểu sao khi tiếp xúc gần với tên này như thế, lại có cảm giác rất khác thường, tim hắn không tự chủ cứ đập liên hồi, mặt thì bắt đầu đỏ lên, từ trước đến giờ chưa từng có ai làm cho hắn trở nên như thế cả, hắn rốt cuộc bị làm sao thế này.

(TT: a, tỷ đi dụ dỗ người ta nha,   Dung: kệ ta, biến về viết tiếp đi, không ta sát   ; TT:ta đi liền nà, đứng sát ta tội nghiệp   )

“ngà, vậy sao” Phù Dung vẫn không rời khoảng cách ra, mà ngược lại còn tiến gần hơn, đến khi môi cả hai gần chạm vào nhau, thì lại tiếp tục nở nụ cười mê người

“ta còn tưởng ngài có ý định đi tìm thêm phi tử mới nữa chứ, được thôi, ta sẽ chuẩn bị thật tốt”

“vậy, ... vậy là được, ta đi trước” Lạc Minh lập tức đứng lên nhanh chóng li khai, hấn sợ cứ tiếp tục ở đây thì sẽ không kiềm chế được mà làm gì tên kia mất thôi.

Đêm hôm đó, có một kẻ không thể ngủ yên, vì cứ nhắm mắt lại cứ nghĩ đến nụ cười và hơi thở của ai kia, cộng thêm tiếp xúc gần, nên cũng hít phải hương thơm trên người của tên kia, hấn có đúng là nam nhân không vậy, hấn thật sự rất thơm, một mùi thơm rất dễ chịu, làm cho người ta có cảm giác thư thái, cả đêm Lạc Minh không ngừng hỏi mình câu này, còn một người thì tại Ngự Tâm các cười như điên, thật khoái trá mà, chọc tên hoàng đế đó đúng là vui thiệt, hấn cũng có điểm đáng yêu chứ a, nhìn khuôn mặt đỏ hồng lên của hấn lúc này, thật muốn cắn một cái quá đi mất, thật là đáng yêu mà, Phù Dung vừa cười vừa nghĩ.

*****

Sáng hôm sau, Lạc Minh, Phù Dung, vương gia Lạc Thiên, còn có Triệu Bản và một ít thị vệ, cùng một số ám vệ ả thân rồi cung đến Bách Hoa lâu, kỹ viện lớn nhất Tấn thành.

Vừa bước vào kỹ viện, là đã nhìn thấy rất nhiều kẻ ăn chơi, đang cùng các kỹ nữ nô đùa, trong đó có không ít người làm quan, trước đây, Triệu Bản vì muốn làm ăn được thuận lợi, nên đã giới thiệu cho Phù Dung quen biết, nên nàng nhận ra họ.

“các vị đại gia đến tìm cô nương sao, chỗ chúng tôi có rất nhiều cô nương xinh đẹp, không biết các vị thích ai” tú bà nhìn thấy mấy người vừa bước vào đều ăn mặc sang trọng, khí khái bất phàm, thì lập tức biết đây là người có tiền, nên mới vui mừng tiếp đãi.

Một tên thị vệ tiến đến trước, đưa ra một tấm kim bài cho tú bà xem, xem xong tú bà từ vẻ mặt vui vẻ ban đầu, lập tức chuyển sang nghiêm túc, mời mọi người ra hậu viện, còn căn dặn không cho bất cứ ai đến quấy rầy, mọi người được dẫn vào một đại sảnh tại phía sau, tú bà sau khi đưa mọi người vào, lập tức thì lễ lui ra ngoài.

“ngươi rất biết cách thao túng người của mình nhỉ” Phù Dung cười cười nói.

“Ngọc đệ, tại sao đệ lại nói như vậy” Triệu Bản khó hiểu

“kỹ viện này là do hấn mở” Phù Dung đưa tay chỉ vào Lạc Minh, giải thích cho Triệu Bản.

“làm sao ngươi biết là do ta mở” Lạc Minh có chút ngạc nhiên, không ngờ tên này lại đón ra nhanh như vậy.

“thứ nhất, kỹ viện là nơi thu thập tin tức tốt nhất, những kẻ đến đây đều là kẻ có tiền và quan viên triều đình, cho nên ngươi có thể dễ dàng biết được mọi thông tin, thậm chí có thể biết được nhất cử nhất động của những vị đại thần kia mà tùy người đối phó, thứ hai, tú bà đó sau khi nhìn thấy lệnh bài lại tỏ vẻ cung kính nghiêm túc, chứng tỏ bà ta là người đã trải qua huấn luyện, một tú bà có cần như vậy không, chứng tỏ nơi đây không hẳn giống như bề ngoài là một kỹ viện thông thường, thứ ba, ngươi vừa xuất kim bài, lập tức dẫn ngươi tới đây chờ, chứng tỏ bà ta cũng chưa chắc là chủ nhân nơi này mà là một người khác, và chỉ có người này biết thân phận của ngươi còn bà ta chỉ nhận kim bài, mà không biết người, thứ tư, ngươi nhiều kỹ viện như vậy không chọn, lại chọn nơi này, điều này chứng tỏ nơi này so với những nơi khác đặc biệt hơn, hay nói cách khác nơi này chính là do ngươi mở, nên ngươi mới chọn nó, ta xem ra không chỉ có kỹ viện, mà ngươi còn rất nhiều nơi tai mắt nhỉ” Phù Dung nói một tràng làm cả đám người trở mắt, không ngờ tên này lại thông minh như vậy, một lát đã đoán ra ngay.

“ha ha ha, ngươi đúng là rất thông minh, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi” Lạc Minh cười lớn, Lạc Thiên và Triệu Bản lại càng đối với Phù Dung càng thêm bội phục, còn Phù Dung thì vẫn ngồi đó nhàn nhã uống trà.

Một lát sau, một nữ tử thân vận hồng y, khuôn mặt diễm lệ, xinh đẹp động lòng người bước vào, cô nương này ngoài mặt trong có vẻ rất yếu đuối, nhưng thật sự thế nào thì không ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

“tham kiến hoàng thượng” nữ tử hướng Lạc Minh thi lễ.

“đứng lên đi” Lạc Minh lạnh lùng lên tiếng

“dạ” nữ tử nhẹ nhàng đáp

“mấy ngày nay có tin tức gì mới không”

“bẩm hoàng thượng, mấy ngày nay có một số đại thần vì chuyện của thừa tướng mà nảy sinh bất mãn, có người còn muốn âm thầm cấu kết, để phản đối hình phạt của thừa tướng, hồng bộc hoàng thượng nể tình thừa tướng đã từng có công mà tha cho ông ta một lần” nữ tử nhẹ nhàng bẩm báo.

“Ngươi cảm thấy thế nào” Lạc Minh nghe xong thì cười lạnh, quay sang hỏi Phù Dung

“một lũ ngu ngốc, không biết lượng sức mình, chúng vốn không phải đối thủ của ngươi, làm như vậy đúng là uổng công thôi”, nữ tử nghe cách xưng hô của Phù Dung với Lạc Minh có chút ngạc nhiên theo hoàng thượng bao năm nay, chưa từng thấy ai dám ăn nói với hoàng thượng như vậy cả.

“thế theo ngươi, ngươi sẽ đối phó chúng thế nào”

“có hai lựa chọn, đối với người biết quay đầu hối cải, thì có thể như cũ không có chuyện gì xảy ra, còn nếu không thì, chúng chẳng phải trung thành với thừa tướng sao, vậy cho chúng tội nguyên đi theo ông ta luôn”

“hoàng đế làm theo ý của Ngọc công tử đi “ Lạc Minh nghe xong cũng gật đầu tán thành, tiểu tử này rất được.

“tuân lệnh, đệ đi làm ngay đây” Lạc Thiên thì lễ rời khỏi

“ngươi có muốn làm quan không” Lạc Minh quay sang hỏi Phù Dung

“không có hứng thú”

“tại sao”

“không tại sao cả, ta có thể đi xung quanh xem không”

“được” Lạc Minh gật đầu, tiểu tử này, ta xem ngươi rốt cuộc muốn làm gì đây

Sau khi Phù Dung được nữ tử phái người dẫn ra, Lạc Minh quay sang hỏi Triệu Bân

“ngươi cảm thấy hần thế nào”

“đệ ấy là một nhân tài hiếm có, người nên trọng dụng”

“ta cũng có ý định này, nhưng là ngươi cũng thấy rồi đó, ta muốn phong quan cho hần, hần không chịu làm “

“đệ ấy là người thích tự do, cho nên không đồng ý, nhưng mà hoàng thượng có thể giữ đệ ấy bên cạnh làm quân sư”

“vậy sao” Lạc Minh không hỏi tiếp chỉ cười nhẹ.

*****

Sau khi lấy danh sách các đại thần có ý định tiếp bước thừa tướng, Lạc Thiên đã xử lý xong, lập tức quay về kỹ viện, sau đó cả đám người cùng nhau rời khỏi, đến một túp lều gần đó ăn uống.

“nè ngươi nghe nói gì chưa, Hắc Long hội bị Thiên ma giáo diệt rồi đó” đang ngồi ăn, Phù Dung nghe được cuộc trò chuyện của đám người bàn bên, Thiên ma giáo, không phải là của cái tên kia sao (TT: là anh Quân Hàn lúc Dung tỷ mới đến đây đã cứu đó)

“nghe nói lần trước Hắc Long hội tập kích Quân Hàn không thành, lúc đó hần may mắn được người cứu, sau đó đã quay lại diệt môn hắc long hội, không thừa một người”

“nà, tên Quân Hàn đó đúng là đại ma đầu mà, người ta nói không sai nha”

“im lặng đi, đừng nói lớn, người của thiên ma giáo có ở khắp nơi, để họ nghe được ngươi chết chắc đó”

“à ta quên mất, im lặng ăn thôi”

Phù Dung nghe xong mỉm cười nhẹ, xem ra lệnh bài lần trước tên kia cho sắp đúng được rồi, do nàng lúc cười không hề có gì là mất tự nhiên, chỉ là khẽ nhếch môi, nên mọi người đều không thấy được, cho nên cũng không ai để ý, ăn xong, mọi người cùng nhau quay về hoàng cung, Lạc Minh cũng cấp cho Triệu Bân một lệnh bài xuất nhập cung để hần thuận tiện ra vào, thứ nhất tên này cũng là nhân tài có thể dùng, thứ hai dù sao mẫu thân quá cố của hần cũng là bà con xa của thái hậu, nên tính ra cũng là họ hàng, từ đó Triệu Bân thuận lợi ra vào hoàng cung có thể gặp gỡ Phù Dung, nghĩ đến đây y vui mừng vô cùng, mặc kệ cho người khác nói thế nào, nhưng y đã quyết định đời này chỉ nhận thức một mình Ngọc đệ này mà thôi.

*****

Đêm đó, sau khi trở về Ngự Tâm các, Phù Dung bảo người chuẩn bị nước tắm, sau đó cho mọi người về nghỉ ngơi tự mình tắm rửa, đang ngâm mình trong bồn tắm thì bên ngoài lại có người đi vào, Phù Dung lúc này đang tận hưởng cảm giác thư thái sau một ngày mệt mỏi nên lơ là, không hề cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11

Người vừa tiến vào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi ngẩn người, "mỹ nhân dự đồ", hẳn thật sự là nữ nhân, là nữ nhân, trên đời này là gì có nam nhân nào đẹp như vậy chứ, ta đã không nhìn lầm, nàng ấy thật sự là nữ nhân.

"nàng rất đẹp" người kia không tự chủ được khen gọi, nhưng lại khiến cho Phù Dung giật mình.

"là người"

"nàng không ngờ lại là ta phải không, cảm nhận của ta quả thật không sai, nàng đúng thật là nữ nhân, ta luôn nghĩ rằng trên đời này làm gì có nam nhân nào đẹp vậy chứ, chút nữa là ta bị nàng đánh lừa rồi" Quân Hàn cười nhẹ nhàng

Lần đó kể từ lần đầu gặp nàng hắn đã bị nàng hấp hồn, nhưng là hắn không thể thừa nhận mình đoạn tỵ, cho nên hắn vẫn tìm mọi cách bác bỏ suy nghĩ của mình, hắn đã đến kỹ viện tìm rất nhiều nữ nhân, hy vọng những nữ nhân đó có thể giúp hắn quên đi hình ảnh của tên kia, nhưng không hiểu sao hắn lại càng ngày càng nhớ bóng dáng xinh đẹp này, mãi cho đến hôm nay khi hắn tình cờ thấy y ngoài phố, hắn không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, hắn thật sự đã động tâm với tên này rồi, vì vậy hắn theo y đến hoàng cung, chờ cho y ở một mình hắn mới lộ diện hy vọng cùng y nói rõ, không ngờ tình cờ phát hiện bí mật này của y..

"vậy thì đã sao nào, luật pháp không hề có quy định nữ nhân không được cải nam trang, ta làm vậy cũng đâu có gì sai, ngươi định làm gì nào, bắt ta gặp quan chức" mặc dù có chút ngạc nhiên và tiếc nói, sớm vậy đã bị phát hiện rồi, heyyy, thờ dài một tiếng, sơ xuất nhất thời, nhưng mà Phù Dung nhanh chóng trấn tĩnh, tựa sát người vào thùng gỗ, và tự nhiên đối đáp, điều này làm cho Quân Hàn cảm thấy ngạc nhiên, nàng đúng là một nữ nhân khác thường mà, thú vị, rất biết cách ứng đối.

"không có gì, nàng không sợ ta mang bí mật của nàng nói cho hoàng đế biết sao"

"tự nhiên, ngươi nghĩ ta sợ hắn sao, cùng lắm rồi hoàng cung bỏ trốn, ngao du giang hồ thôi"

"ngao du giang hồ, bộ nàng không biết giang hồ hiểm ác sao"

"nhưng là ta thích, càng như vậy càng thú vị chứ sao, nếu không sẽ rất nhàm chán nha, mà ngươi có thể ra ngoài không, ta muốn mặc quần áo, ta không muốn vì ngâm mình quá lâu mà ngất đầu"

"được, ta chờ nàng bên ngoài" Quân Hàn xoay người đi ra ngoài, còn Phù Dung thì lập tức ra khỏi thùng gỗ, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, sau đó tiến ra ngoài.

"ngươi đến tìm ta có chuyện gì"

"nói chuyện của chúng ta"

"chuyện của chúng ta....." ôi trời ơi, một tên hoàng đế, một tên tài tử còn chưa đủ sao, bây giờ còn thêm tên này nữa, xem ra ta sau khi đến đây thật sự có số đào hoa nha, Phù Dung nghĩ thầm.

"đúng, chuyện của chúng ta, ..lần trước ta cho nàng một lệnh bài, ta nói nàng cứu mạng ta, ta sẽ làm cho nàng một chuyện, nàng đã nghĩ ra chưa" đáng lý ra định tỏ lộ với nàng, nhưng lại sợ nàng giật mình, trốn đi, đành tìm cơ khác vậy.

"ngươi chỉ vì chuyện này mà đến tìm ta"

"đúng vậy, chứ theo nàng ta còn lý do nào khác sao"

"nếu vậy, ta có thể cho ngươi biết ta không cần ngươi trả ơn nữa, lệnh bài của ngươi đây, ngươi có thể mang nó về, chúng ta từ nay nước sông không phạm nước giếng"

"ta là người giữ lời hứa, nếu ta đã nói giúp nàng hoàn thành một chuyện thì ta nhất định sẽ làm, cho dù có lệnh bài hay không" rồi khỏi đây ư, xem như không có quan hệ gì với nàng ư, đầu dễ vậy, nàng làm cho ta động tâm rồi muốn đuổi ta đi như vậy sao, không bao giờ có chuyện này đâu.

"nga, vậy sao, vậy có thật là ngươi chuyện gì cũng có thể làm không" Phù Dung cười, một nụ cười đầy tính toán.

"chỉ cần trong khả năng ta làm được, ta nhất định sẽ làm" kẻ nào đó lại bị nụ cười này làm cho ngây ngất, mà không hay mình đã rơi vào bẫy.

"được, là ngươi nói, không được hối hận đó nha"

"tuyệt không hối hận"

“ta muốn người. ....” Nàng nói lại có tình dừng một lúc.

“ta muốn người. ... làm cận vệ cho ta, thời gian là cả đời”

Quân Hàn sững sốt trước yêu cầu này, nhưng sau khi nghe hết câu thì trong lòng hẳn lại có cảm giác vui sướng, nàng nói thời gian là cả đời, vậy không phải cả đời này hẳn có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh nàng rồi.

“được, ta đồng ý” hẳn trả lời không chút chần chừ.

“người nên suy nghĩ kỹ nha, nếu người làm cận vệ cho ta, ta nói gì người cũng phải nghe theo, không có sự cho phép của ta, không cho phép rời khỏi ta, không cho phép làm những chuyện nguy hiểm, người mà có chuyện gì thì ta kiểm tra ra một cận vệ lợi hại như vậy chứ, còn nữa, từ đây không cho phép tiếp cận nữ nhân khác, ta ghét mùi son phấn của những nữ nhân ở đây, nếu muốn gần nữ nhân thì sau đó phải tắm thật sạch trước khi đến tìm ta. ... và còn”

(TT: Dung tỷ, tỷ bá đạo quá đi a, không cho gần nữ nhân khác, vậy cho gần tỷ là được rồi phải không ;Miuchihi,hay là tỷ kết anh này nên ăn đám cưới a; TT: tỷ cũng nghĩ vậy)

“ta sẽ không gần nữ nhân khác” nàng chưa nói hết câu đã bị hẳn cắt ngang, đời này có nàng là đủ rồi, còn cần gì nữ nhân khác nữa chứ.

“nam nhân chẳng phải không thể sống thiếu nữ nhân sao, nếu người không gần nữ nhân trừ phi người. ....”

“nàng đừng nghĩ bậy, ta chẳng qua cũng không thích mùi son phấn của những nữ nhân đó thôi” hẳn hiểu nàng muốn nói gì, đùa chắc hẳn là nam nhân hàng thật giá thật, nếu nàng muốn hẳn còn có thể chứng minh cho nàng xem.

“à, người nên suy nghĩ kỹ lại đi nha, quyết định rồi là không được hối hận đó, dù sao người cũng là một nhân vật có tiếng tăm, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài thì mất mặt lắm đó” nàng muốn hẳn quyết định cho kỹ, để tránh sau này phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó lại phải mất công giải quyết, mệt lắm nha.

“ta không quan tâm người khác nghĩ gì, quan trọng là nàng, nếu như nàng hối hận và đổi ý thì sao đây”

“trong từ điển của ta không có hai từ hối hận, vì vậy không bao giờ có chuyện đó xảy ra”

“từ điển, là gì”

“là một quyển sách tham khảo, mà có giải thích người cũng không hiểu đâu, thế tóm lại là người có làm được không đây” lỗ miệng nói một từ hiện đại rồi, dù xem ra hẳn đã đồng ý, nhưng hỏi lại cho chắc chắn hơn.

“ta đồng ý, còn nữa, tuyệt đối không hối hận”

“thật không” nàng tiến lại gần hẳn, mỉm cười nhìn hẳn, đôi mắt nàng đang chăm chú chờ đợi hẳn khẳng định một lần nữa.

“thật” khoảng cách hai người rất gần, hẳn có thể ngửi thấy mùi hương trên người nàng, nàng vừa mới tắm xong trên người vẫn còn mùi hương của hoa, và còn vài giọt nước đọng lại trên cơ thể, cộng thêm việc nàng chỉ khoác một chiếc áo mỏng, khiến cho nàng càng thêm quyến rũ động lòng người, hẳn cảm thấy cả người mình bắt đầu nóng lên rồi.

“người thật sự là một cận vệ rất đáng yêu nha” nàng nói xong kiễng gót chân lên hôn vào má hẳn một cái sau đó chạy vào phòng trong, còn nói vọng ra

“chờ ta một lát, ta thay y phục chúng ta đi dạo phố đêm” hẳn đứng đó, mặt đỏ ửng lên, nàng hôn hẳn, nàng hôn hẳn, mặc dù chỉ là một cái chạm má thôi, nhưng cứ xem như là bắt đầu đi.

hahaha, kế hoạch thành công, soái ca đầu tiên đã rơi vào bẫy, ta phen này xem ra phải tăng cường động tác mới được, xem ra cứ đà này không bao lâu nữa, ta sẽ có rất nhiều lão công đây, Phù Dung vừa thay y phục vừa hí hửng.

(TT:tỷ cho muội phòng vấn chút nha, đây chính là mục đích tỷ về cổ đại à; Dung: đúng; TT:ò hiện đại cũng có soái ca mà, sao lại về đây; Dung: soái ca ở đây hiền lành dễ dụ hơn nhiều; TT: bó tay , lý do độc nhất vô nhị, chắc có mình tỷ mới nghĩ vậy quá).

*****

Phố đêm ở Tân Thành náo nhiệt vô cùng, trên đường phố, mọi người đột nhiên chú ý vào hai nam tử đang đi trên đường, một người thân vận bạch y, dung mạo như thiên tiên, thậm chí so với nữ nhân còn đẹp hơn, một người hắc y, gương mặt băng lãnh, hoàn toàn lạnh lùng, nhưng lại rất khôi ngô, bạch y nam tử đi phía trước, lúc thì ghé giang hàng này, lúc thì đảo giang hàng kia, hắc y nam tử đi phía sau, luôn chú đến nhất cử nhất động của bạch y nam tử, một lúc cũng không rời, như thể sợ quay đi nơi khác, thì bạch y nam tử sẽ biến mất vậy.

“Ngọc đệ, ta ở trên này” một nam tử từ trên lầu vẫy tay gọi bạch y nam tử.

“à, Triệu Bản, chờ một lát, ta lên liền”

“hắn là ai” Quân Hàn đi phía sau lên tiếng hỏi

“Triệu Bản thiên hạ đệ nhất tài tử, cũng là đối tác làm ăn của ta” một câu giải thích ngắn gọn, sau đó cả hai tiến lên phía tửu lâu.

“Ngọc đệ, vị này là” Triệu Bản nhìn thấy phía sau Phù Dung có một nam tử đi theo thì hỏi.

“cận vệ của ta, thế còn người ngồi cùng huynh” Phù Dung cũng để ý thấy người bên cạnh, một nam tử đáng vẻ thư sinh, nhưng vừa nhìn đã biết y cũng là cao thủ, võ công cũng vậy, cũng thuộc hàng nhất đẳng, hey, lại thêm một tên hại nước hại dân nữa rồi, cô đại phong thủy tốt thật, đi đâu cũng gặp toàn trai đẹp, hiện đại tuyệt chủng hết rồi, Phù Dung trong lòng thở dài.

“đây là Khương Tuấn, người được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất phú thương, cũng là bằng hữu làm ăn lâu năm của nhà ta, lần này huynh ấy nghe tin chúng ta kinh doanh sản phẩm làm đẹp có lời, nên cũng muốn hợp tác”

“tại hạ Khương Tuấn, nghe danh Ngọc công tử đã lâu, hôm nay gặp mặt đúng là vinh hạnh” Khương Tuấn cũng đánh giá người trước mặt, y quả nhiên đúng như lời đồn, cứ nghĩ bản thân đã đi khắp đại giang nam bắc, gặp rất nhiều người, nhưng không có người nào đẹp hơn y cả.

“à, thì ra là Khương công tử, ta cũng đã nghe nhiều về huynh rồi, thật là vinh hạnh”

“Ngọc công tử quá lời, nếu có duyên hay là cùng nhau ngồi uống chung rượu vậy”

“được, nếu vậy ta không khách khí đâu, huynh cũng ngồi đi” Phù Dung quay sang kéo Quân Hàn ngồi cùng, hai người kia thấy Phù Dung đối với cận vệ mà không phân biệt trên dưới như vậy có chút ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn là người này tuyệt đối không đơn giản, vậy tại sao lại đi làm cận vệ, thật khiến cho người ta khó hiểu mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Ngồi trò chuyện được một lúc, Phù Dung thấy trời tối, nên cùng Quân Hàn quay về, nếu không công hoàng cung mà đóng thì phiền phức lắm, hoàng đế mà biết nàng qua đêm bên ngoài, lại thêm cố cho hắn nói này nói nọ, phiền phức lắm.

“xem ra chỉ mình ta biết nàng là nữ nhi” vừa vào phòng Quân Hàn đã lên tiếng trước, nghĩ đến điều này hắn không khỏi cảm thấy vui mừng.

“uh” nàng gật đầu thừa nhận

“tại sao nàng lại cải nam trang”

“vừa rồi ta mặc nữ trang, mặc dù là áo ngủ, nhưng người cảm thấy ta thế nào”

“rất đẹp”

“thế so với những nữ nhân mà người đã gặp thì thế nào”

“họ không thể so sánh với nàng” nàng so với những nữ nhân đó đẹp hơn gấp vạn lần, cho dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng nàng, đó là những điều trong lòng hắn nghĩ.

“ngà vậy sao, chính vì điều này ta mới không bận nữ trang, như vậy không phải rất phiền phức sao”

“thì ra là vậy” nàng nói đúng, nếu nàng bận nữ trang như vậy thì sẽ trở thành tâm điểm chú ý của rất nhiều nam nhân sao.

“được rồi, ta buồn ngủ rồi, người cũng nên đi thôi”

“được, ta sẽ ở gần đây, có gì thì gọi ta” nói xong nháy mắt hắn đã rời khỏi, còn nàng thì trèo lên giường, tên này cũng được đấy chứ, khẳng định là còn ở bên ngoài chưa đi đâu, nghĩ xong như vậy không khỏi mỉm cười, sau đó thì tìm chu công đánh cờ.

Bên ngoài thì có kẻ lảng lảng nhìn nàng đi vào giấc ngủ, mỉm cười đầy ôn nhu, bất kể nàng làm gì, nhất cử nhất động của nàng đều khiến hắn không thể nào rời tầm mắt khỏi nàng.

*****

Sáng hôm sau.

“Hân, người có đó không?” sau khi rửa mặt, vệ sinh cá nhân, nàng đích thân xuống bếp nấu bữa sáng, dù sao ai kia cũng thức cả đêm canh chừng cho mình, cũng nên đền đáp hân một chút chứ, nàng vừa dứt lời, một thân hắc y đã xuất hiện trong phòng.

“có chuyện gì vậy?”

“ăn sáng a” nàng vừa dọn bữa, vừa trả lời

“ăn sáng?”

“đúng a, nếm thử xem ta nấu thế nào?”

Hân không nói gì, ngồi xuống từ từ nếm thử hương vị món ăn, nàng quả thật rất có tài nấu nướng nha, thức ăn rất ngon.

“rất ngon”

“thật hả?”

Hân gật đầu khẳng định, hai người cứ thế vừa ăn vừa nói chuyện, giây phút vui vẻ lại bị một tên không biết thức thời phá rối.

“Ngọc công tử, hoàng thượng cho mời” một thái giám từ ngoài cửa nói vọng vào

“nha, ta biết rồi, ta đến liền”

“hey không biết cái tên hoàng đế kia định làm gì nữa đây?”

“ta sẽ đi với nàng”

“được, chúng ta đi thôi” dù sao có người đi cùng vẫn hơn mà, đi một mình lỡ có chuyện gì đối phó không kịp thì sao. Hai người hướng ngửa lưng phòng của hoàng đế mà đến, vừa bước vào đã thấy mọi người đều có mặt đông đủ, không chỉ hai huynh đệ Lạc Minh, Lạc Thiên, mà ngay cả Triệu Bân và Khương Tuấn cũng có mặt, ngoài ra còn có một tên lính, bộ dáng chật vật.

“hoàng thượng gọi ta đến không biết có chuyện gì?”

“có chuyện cần bàn” hân lạnh lùng lên tiếng, hoàn toàn không có vẻ cợt nhả như thường ngày, có thể thấy được sự việc vô cùng nghiêm trọng.

“nha vậy sao, nói đi” Phù Dung cũng nhận thấy việc này, nên cũng nghiêm túc bàn bạc

“kê đi cùng người là ai?”

“cận vệ của ta, yên tâm, y rất đáng tin, người không cần phải lo, nói đi”

“người mau mạng toàn bộ mọi chuyện nói lại lần nữa” Lạc Minh cũng không có ý kiến gì, nếu như Phù Dung tin tưởng, mà tên này nhìn người, nhìn việc xưa nay đều rất đúng, chứng tỏ kẻ kia cũng không có gì đáng ngại, nhưng xem ra người này thân thủ bất phạm, là một người không đơn giản, nhưng y cũng không nghĩ nhiều, dù sao giải quyết chuyện quan trọng trước mắt vẫn hơn, nên quay sang tên lính ra lệnh.

“khởi bẩm hoàng thượng, Lương tướng quân phụng mệnh trấn giữ biên quan giữa Chu quốc và Phò quốc, mấy ngày trước, Phò quốc đột nhiên xuất binh tấn công, lúc đầu là quân ta chiếm thế thượng phong, nhưng không hiểu sau đó Phò quốc dùng thủ đoạn gì, đột nhiên trên mặt đất, trên trời xuất hiện rất nhiều loại côn trùng màu đen kỳ lạ, chúng tấn công binh lính của ta, người nào bị chúng tấn công, chỉ trong vòng một khắc, chỉ còn lại là một bộ bạch cốt, Lương tướng quân thấy sự không ổn, nên cho quân rút vào thành trấn giữ, và sai tiểu nhân ngày đêm quay về đây bẩm báo”

“bạch cốt, côn trùng đen, đó là thứ gì?” Lạc Thiên hỏi

“tiền nhân không biết, hình thù của chúng rất quái lạ, người của chúng ta chưa từng thấy bao giờ”

“người lui ra đi” Lạc Minh phát tay bảo hân lui.

“dạ” tên lính ra ngoài, đóng cửa lại, trong phòng giờ chỉ còn những nhân vật then chốt.

“chuyện này thì có liên quan gì đến hai người này?” Phù Dung khó hiểu, một thư sinh như Triệu Bân và một thương nhân như Khương Tuấn thì có liên quan gì a

“Triệu Bân là biểu đệ của ta, hân không chỉ là tài tử mà còn am hiểu binh pháp, nên cũng thường cùng bọn ta hội ý, Khương Tuấn mặc dù là thương nhân nhưng cũng là băng hữu của ta, quân lương triều đình đa phần đều nhờ hân trợ giúp, nên cũng xem như người trong nhà” Lạc Minh giải thích.

“nga, thì ra vậy?”

“vừa rồi khi người nghe tên lính kia bẩm báo, ta thấy mắt của người sáng lên, người có biết đó là thứ gì phải không?” Lạc Minh nhìn Phù Dung mà hỏi

“ta cũng không chắc, chỉ đoán ra vài phần, muốn chắc chắn phải xem tận mắt mới được”

“được, vậy ngươi theo chúng ta xuất chinh” Lạc Minh thấy thờ cơ bèn quyết định, tên này nếu biết thứ kia là cái gì thì có thể đối phó rồi, hơn nữa thừa dịp xem thử hẳn rất cuộc mang theo bao nhiêu bí mật

“xuất chinh, chúng ta, ý ngươi là những người có mặt ở đây”

“đúng, thế nào ngươi có ý kiến sao, hay là ngươi sợ rồi”

“đi thì đi, ai sợ ai, dù sao đi nữa, cho dù bọn côn trùng đó có tấn công cũng là tấn công các ngươi, tuyệt đối không bao giờ tấn công ta, ta việc gì phải sợ chứ”

“tại sao ngươi lại chắc như vậy”

“đó là chuyện của ta, nếu xuất chinh thì cũng phải cho ta chuẩn bị chút đồ chứ, nếu không còn chuyện gì ta đi trước nha”

“được, chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta xuất phát”

“được, chúng ta về” nói xong cùng Quân hàn rời khỏi ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Ba ngày sau Lạc Minh đích thân dẫn quân ra trận, đoàn người gồm ba mươi vạn đại quân, có thể xem như đây là trận chiến có quy mô nhất từ trước đến nay của Chu Quốc, quân đội hùng hậu chưa nói, ngay cả hoàng đế và vương gia cũng đích thân ra trận đã làm chấn động cả thiên hạ, từ trước giờ chưa có chuyện này xảy ra.

Hành quân suốt năm ngày rất cuộc cũng đến được biên giới, quân đội đóng quân trong thành, còn nhóm người chủ chốt thì tiến vào dịch quán, vừa đến nơi đã nghe tin Lương tướng quân hai ngày trước bị phục kích, hiện đang trọng thương, nên quyết định đến xem ông ta trước, sẵn tiện để Phù Dung xác định nghi vấn của mình.

“thế nào” Lạc Minh ngồi nhìn Phù Dung cầm trên tay xác của côn trùng mà Lương tướng quân liều cả mạng mới có thể giết được một con, đã xem cả buổi vẫn không nói tiếng nào.

“thú vị nha, không ngờ ở đây lại có người biết sử dụng thứ đó” Phù Dung cười trả lời.

“Ngọc đệ, đệ biết thứ này sao” Triệu Bản có chút vui mừng, vậy thì chuyện được giải quyết rồi.

“ta biết, thứ này gọi là tử hồn”

“tử hồn, là gì” Lạc Thiên thắc mắc.

“là một loại cỏ trùng, dùng kết hợp với cỏ pháp”

“cỏ pháp, cỏ trùng, từ trước đến giờ ta chưa từng nghe nói qua những thứ này” Khương Tuấn lắc đầu, quả thật y đi nhiều nơi nhưng chưa từng nghe đến những thứ này bao giờ.

“các người có muốn nghe câu chuyện về nó không”

“tại hạ xin được lĩnh giáo” Khương Tuấn đối với thứ này quả thật bắt đầu nổi lên hứng thú.

“ngàn năm trước, có một thuật sư, đem lòng yêu một nữ nhân, vị cô nương này là con gái của một vị thành chủ, vốn đã có hôn ước trước, nhưng mà cô ta và thuật sư này lại thật lòng yêu nhau, nên hai người quyết định bỏ trốn cùng nhau, sau đó, vị thành chủ kia phát hiện, cho nên đã cho người đuổi theo, cô nương kia biết rõ, người có hôn ước với mình là kẻ có quyền thế, nếu mình bỏ đi, sẽ liên lụy đến người nhà, nên sau hai tháng ở cạnh người mình yêu, khi người nhà cô ta đuổi tới, cô ấy đã nhảy sông tự vẫn, thuật sư sau cái chết của người yêu rất đau lòng, nên đã dùng máu của mình, thực hiện huyết tế, tạo ra một loại cỏ độc ngàn năm hiếm có, gọi là tử hồn, sau đó ông ta đã dùng chúng giết sạch cả thành trì đó, không một ai sống sót, chỉ trong một đêm, cả tòa thành chỉ còn lại là chết chóc, sau khi thuật sư chết đi, do tử hồn còn tồn tại, rất nhiều kẻ có dã tâm muốn lợi dụng nó, thực hiện mưu đồ của mình, cho nên đã xảy ra một cuộc tàn sát nhằm tranh giành tử hồn, có một vị cao tăng đắc đạo, vì không muốn sinh linh đồ thần, cho nên đã dùng công lực cả đời của mình phong ấn tử hồn, kể từ đó trở đi, tử hồn biến mất khỏi nhân gian, thật không ngờ mấy ngàn năm sau lại xuất hiện ở nơi này”

“theo ngươi nói vậy, có kẻ nào đó cũng biết về câu chuyện này, nên đã giải phong ấn cho tử hồn, và sử dụng chúng để đối phó Chu quốc” Lạc Minh hiểu

ra vấn đề.

“đúng vậy”

“thế có cách nào hóa giải không” Triệu Bản hỏi.

“có, chính là dùng thuật tâm chú tạm thời khống chế tử hồn, sau đó thì tìm cho ra cái kẻ đang sử dụng chúng giết đi là xong”

“chẳng phải ngàn năm trước, thuật sư kia chết đi tử hồn vẫn còn tồn tại, tại sao bây giờ giết người sử dụng, nó lại biến mất” Lạc Thiên lại thắc mắc.

“thuật sư dùng máu của mình thực hiện huyết tế tạo ra tử hồn, cho nên tử hồn chính là con của ông ta, là một phần của ông ta, nhưng ông ta chết cũng không ảnh hưởng đến chúng, do ông ta đã mang linh hồn của mình kết hợp với chúng, ông ta chết nhưng hồn vẫn còn tồn tại, nên chúng mới không chết, còn kẻ bây giờ sử dụng, chỉ là tạm thời khống chế, dùng tánh mạng của mình thực hiện liên kết, nên hắn chết, tử hồn sẽ tự khắc biến mất mà thôi”

“thì ra là vậy” Lạc Thiên bây giờ đã hiểu rõ, trong lòng càng thêm phục Ngọc công tử này, y đúng là bát học đa tài mà, quả nhiên là một nhân tài.

“thế người biết thuật tâm chú không” Lạc Minh hỏi nàng.

“chuyện nhỏ, thứ đó từ năm 5 tuổi ta đã học rồi”

“được, vậy người tạm thời dùng thuật tâm chú ngăn cản tử hồn, còn về điều tra kẻ sử dụng thứ này cứ giao cho bọn ta”

“bọn ta, các người định để mình ta làm à” Phù Dung có chút bất mãn, tại sao lại bắt mình ta làm hết a.

“ta giúp người” Quân Hàn im lặng này giờ mới lên tiếng.

“một mình người không đủ, thêm hai người này nữa” vừa nói, nàng vừa chỉ Khương Tuấn và Lạc Thiên.

“bọn ta, tại sao”

“cận vệ của ta sẽ làm hộ pháp cho ta, trong lúc ta sử dụng thuật tâm chú, còn hai người một người là vương gia, một người là thương nhân, một kẻ có long khí của hoàng tộc, một kẻ có linh khí mang thương, sẽ khiến cho thuật tâm chú tăng thêm sức, khống chế tử hồn sẽ có hiệu quả hơn”

“thế thì ta giúp người, hãy để hoàng đế đi điều tra” Lạc Minh lên tiếng nói, không hiểu sao y không thích nhìn những nam nhân này đến gần tên kia, một cảm giác thật lạ mà, từ ngày quen biết tên này y không còn là y nữa rồi.

“không được, người là hoàng đế, long khí của người quá mạnh, sẽ ảnh hưởng đến mang thương khí của Khương Tuấn hai cái không cân xứng thuật tâm chú sẽ bị phản tác dụng ngay”

“nếu vậy thì cứ theo ý của người đi” Lạc Minh bỏ cuộc, thế là mọi người bắt tay vào làm công việc của mình.

*****

Vất vả cả đêm, rốt cuộc cũng thực hiện xong thuật tâm chú, Phù Dung vì dùng nhiều linh lực nên khi vừa hoàn thành nhiệm vụ, đã trở về phòng ngủ một giấc thẳng đến trưa, nhưng thuật tâm chú rốt cuộc đã có hiệu lực, tử hồn quả nhiên đã bị khống chế, không còn cử động hay tấn công như trước nữa.

Trời đã ngã về chiều, lúc này Phù Dung mới thức dậy, từ từ mở mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên là hình ảnh Quân Hàn đang ngồi cạnh giường chăm chú nhìn nàng, đôi mắt tràn ngập ôn nhu, và yêu thương.

“dậy rồi à, mau đi rửa mặt đi, ta giúp nàng dọn bữa, chắc nàng cũng đói lắm rồi” hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, giọng nói đầy sủng nịnh.

(TT: ca này tấn công lẹ ghê, mới đây đã lợi dụng người ta rồi ;Tiểu yêu tinh: đúng đúng, huynh chơi ăn gian nha; Quân Hàn: *cười đến lạnh xương sống* hình như mọi người cảm thấy mình sống đủ lâu rồi hả?; tiểu yêu tinh *im re*)

“ừm” nàng nhẹ nhàng gật đầu, có người hầu hạ thật tốt a, sau đó xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân.

“ăn nhiều một chút” Quân Hàn ngồi bên cạnh gấp rất nhiều thức ăn cho nàng, động tác rất dịu dàng, có trời mới biết, từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên trong đời y hầu hạ người khác, và chỉ có nàng mới có tư cách này mà thôi.

“tên thật của nàng là gì”

“hả”

“ta nghĩ Ngọc Băng Tâm không phải tên thật của nàng, vậy tên thật của nàng là gì”

“à, Ngọc Phù Dung”

“Ngọc Phù Dung, Dung nhỉ”

“hả”

“khi không có ai, ta sẽ gọi nàng là Dung Nhi, được không”

“cái này hả, tùy huynh thôi, ta không có ý kiến”

“được, Dung Nhi ăn nhiều một chút đi, nàng cần phải tẩm bổ thêm, nàng rất gầy đó”

“cái gì chứ, đây là đáng chuẩn đấy, đáng của ta là đáng người mẫu, gầy đâu mà gầy”

“cái gì mà đáng người mẫu, ta vẫn thấy gầy, ăn nhiều vào” hần không để tâm, hần chỉ biết nàng thật rất gầy, nên cần tẩm bổ thêm cho nàng.

Còn nàng thì đành bó tay thôi, không ăn chắc sẽ không yên với hần đâu, đành ghen ngào ăn hết thức ăn hần gấp cho.

*****

Doanh trại Phò quốc

“quốc sư như vậy là sao, tại sao từ hần lại không tấn công nữa” quốc vương Phò quốc Cát Tùng Nhĩ nói với giọng bức tức.

“xem ra bên Chu quốc cũng có cao nhân am hiểu Vu thuật, người đó chắc hẳn đã dùng thuật tâm chú, không chế từ hần” một lão nhân, tuổi độ năm mươi vuốt râu với bộ mặt đầy hứng thú.

“thế bây giờ phải làm sao”

“đại vương yên tâm, thuật tâm chú chỉ không chế được một thời gian thôi, khi nào nó hết hạn thì từ hần sẽ hoạt động lại thôi”

“nếu vậy chúng ta phải chờ sao”

“cũng không bao lâu đâu, ngài không cần phải lo”

“nếu quốc sư đã nói vậy ta cũng an tâm”

Lão nhân cười bí hiểm, một nụ cười tràn ngập tò mò lẫn hứng thú, xem ra đối thủ trong đời ông ta đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Sáng hôm sau, Phù Dung thức dậy từ rất sớm, lên đỉnh núi gần thành để thị sát, nàng đứng đó chìm vào suy nghĩ “rốt cuộc là kẻ nào, thật không ngờ ở thế giới này cũng có người biết vu thuật a, thú vị thật”

Đang miên man trong dòng suy nghĩ của chính mình, thì một chiếc áo choàng khoác lên người nàng, nàng quay đầu lại thì thấy Triệu Bản đang đứng đó.

“trời lạnh, cẩn thận, kéo niêm phong hàn” y nhẹ nhàng dặn dò.

“đạ tạ, sao huynh lại ra đây”

“ta nhìn thấy đệ lên đây nên đi theo thôi, đệ suy nghĩ gì mà trầm tư quá vậy, ta đến này giờ mà cũng không hay”

“ta đang nghĩ rốt cuộc là kẻ nào đã giải trừ phong ấn của từ hần, xem ra kẻ này lai lịch không đơn giản, nhưng hẳn lại làm ta cảm thấy rất thú vị”

“thú vị, đệ đôi lúc làm ta cảm thấy khó hiểu, những chuyện người khác cảm thấy rắc rối phiền phức thì đệ lại cảm thấy thú vị, những chuyện nghiêm trọng như vậy đệ cũng thấy thú vị, một kẻ dùng thứ tà thuật như vậy hại người đệ cũng thấy hẳn thú vị, ta đột nhiên cảm thấy ta hoàn toàn không hiểu một chút gì về đệ” Triệu Bản đối với việc không hiểu được người làm cho mình động tâm cảm thấy vô cùng buồn bã, y đột nhiên cảm thấy người trước mặt thật xa vời.

“huynh không cảm thấy nếu như chuyện gì cũng thuận lợi quá, hoặc quá nhàm chán thì sẽ mất đi thú vị của cuộc đời sao, còn nữa thứ mà người kia cũng như ta dùng không phải tà thuật, mà là vu thuật và cũng chính thứ đó đã giúp các người không chế từ hần, huynh nên nhớ kỹ, và hình như ta nhớ không lầm thì ta và huynh cũng không cần hiểu nhau quá mức” nàng đối với việc người ta gọi vu thuật của mình là tà thuật từ trước giờ vô cùng miễn cảm, nên bây giờ nàng có chút tức giận, nói xong nàng quay mặt bỏ đi ném cái áo choàng trả lại hần, không thèm đếm xỉa đến hần nữa.

*****

Trở lại phòng, Phù Dung vô cùng tức giận, gương mặt vì tức giận mà đã trở nên đỏ hồng.

“ai làm nàng giận sao” Quân Hàn thấy tiến lại hỏi nàng.

“không có gì” nàng thật sự không muốn nói nữa, gì chứ nàng xem hắn như bằng hữu, à không, thậm chí còn hơn cả bằng hữu, mà hắn dám dùng việc mà nàng nhạy cảm nhất từ trước đến nay để mà chọc tức nàng, nàng bình sinh ghét nhất người ta gọi vu thuật của nàng là tà thuật nha, vậy chẳng khác nào bảo nàng là yêu nữ rồi còn gì, thật là làm nàng tức chết a.

“rõ ràng là có, nói đi ta giúp nàng trả thù”

“nếu ta nói là hoàng đế huynh cũng đi giết hắn à”

“chỉ cần nàng thích, ta có thể vì nàng đối chọi khắp thiên hạ”hắn nói không một chút do dự.

“huynh” nếu nói nàng nghe xong không cảm động là gạt người nha, thật sự nghe những lời này nàng cảm thấy rất ấm áp, nhưng mà nàng cũng rất ngạc nhiên nha, thật sự không tin được mà, mặc dù nàng biết hắn có tình ý đối với nàng nhưng hình như vượt xa so với nàng tưởng tượng rồi nha (TT: ôi trời, giờ tỳ mới biết sao, đây chính là hiền lành để dụ mà tỳ nói về nam nhân cổ đại đó, bây giờ thấy chưa, hậu quả đó ^^)

“đạ tạ” nàng mỉm cười nhẹ nhàng, chạy lại ôm chầm lấy hắn, tất nhiên cũng thừa cơ ăn chút đậu hủ của hắn, hắn thật sự làm nàng cảm động mà.

Còn hắn thì bất ngờ trước hành động này của nàng, nhưng sau đó thì từ từ thích ứng, vòng tay ôm lấy thất lưng của nàng, hắn ôm rất chặt, như thể muốn hoà tan nàng vào người vậy, từ đôi mắt hắn ánh lên nhu tình, rồi từ từ lan rộng ra như thể muốn trào cả ra ngoài, cả hai đều lặng lẽ ôm chặt lấy đối phương, hắn bất giác rời ra một khoảng cách, nâng cằm của nàng lên, nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn, nàng ngạc nhiên trước hành động này của hắn, shock nha, nhưng sau đó đã hiểu ra và đáp trả lại hắn, choàng tay qua cổ của hắn khiến hai người lại một lần nữa áp sát vào nhau, chiếc lưỡi ướt át đầy tình ý của hắn luôn lách vào trong, tìm kiếm chơi đùa cùng lưỡi của nàng, nàng cũng không chịu thua thiệt, cũng dùng lưỡi của mình công kích lại hắn, hai người cứ dây dưa, chơi đùa với nhau, một lúc lâu, Quân Hàn bất giác ôm chặt lấy nàng hướng giường đi tới, hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, môi của hắn vẫn không rời khỏi nàng, hắn bắt đầu mon men trên cơ thể nàng, vuốt ve hai má của nàng, sau đó từ từ mò xuống cổ, bắt đầu thoát đi y phục của nàng, không khí trong phòng dần trở nên ái muội vô cùng, hắn thoát đi áo ngoài của nàng, để lộ ra dải băng màu trắng đang quấn chặt lấy ngực của nàng, hắn nhíu mày, nàng tội tình gì phải như thế chứ, hắn dùng tay tháo nó xuống, để lộ ra cánh xuân tuyệt đẹp, hắn cúi đầu yêu thương lấy nó, làm cho nàng yêu kiều rên rĩ, hai người đang trong cơn kích tình thì lại có một kẻ phá đám xuất hiện.

(TT: a sắc lang lợi dụng a, huynh nhanh tay thật đó. một chữ thôi ” phục “)

“Ngọc công tử, công tử có trong đó không, hoàng thượng cho mời ngài ra đại sảnh” một binh lính đứng bên ngoài gõ cửa.

Hai người nghe tiếng lập tức từ trong cơn mê tình ái thoát ra.

“ngươi về bẩm báo, nói ta đến liền” nàng vội vã ngồi dậy.

Sau khi nhìn thấy người ngoài cửa đã đi khỏi, nàng mới quay sang nhìn hắn, phát hiện hắn đang nhìn nàng chằm chằm, nàng nhìn theo tầm mắt hắn phát hiện nửa cơ thể trên của mình đều đã lộ ra, khuôn mặt đỏ ửng, nhanh tay mặc lại quần áo, sau đó để ý thấy gương mặt của ai kia tối xầm lại như thể muốn giết người, nàng liền hiểu được, một nam nhân đang trong cơn dục vọng không nên làm mất hứng nếu không y có thể giết người thật.

Nàng cười cười, tiến lại gần hắn, giọng nói dụ hoặc.

“ngoan, ta đi một lát sẽ về, huynh ở lại đây, tối nay ta về sẽ nấu món ngon cho huynh ăn”nói xong nhìn hắn cười ngọt ngào.

Hắn không trả lời, mà kéo nàng xuống hôn thật sâu lên môi nàng, hắn vừa hôn vừa thâm nhập môi nàng, như thể đó là mỹ vị nhân gian, đến khi nàng không thể thở được nữa hắn mới luyến tiếc buông tha nàng.

“nhanh chóng quay về, ta chờ nàng”hắn mỉm cười nói.

“được”

Nàng xoay người ra khỏi phòng, trước khi đi còn quay lại nhìn hắn cười một cái. Sau khi nàng đi khỏi, Quân Hàn cũng rời đi, phi thân đến sau hậu viện, y phát tay lập tức xuất hiện một hắc y nhân.

“có chuyện gì”hắn lạnh lùng hỏi, vẻ mặt ôn nhu dịu dàng lúc nãy hoàn toàn biến mất.

“chủ nhân muốn người giúp ngài làm một việc”hắc y cũng dùng giọng điệu lạnh lùng trả lời.

“việc gì”

“giết người dùng thuật tâm chú không chế từ hồn, cũng tức là Ngọc Băng Tâm”

“tại sao”

“không tại sao cả, chỉ vì hấn nhúng tay vào chuyện không nên thôi, hấn làm vậy đã phá vỡ kế hoạch của chủ nhân”

“được, quay về nhắc nhở hấn, đây là lần cuối cùng ta giúp hấn, xem như ta đã đền ơn cứu mạng của hấn, bắt đầu từ hôm nay ta và hấn không ai nợ ai”

“được” hắc y nhân lập tức rời đi

Quân Hàn đứng đó, trong mắt theo hướng hắc y rời đi bắn ra sát khí, muốn thương tổn nàng, các người tuyệt sẽ không có kết quả tốt, cứ chờ đi, hấn cười lạnh, sau đó quay về phòng chờ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Đại sảnh dịch quán

“các người tìm ta có việc gì” Phù Dung gương mặt lạnh như băng tiến vào hỏi.

“ai chọc người giận sao” Lạc Minh nhìn ra được ai kia đang tức giận, nên mới có thái độ này.

“người hỏi hấn đi” vừa nói nàng vừa nhìn Triệu Bản.

“rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng phải tình cảm hai người tốt lắm sao” Lạc Minh quay sang hỏi Triệu Bản.

“Ngọc đệ ta thừa nhận vừa rồi ta có hơi quá đáng, mong đệ lượng thứ” Triệu Bản hướng Phù Dung nhận lỗi.

“không dám” nàng vẫn như trước lạnh lùng.

“đều là người một nhà cả, không cần phải như thế, bỏ qua được thì bỏ qua đi” Lạc Thiên cười đứng ra giảng hòa.

“ta không dám trèo cao” nàng vẫn giữ thái độ cũ.

“có chuyện gì từ từ nói, không cần tức giận” Khương Tuấn cũng đứng ra nói giúp.

“tại hấn mắng ta trước, nếu là người bị bằng hữu của mình khi không nhục mạ, người có tức không”

“ta thừa nhận là ta sai, nhưng mà đệ.....” Triệu Bản đột nhiên gắt giọng, nhưng nói một nửa thì dừng.

“ta làm sao a, sao người không nói tiếp” nàng sinh khí rồi nha.

“đệ,... đệ nhìn đệ đi, tối ngày đi cùng với một nam nhân, hai người dính chặt lấy nhau, đệ có biết có rất nhiều dị nghị không, hai người tối ngày như hình với bóng, cùng ăn chung, thậm chí không biết tối có cùng ngủ chung không nữa, tại sao đệ có thể như vậy được chứ” Triệu Bản cũng không chịu thiệt, nói lớn một tràng dài.

(TT: ê ê, hình như ta nghĩ thấy mùi dấm chua a, có phải không ta ^^)

“ta làm gì có liên quan đến người a, chuyện của ta không đến phiên người quản” tức nha, hấn lấy quyền gì mà quản nàng a, cha nàng còn không làm vậy a. (TT: cha tỷ ấy là thần mà còn không quản được tỷ ấy, Bản ca huynh từ bỏ ý định quản thúc tỷ ấy đi là vừa >.<).

“ta,... đúng, là ta ngu ngốc, ta ngu ngốc mới đi quản đệ, ta ngu ngốc mới đi quan tâm đệ, ta ngu ngốc mới đi lo lắng cho đệ, ta ngu ngốc nên mới để ý đến đệ, là ta, Triệu Bản ta ngu ngốc, mới đi thích cái tên như nhà người, đem tình cảm của mình trao cho người, thiên hạ có rất nhiều nữ nhân ta không thích, lại đi thích cái tên nam nhân hoa tâm nhà người” Triệu Bản tức giận mắng Phù Dung xối xả, sau đó bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Đơ, một đám người đơ ra trước mấy câu nói kia, cũng may ở đây không có người ngoài nếu không mất mặt chết a, riêng nhân vật vừa bị mắng kia thì thật sự shock nặng nề, hấn cư nhiên hấn thích mình, nhưng mà mình đang là nam nhân, như vậy không phải hấn đoàn tụ a, làm sao có thể a, nhìn hấn không giống chút nào (TT: *ngửa mặt hét lớn * Trời, * vỗ tay lên trán cái bực * tỷ ơi, tỷ là nữ nhân mà, hơn nữa huynh ấy bảo thiên hạ nhiều nữ nhân không thích, mà lại chỉ thích tỷ, tỷ phải thấy vui chứ a >.<)

“được rồi nói nhanh đi, ta còn có việc, có chuyện gì” sau khi trấn tĩnh nàng lập tức quay về chuyện chính, giải quyết xong mới có thể đi xử lý chuyện kia chứ.

“à, thật ra cũng không có gì, chỉ là.....” Lạc Minh định thần đem chuyện điều tra được, về việc từ hôn do quốc sư của Phở quốc bày ra, ông ta là người bí ẩn, nhưng có tài, được quốc vương trọng dụng, lợi dụng cái này tà thuật tấn công Chu quốc, nhưng mấy ngày nay lại án binh bất động.

Sau khi bàn xong chuyện, Phù Dung rời khỏi, đi tìm Triệu Bản, tên gốc tử kia giờ này chắc đang buồn đây a, hắc hắc, không nghĩ đến hần cư nhiên dám thừa nhận mình đoạn tụ a, đủ dũng cảm, ta thích a.

Nàng đi vào hoa viên, thấy Triệu Bản ngồi đó thất thần, nhìn hần thật cô đơn a, ta có nên nói cho hần biết sự thật không a, nếu nói thì thế nào cũng có chuyện, mà không nói thì trông hần thật đáng thương a, làm sao cho vẹn toàn đây chứ, thật là, phiền chết a, khó xử quá đi.

Lắc đầu, nàng tiến đến vỗ vai hần, kẻ kia quay lại nhìn thấy nàng, đôi mắt đã hơi đỏ, ặc, hần khóc a, người ta nói nam nhân thà đổ máu chứ không rơi lệ, hần vì sao chỉ vì chuyện này mà khóc a, thật không thể ngờ mà.

“ngươi...ngươi không sao chứ “ nàng nhẹ giọng quan tâm

“không cần lo cho ta, quay về với cận vệ của đệ đi” hần hất tay nàng ra, lạnh lùng quay đi.

“ách, đây là ngươi đang ghen hả”nàng cũng không để tâm, mà lại cười nhìn hần, thật đáng yêu a, hần ăn dấm chua a.

“phải, ta ghen đấy, thì sao nào, không được sao” hần sinh khí, đây là lần đầu trong đời hần sinh khí, hơn nữa còn đối với người mà hần đã trao cả tình cảm, có thể thấy hần đã giận tới mức nào a, thật không ngờ một nam nhân nho nhã như hần, khi ghen lại đến mức này a, đáng yêu qua đi mất.

“ách, ngươi còn giận sao, ta xin lỗi mà, ta không biết là ngươi vì ghen nên mới đối với ta như thế, ta xin lỗi mà, đừng giận nữa mà” nàng lắc tay hần năn nỉ..

“mặc ta” hần lại phất tay nàng ra.

“nè, ngươi cứ như vậy là ta bỏ đi à, ngươi đừng hời hợt a” năn nỉ không được thì uy hiếp vậy, nói xong giả vờ quay lưng bỏ đi, nhưng nhích chưa được hai bước đã bị một vòng tay ôm lấy từ phía sau.

“đừng đi, đừng đi mà, nếu không có đệ ta thật sự không biết phải làm sao nữa, làm ơn đừng đi mà” hần tha thiết khẩn cầu.

“chẳng phải ngươi không quan tâm đến ta sao, muốn ta đi sao” nàng làm bộ giả ngo.

“không có, ta thật tình rất quan tâm đến đệ, nhưng ta thật sự không thể chịu đựng việc đệ vui vẻ bên nam nhân khác, ta thật sự không chịu được, đệ tránh xa hần ra có được không”

“hần là cận vệ của ta, chuyện này không thể nào” muốn ta từ bỏ hả, nằm mơ đi, khó khăn lắm mới câu dính tên kia mà.

“vậy.....vậy, ta có thể giống như hần, mỗi ngày cùng đệ ăn cơm, ở bên cạnh đệ được không “ hần lùi một bước

“ta có cảm ngươi sao”

“đệ đồng ý sao “ hần xoay người nàng lại nhìn nàng một cách chờ mong.

“ta nói rồi, bộ ta có cảm ngươi sao, ta không nói lần thứ ba đâu “

“được, ta đã rõ rồi, hôm nay đệ muốn ăn gì, ta sai người chuẩn bị” hần cười tươi như hoa.

“gì cũng được tùy ngươi”

“được, ta lập tức đi bảo họ chuẩn bị ngay, đệ quay về phòng chờ ta đi” hần lập tức nhanh chóng chạy về phía nhà bếp, hần thật sự vui mừng như điên, đệ ấy không có bỏ mặt mình, không bài xích mình, từ trước giờ hần chưa từng vui như vậy.

Nhìn dáng vẻ của hần như tiểu hài tử nhận được quà thật là làm cho nàng tức cười mà, nàng xoay người định quay về phòng thì từ trong bụi hoa gần đó có một người xuất hiện, nàng nhìn thấy tên kia thì mắt chữ A miêng chữ O và mở hết cỡ luôn, ngạc nhiên vô cùng, tại sao hần lại ở đây a, lần này chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16

“sư...sư huynh, tại sao, huynh lại ở đây a” Phù Dung cười cười, nói với hắc y nam tử vừa mới xuất hiện.

“tiểu Dung nhí, muội đang giờ trò gì đây, tại sao lại ăn mặc nam không ra nam nữ không ra nữ vậy nè, thật đáng tiếc, rõ ràng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành lại đi đây đóạ mình như thế, làm gì cho khổ thế này” hắc y nam từ tay đan chéo trước ngực, tựa vào cây đáng vẽ cột nhà.

“có gì đâu a, chẳng qua mặc nữ trang hoài chán nên thay nam trang thử thôi mà”

“ngà vậy sao, hay là cố tình trêu mấy tên ngốc kia đây, hay là muội lại có trò quỷ gì rồi “

“không có a, tuyệt đối không có mà, huynh tin muội đi,mà tại sao huynh lại ở đây, hay là, lại cãi nhau với sư tẩu, bị tẩu ấy đuổi đi nữa “ nàng mỗi khi nghĩ đến sư huynh không sợ trời không sợ đất của mình chỉ đi sợ vợ, và dáng vẻ khúm núm của huynh ấy trước mặt vợ, là lại nhin không được cười.

“nè ai nói ta bị đuổi chứ, ta chẳng qua theo lệnh của sư phụ đến đây mà thôi”

“cha, cha muội phải huynh đến làm gì”

“sư phụ nhờ ta chuyển lời đến muội, nói muội trong vòng 3 năm phải dẫn con rể của người về nếu không muội chuẩn bị tinh thần mà cưới người mà người chọn cho muội đi”

“cái gì, ba năm, cha làm như ta là hàng hóa sao a, có hạn sử dụng nữa, nếu ba năm sao mà tìm được, đến lúc đó chắc xem ta như món hàng mà gả đi quá”

“ta thấy muội nhất định tìm được, chẳng phải trước mặt đã có hai gã rơi vào bẫy tình của muội rồi sao”

“huynh...làm sao huynh biết, huynh theo dõi muội có phải không, vậy huynh đến từ khi nào, còn nữa đã thấy những gì”

“những thứ cần biết ta đã biết, nhưng ta xem ra vận đào hoa của muội sắp đến rồi, hơn nữa cũng không chỉ có hai gã kia là rơi vào đầu nhí, sư muội xem ra muội sẽ còn gặp rắc rối dài dài nha”

“huynh...huynh, muội cảnh cáo huynh không được nói cho cha biết nếu không coi chừng muội đó”

“thế ta cứ nói, muội định làm gì ta nào” nam tử tiếp tục bòn cọt

“huynh, Lưu Vân Ngạn, huynh giỏi lắm, nhưng mà cũng không có gì, cùng lắm nợ phong lưu của huynh trong mấy năm qua sư tẩu đều biết hết, chẳng phải huynh gạt tẩu ấy là trước tẩu ấy huynh chỉ có yêu một người sao. Nếu như tẩu ấy mà biết, ...sư huynh, huynh chuẩn bị tinh thần mà ngủ ngoài phòng đi nha” nàng lúc đầu tức giận nhưng sau đó lại nghĩ ra nên đối phó thế nào, liền thay đổi thái độ, lập tức cười tươi như hoa.

“muội, ...được ta không nói, nhưng muội cũng phải đảm bảo là muội không nói”

“yên tâm,nếu huynh không chọc muội, muội cũng sẽ không phá huynh, muội làm việc xưa nay đều giữ chữ tín mà”

“được, thỏa thuận vậy đi, nếu như muội không nói ta cũng sẽ không nói, lời cần chuyển ta đều đã chuyển, ta có việc ta đi trước đây” nói xong không đợi Phù Dung phản ứng, hắc y nam từ thi triển kinh công rời khỏi.

“ba năm sao, cũng khá lâu nhí, cha à, lần này lại khiến cho cha thất vọng rồi” nàng cười cười, sau đó quay đầu quay về phòng.

*****

“Ngọc đệ còn chưa về sao” Triệu Bản sau khi sai người chuẩn bị đồ ăn liền lập tức mang đến phòng của Phù Dung nhưng chỉ thấy một mình Quân Hàn ở đó, nên hỏi.

“chưa” Quân Hàn lạnh lùng trả lời.

“lạ thật, nếu tính ra đệ ấy phải về đây trước ta chứ, không lẽ đã xảy ra chuyện gì”

“ai đang nhắc ta thế” Quân Hàn còn chưa kịp trả lời, thì bên ngoài đã có người lên tiếng, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt hai người.

“Ngọc đệ, đệ về rồi, này giờ đệ đi đâu vậy” Triệu bản lo lắng hỏi.

“có chút rắc rối, nhưng ta đã giải quyết rồi”

“rắc rối, có chuyện gì vậy” Quân Hàn cũng quan tâm, thái độ lạnh lùng đối với Triệu Bản hoàn toàn biến mất, thay vào đó là thái độ ôn nhu dịu dàng.

“không có gì quan trọng cả, không cần phải lo, ta đói bụng rồi ăn thôi, Hàn, hôm nay ta không nấu cho huynh ăn được để ngày mai đi nha” nàng mỉm cười trấn an hai người, sau đó dịu dàng quay sang nói với Quân Hàn.

“không sao, còn nhiều thời gian mà” Quân Hàn cũng cười đáp lại.

“chúng ta ăn thôi, không thức ăn nguội mất” Triệu Bản dù có chút khó chịu, nhưng do có Phù Dung ở đây hẳn nên kiềm chế nếu không e rằng Ngọc đệ

sẽ giận hờn mất, vì vậy hờn nhằn.

*****

Ba ngày sau, tại hiên đình dịch quán, sáu bóng dáng đang cùng ngồi bên trong uống trà. (TT: tất nhiên là sáu nhân vật chính nhà ta rồi a, còn ai vào đây nữa)

“đã thu xếp tất cả, ba ngày sau sẽ chính thức khai chiến với Phổ quốc, tử hồn giao cho ngươi, thế nào, đối phó được không” Lạc Minh nhâm nhi trà về mặt mong đợi nhìn Phù Dung.

“có thể, nhưng mình ta không thể cùng đối phó với tử hồn và tên quốc sư kia, cần tìm người giúp” nàng nghiêm túc trả lời, do không biết tên kia bản lĩnh tới đâu, nên nàng không dám chắc chắn phân thắng

“nhưng ở đây ngoại trừ đệ ra, còn ai biết vu thuật đâu, làm sao giúp được” Triệu Bản nghi hoặc, không lẽ ở đây còn một cao thủ vu thuật nữa sao.

“vậy sao, chưa chắc” nàng nhoen miệng cười.

“ý ngươi là còn một người nữa ư” Lạc Thiên lên tiếng.

“nhưng ở đây ngoại trừ ngươi còn ai nữa cơ” Khương Tuấn thắc mắc.

“ta nói còn chính là còn” Phù Dung tiếp tục cười một cách bí hiểm

“là ai” Quân Hàn cũng có chút tò mò, nên lên tiếng hỏi, rốt cuộc là ai khiến cho nàng coi trọng như vậy.

“nè, ngươi không cảm thấy trốn trên cây nghe lên người khác nói chuyện là bất lịch sự lắm sao, mau leo xuống cho ta” nàng không trả lời, cầm lấy tách trà đứng dậy hướng phía gốc cây to bên ngoài đình viện gọi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17

“ngươi đang nói ai vậy” Lạc Minh và cả đám người còn lại ngạc nhiên, bọn họ đều là cao thủ nhưng có cảm nhận được gì đâu, trừ phi người này so với bọn họ còn lợi hại hơn thôi.

“ta kiên nhẫn có hạn, nếu như không ra, ta khiến cho ngươi bò ra đó” nàng không để ý, tiếp tục uống trà và mỉm cười tiếp tục.

“ra đây ra đây, đừng có hét nữa, ta sắp thùng nàng nhĩ rồi đây nà” tiếng nói vừa dứt, từ trên cây một hắc y nam tử phi thân xuống xuất hiện trước mặt mọi người.

Đám nam nhân trong đình đánh giá nam tử trước mặt, y một thân hắc y, xấp xỉ hai mươi tuổi, mái tóc đen mượt dài đến ngang vai, được buộc gọn sang bên bằng một dải lụa đen, ánh mắt linh hoạt, giờ phút này đang mỉm cười nhìn Phù Dung, còn nàng cũng đang cười nhìn y, ánh mắt hai người làm cho đám nam nhân kia cảm thấy được, mối quan hệ của hai người họ tuyệt đối không đơn giản, nhìn ánh mắt của y đang nhìn nàng, không hiểu sao đám nam nhân trong đình đều có chung một ý nghĩ, lập tức muốn xông lên móc đôi mắt kia ra, ngoài trừ Quân Hàn và Triệu Bản ra, ba nam nhân còn lại đều bị ý nghĩ này của mình làm cho khiếp sợ, chẳng lẽ họ đoàn tụ sao.

(TT: ta ngại thấy mùi dấm chua nồng lắm nha, còn nữa mấy ca này làm ta tức chết a, có nhìn ra ty ấy là nữ không a, vậy mà cũng không nhìn ra thật là ngốc quá đi a =.=)

“sư đệ”, đệ lại muốn gì a” nam tử nhìn Phù dung cười hỏi, nhấn mạnh sư đệ, cố ý trêu nàng.

“sư đệ” cả đám nhân cùng đồng thanh, hắc y nam tử này là sư huynh của y/ nàng sao

(TT:chỗ này có hai ý nghĩ, y là của bốn anh kia, còn nàng là của Quân Hàn ca, vì huynh ấy đã biết ty ấy là nữ).

“xin giới thiệu, đây là Lư Vân Ngạn đại sư huynh của ta” nàng quay lại nhìn đám người kia, nhẹ giọng giải thích.

Thì ra là sư huynh đệ, mọi người hiểu được mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Quân Hàn thì lại bức bối, người này là sư huynh của nàng, khẳng định y cũng biết nàng là nữ nhân, vậy y cùng nàng lớn lên sao, nghĩ đến nàng hằng ngày ở cùng nam nhân khác, khiến cho y cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận.

“sư huynh yêu dấu”

Sau màn giới thiệu, nàng quay lại nhìn Lưu Vân Ngạn, nở nụ cười phong tình vạn chủng, ai nhìn thấy cũng phải mất hồn, không thể nào không nghe theo lời nàng, cộng thêm một câu nói ngọt ngào, đương nhiên khiến cho đám nam nhân kia bất giác bị hút vào, nhưng người được hưởng phúc kia lại cảm thấy lạnh xương sống, cứ như có một bầy quạ đen đang bay trên đầu y, khiến y cảm thấy mình sắp có chuyện, người khác có thể không hiểu, nhưng đối với những người cùng lớn lên với Phù Dung thì hiểu rõ, mỗi khi nàng có biểu hiện này, thì kẻ tiếp nhận, một là tuân theo yêu cầu của nàng, hai là hần chuẩn bị tinh thần đi là vừa, nếu không làm theo, thì hần chết như thế nào hần cũng không hay nữa là.

“sư đệ a, có chuyện gì cứ nói, không cần phải như vậy đâu a” hần cười khở.

“sư huynh thân yêu, huynh giúp ta một chuyện có được không a” nàng cười cười, tiến lại đặt một tay gác lên vai hần bộ dáng vô cùng thân mật.

“sư...sư đệ, đệ cứ nói đi, ta giúp được ta sẽ giúp mà” Vân Ngạn lắp bắp không nói lên lời.

“ngà, là huynh nói đó, không được nuốt lời à nha, nếu không hậu quả huynh tự hiểu lấy” mấy câu cuối nàng cười càng sâu, thành công làm cho Vân Ngạn sợ đổ mồ hôi lạnh.

“đương... đương nhiên, mà sao đệ biết ta còn ở đây chưa về” hần trốn rất kỹ mà, làm sao mà bị phát hiện a.

“vì cha ta “

“sư phụ, là sao a”

“ông ấy là cha ta, ta hiểu rất rõ, nhiệm vụ kia nếu như ta chưa hoàn thành, ông ấy sẽ không an tâm, nên sẽ bảo huynh ở lại giám sát ta, nhưng mà như vậy hình như khiến cho huynh chịu thiệt nhĩ, phải xa thê từ đến ba năm nha, hay là sau khi huynh giúp ta làm xong chuyện này thì quay về đi, còn về phía cha, ta sẽ lo, thế nào chịu không, coi như trả ơn huynh giúp ta chuyện này”

“thật hả” Vân Ngạn hai mắt sáng như sao, cứ nghĩ không cần xa tiểu nương tử đáng yêu của hần ba năm hần thật sự rất vui a, hơn nữa về phía sư phụ cũng không cần lo, vậy thì chuyện tốt như vậy còn không làm chẳng phải ngu sao a.

“đương nhiên, huynh đáng lẽ phải hiểu rõ nhất chứ, ta xưa nay đã nói, ta nhất định làm được”

“được, ta giúp “hần gật đầu đồng ý.

“y vẫn chưa nói chuyện gì, người không lo sao” Lạc Minh hiếu kỳ, hai người này rốt cuộc từ đâu đến tại sao đối với việc gì cũng tự tin như vậy, hơn nữa cả hai người đều là cao thủ, bản lĩnh hơn người, theo như họ nói, thì sư phụ của tên kia chính là cha của Ngọc Băng Tâm, rốt cuộc là người như thế nào có thể dạy dỗ được người tài như thế, xem ra là một cao nhân rồi, có dịp nhất định phải làm quen.

“ta biết, muốn ta thay các người đối phó từ hồn sao”

“sư huynh bệnh nghe lén của huynh vẫn không sửa được nhĩ” nàng cười, trong giọng nói có chút lạnh.

“ta đâu có a, chẳng qua tình cờ nghe được thôi, chẳng phải muốn ta đối phó từ hồn sao, vậy ta đi chuẩn bị nha, khi nào xuất phát thì gọi ta” nói xong y ba chân bốn cẳng chạy mất, nếu còn ở lại không bị tiểu sư muội của mình tra hỏi mới lạ, đến lúc đó thế nào cũng bị chính một trận cho coi, vậy thì thâm vô cùng a.

“ha ha ha “nhìn dáng vẻ bỏ trốn của Vân Ngạn, Phù Dung ôm bụng cười lớn, chỉ nhiều đó đã bị lừa rồi, tức cười quá đi a.

“ngươi cười đủ chưa” Lạc Minh lạnh giọng lên tiếng

“đủ, đủ rồi, người xưa nói không sai, đúng là sau khi thành thân con người ta đều sẽ thay đổi mà, sư huynh của ta đúng là càng ngày càng đáng yêu ”

“ngươi không cảm thấy khen một nam nhân là đáng yêu là si nhục sao” Lạc Minh gần giọng, không hiểu rốt cuộc tại sao mình lại nóng giận nữa.

“đó là sư huynh của ta không liên quan đến ngươi, chuyện chính đã bàn xong, Quân Hàn chúng ta quay về thôi” nói xong nắm tay lôi kéo Quân Hàn rời khỏi, để lại một đám người ngơ ngác chưa kịp phản ứng.

*****

“a, tức chết ta a, hần nghĩ hần là ai chứ, cha ta còn không nói với ta như vậy nữa, mà hần dám nặng nhẹ với ta” quay về phòng nàng tức giận mắng lớn, cái tên Lạc Minh chết tiệt, không biết có làm chuyện gì đắc tội hần không, mà hần lại sinh khí với mình nữa, tức chết a

(TT: tỷ ơi, huynh ấy ghen mà, tỷ ngốc quá đi, vậy mà cũng không nhận ra a).

“đừng tức giận, ảnh hưởng sức khỏe” Quân Hàn nhẹ nhàng an ủi.

“hình như huynh cũng nên nói rõ với ta thì phải” nàng ngược lên nhìn hần trong giọng nói hoàn toàn không còn độ ấm, còn có chút bi thương, nếu không phải ba ngày trước nàng tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữ hần và hắc y kia, nàng thật sự không thể ngờ hần còn chuyện giấu nàng, ba ngày này nàng luôn tự nói với bản thân rằng, hần nhất định có nỗi khổ, nhưng mà hôm nay nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ, không nịn được nữa rồi.

“chuyện gì, ta không có gì cần nói cả” hắn cũng nhận thấy sự bất thường của nàng, nhưng hắn không hề nghĩ tới việc nàng nhìn thấy cuộc đối thoại kia.

“không có, vậy là huynh cố tình giấu ta, hay là huynh thật sự giống như những lời đã nói với hắc y kia, nhất định sẽ lấy mạng ta” nàng cảm thấy bị phản bội, nàng tin hắn như vậy, mà hắn lại... nghĩ đến đây nàng không kìm được lòng, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, nàng thật sự thương tâm, nước mắt cứ theo hai mắt nàng chảy ra chảy dọc theo đôi má trắng hồng, nhìn nàng bây giờ trông thật yếu đuối cần sự che chở bảo vệ của người khác.

“nàng, nàng đã nghe được, Dung nhi nghe ta nói đi, ta có nỗi khổ mà” hắn thật sự bàng hoàng, nhưng nhìn thấy nàng thương tâm rơi lệ khiến cho lòng hắn quặn đau, hắn tiến lại gần muốn an ủi nàng, định dùng tay lau đi những giọt lệ trên mặt nàng, nhưng nàng phất tay hắn ra, lạnh lùng nhìn vào hắn.

“nỗi khổ, muốn giết ta mà nói có nỗi khổ sao, ngươi cứ đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa, uống cho ta yếu ngươi như vậy, ngươi lại phản bội ta, làm ta thương tâm, ta hận ngươi, ta hận ngươi” nàng thông khổ, nước mắt ngập tràn, dùng tay không ngừng dìm vào ngực hắn.

Hắn choáng trước lời nói của nàng, hắn mừng như điên, nàng nói nàng yêu hắn, nàng thừa nhận nàng yêu hắn, nhưng nàng hiện tại rất giận và hiểu lầm hắn, nên hắn cũng không phản kháng để yên cho nàng đánh, cho nàng phát tiết.

“tại sao a, tại sao lại phản bội ta chứ, tại sao” dù đã dùng đánh nhưng nàng vẫn như cũ để tay trên bờ ngực của hắn, nắm chặt vạt áo trước ngực nhìn hắn hỏi, sau đó còn khóc rống lên.

“ta không có, ta sẽ không đáp ứng hắn, ta càng không giết nàng, ta yêu nàng, súng nàng còn không kịp làm sao mà giết nàng thương tổn nàng cơ chứ, ta làm vậy chỉ để hắn tin tưởng, bất luận kẻ nào muốn giết nàng, ta sẽ khiến cho kẻ đó trả giá đại giới” hắn nói giọng đầy kiên định, lại lạnh băng, thể hiện rõ quyết tâm của hắn.

“thật không” nàng ngược đôi mắt vẫn còn động lệ nhìn hắn.

“thật sự, ta xin thề nếu ta nói dối nàng, ta sẽ chết không toàn thân” hắn nhìn nàng đầy ôn nhu, giọng nói thâm tình, nhẹ nhàng dùng tay lau đi lệ trên gương mặt nàng.

“ngươi sẽ không lừa ta, phản bội ta phải không, sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không bao giờ rời xa ta có được không” nàng vẫn còn nức nở không thôi, giọng nói nghẹn ngào.

“ta xin thề, tuyệt không bao giờ phản bội nàng, luôn ở bên cạnh nàng, nếu nàng muốn, ta có thể cho nàng tất cả, kể cả mạng của ta”

“hy vọng ngươi giữ lời hứa, nếu không ta sẽ hận ngươi suốt đời”

“ta nhất định sẽ giữ lời” hắn ôm chặt nàng vào lòng, như thể sợ buông tay nàng sẽ biến mất vậy.

Nàng cũng vòng tay ôm chặt lấy hắn, cả hai ôm nhau đầy thâm tình, xem ra sau này nàng còn có rất nhiều chuyện cần làm đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18

“thế nào, chuẩn bị cả rồi chứ” Phù Dung quay sang liếc mắt nhìn Vân Ngạn.

“ta làm việc cứ yên tâm” ai kia cười đầy tự tin đáp lại.

“một mình ngươi liệu có đối phó được không” Quân Hàn nghi hoặc hỏi.

“ta làm việc xưa nay nếu không chắc sẽ không làm, không cần Quân đại giáo chủ của Thiên Ma giáo nhắc nhở đâu”

Một câu làm chấn động mọi người, người này là đại ma đầu trong lời đồn sao, giáo chủ Thiên Ma giáo đây sao, thế tại sao lại đi hạ mình làm cận vệ cho tên kia chứ, mọi người đều có nghi vấn nhưng không ai dám hỏi, vì bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

“Lư Vân Ngạn, huynh không nói không ai nói huynh cầm đầu” Phù Dung lớn tiếng quát.

“đừng nói lớn quá, ta không có điếc mà”

“hừ” nàng thật sự hết cách với sư huynh này rồi.

“được rồi các ngươi cứ ở lại đây đi, ta đi đối phó với từ hồn đây, đi nha” hắn nói xong đứng dậy rồi đi, nhưng chưa được mấy bước thì quay lại.

“chúng ta ra ngoài nói chuyện chút đi, chuyện quan trọng” hần nhìn Phù Dung một cách nghiêm túc.

“huynh làm gì mà thần thần bí bí vậy” dù nói vậy nhưng nhìn dáng vẻ của hần, nàng biết hần không hề đùa nên cũng đi theo ra ngoài.

“tiểu sư muội, đừng có cái nam trang, đây dọa mình nữa, rõ ràng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, lại đi cái nam trang không phải uống phí lắm sao a, mau trở lại thân phận nữ nhân của mình đi”

“huynh...huynh muốn chết rồi,nói ở đây bộ không sợ những người trong kia nghe được sao”nàng tức giận đùng đùng muốn lập tức giết cái tên nhiều chuyện này.

“nghe càng tốt chứ sao, muội không cần phải giấu nữa, cứ công khai ra đi, cho khôe a”

“Luu Vân Ngan, ta giết huynh” Phù Dung tức giận rượt theo y muốn đánh, cái tên này đúng là từ nhỏ đến lớn chỉ biết chọc tức mình thôi hà, không bao giờ biết chiều muội muội gì cả.

“tiểu sư muội a, đây không phải là ý của ta a, nếu có trách đi mà trách sư phụ đi a, người biết mọi chuyện của muội ở đây, nên bảo ta làm vậy thôi a”

“cái gì, huynh quay về mặt báo hả, huynh quên thỏa thuận của chúng ta rồi sao. Được nếu huynh bội ước trước, thì ta cũng không khách sáo nữa, huynh chờ bị vợ bỏ đi là vừa, nếu lần này ta không khiến cho sư tẩu bỏ huynh, ta chặt đầu xuống cho huynh làm ghế ngồi”

“hè ta không có mặt báo, là nguoi khác nói à, đừng có vu oan”

”là ai, kể nào nhiều chuyện vậy”

“thì chính là kẻ đưa muội đến đây đó, ông ta và lão tử đầu (là Nguyệt lão đó, do Dung tỷ lúc nhỏ khi mới biết nói cư nói Nguyệt lão thành lão tử đầu, nên gọi riết rồi quen luôn) đánh cược, ông ta sợ thua nên đi mặt báo cho muội bại lộ thân phận đó, nhằm cứu vãn tình thế”

“cái gì, lão già chết tiết, sau khi quay về ta nhất định nhổ trụi râu của nguoi, phá hủy nhà của nguoi” tức chết đi được mà

“đừng giận, nếu muội giận ta không dám nói tiếp đâu a” nhìn thấy Phù Dung sinh khí, Vân Ngan âm thầm cầu nguyện cho mấy lão đầu kia, chúc các nguoi bình an qua được chặng này.

“nói cho ta biết hai lão đầu đó cá cái gì”

“Cái này...” Vân Ngan từ từ tiến lại gần nói nhỏ vào tai Phù Dung, nàng nghe xong giận đến tím cả mặt.

“hai lão già chết tiết, ta nhất định phải đánh cho các nguoi biến dạng đến nỗi không ai nhìn ra, nếu không bản tiểu thư sẽ không tên Ngọc Phù Dung nữa”

“ta còn một câu nữa, muội có muốn nghe không” Vân Ngan rụt rè hỏi

“nói”

“sư phụ bảo rằng thời hạn của muội còn lại là hai năm, do lúc trước không biết bên cạnh muội có nhiều nam nhân như vậy, nên mới cho ba năm, nhưng bây giờ biết rồi nên còn hai năm, còn nữa nếu trong thời hạn mà muội không hoàn thành, thì ông ấy sẽ gả muội cho Đình Tử Cao, nhớ kỹ nha”

“cái gì, bắt ta lấy con heo kia hả, đừng có nằm mơ,quay về nói với lão già hỏa kia, ông ta thích thì đi mà lấy đi, bản tiểu thư không có hứng thú đâu”

“cái này ta không biết, những gì cần nói ta đã chuyển lại rồi, ta đi trước nha” còn không tẩu nhanh e rằng hần sẽ bị lấy ra làm thối mắt, tốt nhất là nhanh chóng làm xong chuyện rồi quay về ôm ấp vợ yêu thôi.

“tức chết ta a” nàng quay vào trong khuôn mặt như tu la địa ngục, đúng thật là một kẻ là cha mình, hai kẻ được xem như một nửa sư phụ, cư nhiên cấu kết gài bẫy nàng, tức quá đi a.

“nguoi lại tức giận chuyện gì” Lạc Minh tò mò hỏi thăm, cái tên này dạo gần đây thường rất hay xúc động không biết vì nguyên do gì nữa (TT: để ta nhắc cho ca nhớ nha, một lần do ca, một lần do Bản ca, một lần do Hàn ca, còn bây giờ là do Ngan ca đó, mấy ca sao cứ thích chọc cho tỷ nhà ta giận thế a, tỷ ấy mà giận bỏ đi, là mấy ca tiêu đó a.=’=)

“không có gì cả, cho dù nói các nguoi cũng không giúp được đâu”

(TT: ê ê, hình như mấy ca này giúp được tỷ oi, tỷ làm rồi đó nha ^^).

“Ngọc đệ có chuyện gì cứ nói ra đi, là ai làm đệ tức giận, ta thay đệ dạy dỗ hần”

(TT: Bản ca, làm rồi, đối tượng này huynh không động được đâu).

“cha ta” Phù Dung giọng điệu tức giận.

“cha đệ “Triệu Bản ngạc nhiên.

“đúng, là cha ta, lão già đó, lão già hóa đó, dám gài bẫy ta, lần này quay về ta nhất định cho ông ta một bài học nhớ đời, hai lão già kia cũng vậy, ba người các người dám hòa nhau giăng bẫy ta, lần này ta sẽ khiến cho các người phải hối hận, để xem ai lợi hại hơn nào, ta im lặng tưởng ta là người hiền để bị người ta khi dễ sao, nằm mơ đi, các người lần này chết chắc rồi” Phù Dung nghiêng răng tức giận, gương mặt tím tái, hỏa bốc cao, nhìn đầy sát khí.

(TT: * té ghế*, tỷ mà là người hiền sao ; Dung: người nói cái gì * mặt đầy sát khí *; TT: *bỏ chạy té khói*, ở lại chắc mạng nhỏ của ta cũng tiêu mất, ba vị lão nhân gia chúc các người may mắn nha, * nam mô *, cầu Phật tổ phù hộ các người)

“Ngọc đệ, bình tĩnh lại, dù gì đó cũng là cha của đệ” Triệu Bản thấy Phù Dung trên người tỏa ra sát khí, lên tiếng khuyên nhủ.

“cha cái gì chứ, huynh có thấy người cha nào cầu kết với người ngoài giăng bẫy con mình không hả, lão già hóa lần này không trị cho ông một trận nhớ đời ta đây không phải con ông, tức chết ta a”

(TT: tỷ đang nổi điên rồi, cứ tưởng là ngao du thời không một chuyến, ai dè tất cả đã bị cha mình sắp đặt ngay từ đầu a, đúng là người cha độc nhất vô nhị mà, cách tìm chồng cho con cũng có một không hai trên đời >.<).

“ha ha ha” Lạc Minh nhin không được phì cười.

“người cười cái gì a” Phù Dung bực tức hỏi.

“đây là lần đầu ta thấy một cặp phụ tử như vậy, cha người quả thật khiến cho ta khâm phục, khi nào có dịp nhớ giới thiệu cho ta”

“người.....” tên này sao cứ thích chọc tức nàng vậy a

“thôi được rồi, bàn chuyện chính đi” Lạc Thiên đứng ra giải vây tình hình.

~~~~~  
Sau khi bàn xong mọi chuyện, Phù Dung và Quân Hàn lập tức rời khỏi, họ cần phải giải quyết mất tên rắc rối kia trước khi ra trận, nếu không sẽ không còn thú vị nữa.

“chuẩn bị xong chưa” Phù Dung lên tiếng hỏi Quân Hàn.

“xong cả rồi, nàng có đảm bảo thuốc này uống vào sẽ không sao chứ”

“yên tâm, thuốc này do nhị sư huynh của ta bào chế, không có vấn đề gì đâu”

“thật là uống thuốc này vào có biến bản thân người uống giống như đã chết sao, ta chỉ từng nghe nói, chứ chưa từng nhìn thấy bao giờ”

“yên tâm, tin tưởng ta” nói xong nàng cho ngay viên thuốc vào miệng, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Quân Hàn đón lấy cơ thể mềm nhũn vô lực vào lòng, ôm chặt lấy nàng, với hấn cả đời chỉ cần như vậy ôm nàng là đủ lắm rồi, không cần bất cứ thứ gì cả, nhẹ nhàng bế nàng phi thân ra ngoài rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Quyển 1 - Chương 19

Trong rừng một hắc y nam nhân và một lão nhân đang đứng đó chờ người, vừa thấy bóng dáng người kia, trên tay còn bồng theo một nam tử bạch y, đang mê man.

“người đã đến” lão nhân quay người lại cười nhìn người mới đến, khi nhìn đến người mà y đang bế trên tay thì cười hài lòng. Ra hiệu cho hắc y nhân đến kiểm tra. Hắc y nhân tiến lại, kiểm tra hơi thở và mạch đập xác định người đã chết mới yên tâm.

“ha ha ha, người làm tốt lắm, yên tâm ta là người giữ lời, từ giờ trở đi, chúng ta không ai nợ ai, giao hấn cho ta, ta giúp người hủy chứng cứ” lão nhân chỉ về phía bạch y nam tử đang nằm trong lòng người kia.

“không cần, y cũng từng cứu ta ta muốn tự tay chôn cất y” người kia liền từ chối.

“vậy cũng được” lão nhân cười lớn sau đó xoay người định cùng hắc y rời khỏi, nhưng đã bị người kia giữ lại.

“ta có thể hỏi tại sao người lại làm như vậy không, tại sao lại muốn giết y”



“có trách thì trách hần không nên giúp tên hoàng đế kia, không nên nhiều chuyện, lúc đầu ta cứ nghĩ hần chỉ có chút công phu, không ngờ hần lại là cao thủ vu thuật, cho nên để tránh hồng kế hoạch của ta, ta đành giết hần vậy”

“tại sao ngươi lại hận Lạc Minh”

“ta không có thù với hần tại sao lại hận hần, tất cả là do phụ hoàng của hần gây ra, là phụ hoàng của hần đã cướp đi nữ nhân mà ta yêu thương, ta muốn hần phải trả giá, nhưng hần lại qua đời, cho nên ta bắt con trai của hần trả giá thay, để hần dưới cửu tuyền nhìn thấy giang sơn do tổ tiên mình và mình vất vả gây dựng mất trong tay con trai của hần thì hần chết cũng không nhắm mắt” lão nhân lời nói chứa đầy phẫn nộ và bi thương, điên cuồng cười lớn sau đó xoay người cùng hắc y rời đi.

Sau khi xác định hai người đó đã rời khỏi, nam tử vội vàng lấy trong người ra một viên đan dược nhét vào miệng của bạch y nam tử trong lòng, một lúc bạch y nam tử dần tỉnh lại.

“nàng tỉnh, nàng cảm thấy thế nào rồi” Quân Hàn dịu dàng quan tâm

“ân, ta không sao, ổn rồi” Phù Dung nhẹ nhàng gật đầu đáp lại

“nàng định làm gì tiếp theo”

“tiếp tục giúp Lạc Minh”

“nàng vẫn muốn giúp hần”

“đúng, thứ nhất, là để báo thù cho bản thân, từ trước đến giờ chưa có kẻ nào dám động tay chân với ta hay định hại ta mà toàn mạng cả, thứ hai, ta không thích lão nhân kia, thứ ba, hần lợi dụng huynh bao nhiêu năm nay, huynh không cảm thấy khó chịu sao, không muốn trả thù hần sao” câu nói cuối nàng nhìn phía Quân Hàn cười dịu dàng, hần là người của nàng, nàng tuyệt đối không để hần bị ức hiếp.

(TT: bó tay hai người này rồi, ai mà dám ức hiếp hai người a, người nào cũng vì người kia mà ra tay với kẻ hại đối phương, hey thật tội cho những kẻ ngu ngốc không biết thời nha =.=)

Quân Hàn nhìn nàng đôi mắt ánh lên nhu tình, dần dần trào, khoe miệng cong lên cười dịu dàng, hần hạnh phúc, hần thấy ám áp, nàng là vì hần mà nghĩ a, nàng đúng là bảo bối mà, đời này, à không, đời đời kiếp kiếp hần chỉ nhận định mình nàng, cho dù chết cũng không buông nàng ra, vĩnh viễn không bao giờ buông tay, hần tự thề với lòng mình như thế, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, hần hôn nàng thật sâu, nàng cũng nhiệt tình đáp lại, hai người cùng dây dưa, cùng cảm nhận hơi thở của đối phương, cho đến khi nàng mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gấp, hần mới luyến tiếc buông nàng ra.

“rót cuộc, huynh có đồng ý không a” nàng vờ hồn dỗi dăm nhẹ vào lồng ngực của hần, làm nũng nói.

“đồng ý, dù nàng muốn làm gì ta cũng đều ủng hộ nàng” hần cười rộ, ôm nàng chặt hơn, bộ dạng này của nàng thật đáng yêu mà.

“vậy thì mau quay về đi, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút đón tiếp ai kia chứ”

“được” hần có ý đặt nàng xuống, nhưng đã bị nàng ngăn cản

(TT: trời này giờ ca vẫn bông tỷ a, thật tội chắc mỗi lần a =.=)

“bồng ta về, huynh bồng ta đến đây thì phải bồng ta về, ta mệt lắm đi không nổi” nàng dựa vào người hần, dúi đầu vào ngực hần nũng nịu lên tiếng, như một chú mèo nhỏ sợ lạnh rút cả người vào chăn.

“tuân lệnh” hần vui vẻ cười bồng nàng trở về, gì chứ việc này hần cầu còn không được nữa a, nhưng làm rồi người bị thiệt không phải người bị bé mà là người bé kia, đang rơi vào bẫy mà không hay, đời này xem ra hết chạy khỏi tay ai kia rồi.

~~~~~  
Chiến trường ba ngày sau.

“tiểu hoàng đế, tốt nhất ngươi nên thức thối, bỏ vũ khí đầu hàng đi, bổn vương có thể niệm tình cho ngươi một con đường sống” hoàng đế Phổ quốc kiêu ngạo tự cao, cản trở như thẳng chắn.

“hừ, trận chiến vẫn chưa đánh ngươi nghĩ ngươi có thể thắng sao” Lạc Minh khinh thường hừ lạnh.

“ha ha ha, người có thể giúp ngươi phá tử hồn của ta đã bị quốc sư của ta ....” Phổ vương còn chưa nói hết câu đã bị một giọng nói cắt ngang.

“ta bị quốc sư của ngươi làm gì hả” Phù Dung cười bạch mã từ phía sau tiến lên, theo sau là Quân Hàn cười một con kị mã màu nâu sậm.

“ngươi, tại sao ngươi vẫn còn sống” Quốc vương Phổ quốc nhìn thấy Phù Dung thì khuôn mặt trắng bệch, còn quốc sư thì chỉ cười nhẹ, dường như ông ta đã nghĩ ra gì đó.

“a, biết làm sao được, ai bảo mạng ta lớn làm gì, ta nói có đúng không đại quốc sư” Phù Dung cố tình gần từng chữ một, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20

“được, cho dù hôm đó ngươi không chết, hôm nay ngươi cũng phải chết” quốc sư cười lạnh, tay trái vung lên, để lộ ra một đạo phù, miệng thì lẩm bẩm gì đó, nhưng niệm mãi mà vẫn chưa có gì xảy ra, khiến cho ông ta cảm thấy kỳ lạ.

“tại sao lại như thế này”

“ý của ngươi là ngươi đang nói đến tử hồn sao” xem ra đại sư huynh đã ra tay rồi, lâu lâu cũng có ích đấy chứ nhỉ.

“ngươi...rất cuộc ngươi đã giờ trò gì” Phổ vương bắt đầu lo lắng.

“ta không biết, ta đâu có làm, làm sao ta biết” cái này nàng nói thật nha, người ra tay là đại sư huynh mà, nàng làm sao mà nàng biết a.

“ngươi...” Phổ vương tức giận không nói nên lời.

“nếu ngươi muốn biết tại sao không hỏi ta” tiếng nói vừa dứt một thanh y nam từ từ cánh rừng bên cạnh xuất hiện.

“ngươi là ai” Phổ vương nghi vấn.

“sư huynh nhanh nh, làm cách gì thế” sư huynh, lâu lâu huynh cũng nên chứng tỏ bản lĩnh đi chứ.

“không có gì a, ta chỉ dùng “di hồn hoá ảnh” đem niệm lực còn sót lại của tên thuật sư tạo ra tử hồn giải tỏa, để cho hắn xóa đi sự khống chế của đại quốc sư đối với tử hồn, sau đó thì phong ấn tất cả lại thôi, dù sao đối phó niệm hồn vẫn đơn giản hơn so với người sống có suy nghĩ mà” Vân Ngạn cười tươi trả lời.

“sư huynh thông minh đột xuất”

“ta vốn là người thông minh” Vân Ngạn bắt đầu

(TT: ca ăn dưa bờ nà, có ai tự khen mình thông minh đâu a =.=)

“ngươi...các ngươi” Phổ vương tức giận xanh mặt.

“đại quốc sư, thật có lỗi, làm hỏng kế hoạch của người rồi” Phù Dung cười lạnh nhìn y.

“vậy sao, cho dù không có tử hồn, các ngươi cũng không phải đối thủ của Khách La ta”

(TT: Khách La, ta thấy ông quốc sư này tà quá nên ta đặt cái tên nghe tà một chút cho thích hợp với ông này, tên này có nghĩa là hồn ma, chú thích cho cả nhà rõ >.<, còn về là nghĩa theo tiếng nước nào ta không nhớ rõ, ta chỉ nhớ ta từng đọc vậy thôi).

“sư đệ, nhiệm vụ của ta đã xong, bây giờ đến phiên đệ trở tài đi chứ” tiểu sư muội, cũng lâu rồi không vận động gân cốt, hôm nay cũng nên động tay chân chút đi chứ.

“được, đại quốc sư xin chỉ giáo”

“được, bốn quốc sư cho ngươi toại nguyện”

~~~~~ Đánh nhau rồi ~~~~~

Phù Dung và Quân Hàn thì giao chiến với Khách La, còn Phổ vương thì do đám người Lạc Minh đối phó, Phù Dung và Khách La đánh từ chiến trường đánh vào rừng, Quân Hàn và Vân Ngạn cũng đuổi theo, nhưng Quân Hàn lại bị thuộc hạ của Khách La ngăn cản (TT: chính là hắc y lần trước, đi cùng Khách La đến nghiệm chứng Dung tỷ chết chưa đó), nên đành giao đấu với y, để Phù Dung một mình giao đấu với Khách La.

“tên họ Lưu kia, ngươi còn đứng đó làm gì, mau đi giúp Dung nhi đi” Quân Hàn quay sang hét lớn với Vân Ngạn.

“yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, mà khoan đã, Dung nhi, ngươi biết muội ấy là...” Vân Ngạn ngạc nhiên, ít ra trong cái đám nam nhân đó cũng có một tên thông minh nha.

“nói nhảm” Quân Hàn tức giận.

Dù Khách La là cao thủ nhưng nếu so với Phù Dung thì trong người nàng cũng có một nửa dòng máu của thần nên ông ta vốn không phải đối thủ.

“sư đệ, đừng đùa với ông ta nữa, nhanh chóng kết thúc đi” Vân Ngạn bắt đầu thấy nhảm chán, rõ ràng là một cuộc chiến không cân sức, thật phí thời gian mà.

“được” Phù Dung tung một chưởng quyết định về phía Khách La, dù Khách La dùng toàn lực chống trả, nhưng vẫn bị chưởng phong làm bị thương, bị bật về sau mấy bước.

“quốc sư” hắc y lo lắng dùng trận đánh với Quân Hàn phi thân về phía Khách La.

“ta không sao” Khách La đáp lời sự quan tâm của hắc y, trong số những thuộc hạ của ông hắc y là trung thành nhất, là do ông một tay huấn luyện, từ đầu ông đã xem y là con ruột của mình.

“ngươi tên gì, dù ta có chết cũng cho ta biết rốt cuộc ta chết dưới tay ai chứ”

“Ngọc Phù Dung” nói dối với người sắp chết là không hay a.

“hảo, ra tay đi, hôm nay ta thua, ta cam nguyện chịu chết, bại dưới tay của ngươi, ta chết cũng không hối hận” Khách La nhắm mắt tuyệt vọng, ông đã thua rồi, thật sự đã thua rồi, kế hoạch mà ông mất nửa đời sắp đặt đã thua sạch rồi.

“nói thật lúc đầu ta cũng có ý định giết ngươi vì ngươi đã từng muốn lấy mạng của ta, hơn nữa còn lợi dụng Hàn bao nhiêu năm nay, nhưng sau khi ta biết nguyên nhân, thì ta đã từ bỏ ý định đó, nhưng ta cũng cho ngươi biết, năm đó ý trung nhân của ngươi bị đưa vào cung là do cha cô ta thua cờ bạc nên đem cô ta đi bán, hoàng cung vốn là nơi giết người không nhà xương, năm đó dù cô ta từng được phụ hoàng của Lạc Minh sủng ái một thời gian, nhưng sau đó cô ta bị người ta hãm hại, dẫn đến mất mạng, nhưng toàn bộ chuyện này, phụ hoàng của Lạc Minh đều không hề hay biết, còn nữa, người bị hại năm đó không chỉ có ý trung nhân của ngươi, còn có thái hậu Chu quốc hiện giờ, cũng tức là mẫu hậu của Lạc Minh, Lạc Thiên và là Huệ phi năm xưa, nhưng bà ta lại may mắn hơn, do bà ta có hai người con trai nên mới thoát được tai kiếp, còn ý trung nhân của ngươi thì.., những gì ta muốn nói đã nói rồi, còn muốn tiếp tục đối phó Lạc Minh và Chu quốc hay không là quyền của ngươi, còn nếu ngươi không tin ngươi có thể đi điều tra” đây chính là kết quả điều tra mấy ngày nay của nàng, dù sao cũng đáng thương a, ông ta nói gì cũng là nam nhân chung tình, làm tất cả chỉ vì báo thù cho người mình yêu.

“là ai, hung thủ năm đó là kẻ nào” Khách La phẫn nộ.

“là Thục Phi, nhưng do năm đó bà ta cũng đã hại mẫu hậu của Lạc Minh nên sau khi Lạc Minh đăng cơ đã giết bà ta rồi, nói ra thì Lạc Minh còn là ân nhân đã giúp ngươi báo thù đó”

“ha ha ha, thật không ngờ, tất cả từ đầu tới cuối chỉ là do ta tự dựng nên mà thôi” Khách La điên cuồng cười lớn

“ngươi tin ta” Phù Dung ngạc nhiên, ông ta không xác minh mà tin lời nàng.

“ánh mắt của ngươi cho ta biết ngươi nói thật, những kẻ luyện vu thuật dù có che dấu đến đâu, ánh mắt chính là thứ vĩnh viễn không thể che dấu được”

“chúng ta đi” Phù Dung không đáp lời, chỉ cười nhẹ, sau đó rời đi cùng Quân Hàn và Vân Ngạn.

“chúng ta cũng đi thôi” Khách La quay sang hắc y nở nụ cười mãn nguyện, thù của ông rốt cuộc cũng báo rồi, không còn gì nói tiếc cả.

“quốc sư, chúng ta sẽ đi đâu”

“ta không biết, nhưng ta sẽ không quay về Phổ quốc, những chuyện ở nơi đó ta đã hoàn thành rồi, còn ngươi, có dự định chưa”

“thuộc hạ từ nhỏ đã đi theo quốc sư, quốc sư đi đâu thuộc hạ sẽ theo đến đó”

“được, chúng ta cùng đi” ông trời đối với ta không tệ, ít ra ta vẫn còn người để nương tựa.

Mất đi sự trợ giúp của Khách La Phổ vương đại bại, Phổ quốc xin hàng, cam chịu trở thành nước chư hầu của Chu quốc, hằng năm cống nạp, cái tên Ngọc Băng Tâm nhanh chóng vang danh thiên hạ – thiên hạ đệ nhất quân sư.

(TT: đúng thôi, không có tỷ này trận này đâu có thắng đẹp vậy đâu a ^^; Ngạn: nếu không có ta đâu có phá được từ hôn a công lao đầu phải thuộc về ta chứ; TT: nếu Dung tỷ không uy hiếp huynh, huynh có chịu làm không =.=)

Sau đó Phù Dung cùng Quân Hàn theo Lạc Minh hồi kinh, còn Vân Ngạn thì quay về nhà ôm ấp vợ yêu của mình. Từ giờ nhiệm vụ của Phù Dung mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Sau trận chiến với Phổ quốc, Chu quốc nhanh chóng trở thành một trong hai quốc gia hàng đầu trong tứ quốc, địa vị có thể nói là sánh ngang với Tần quốc, vì vậy tất cả những tướng lĩnh có công trong trận chiến này đều được trọng thưởng hậu hĩnh, tất nhiên người có công nhất chính là người đã phá tử hồn trận đánh bại quốc sư của Phổ quốc, và hiện giờ người đó đang ở tại hoàng cung của Chu quốc tận hưởng sự hầu hạ, ưu chiều của hai đại nam nhân, một là giáo chủ ma giáo và một là thiên hạ tài tử, khiến cho rất nhiều thái giám cung nữ rộn rã há mồm, nhưng cũng khiến cho nhiều trái tim tan nát.

“Ngọc đệ, hay là đệ dọn về nhà ta ở đi, dù sao đệ ở lại trong hoàng cung cũng không tiện lắm” Triệu Bản nhã nhặn đề nghị, nhưng thật ra do Phù Dung và Lạc Minh cứ xung khắc nên y sợ sớm muộn cũng có chuyện, nếu chọc giận hoàng thượng, Phù Dung sẽ gặp rắc rối, lúc trước ở chiến trường, Phù Dung vẫn còn giá trị, nên hoàng thượng mới kiên nhẫn như vậy, bây giờ về đây, nếu như khiến cho hoàng thượng nổi giận ề rằng tất cả công lao trước kia đều sẽ bị xóa hết, hơn nữa còn phạm đại tội bất kính nữa.

“dọn về phủ đệ của huynh, cũng được, dù sao hoàng cung ta cũng chơi chán rồi” Phù Dung hoàn toàn hiểu rõ lo lắng của Triệu Bản, nên cũng mềm lòng làm theo ý của y, hơn nữa nếu như cứ tiếp tục ở lại đây bị tên hoàng đế kia chọc giận, sớm hay muộn gì nàng cũng nhịn không được mà đập cho hắn một trận mất.

“được, ta lập tức đi bẩm với hoàng thượng” Triệu Bản hớn hờ chạy ngay đến ngự thư phòng.

“nàng thích hắn” khi bóng Triệu Bản vừa khuất, bên cạnh vang lên giọng nói có chút ghen tuông cùng ủy khuất của một nam nhân khác.

“đúng a, hắn thích ta nên ta cũng thích hắn, hơn nữa ở bên cạnh hắn ta cũng rất vui, có nữ nhân nào được chiều chuộng lại không vui a” nhìn gương mặt trẻ con hiện giờ của Quân Hàn, Phù Dung cảm thấy hắn rất đáng yêu.

“thế còn ta” Quân Hàn ủy khuất, thanh âm càng ngày càng nhỏ

“ta cũng thích huynh a, nhưng mà ta cũng thích hắn, cả hai ta đều thích như nhau, yên tâm đi, cho dù sau này thế nào, chỉ cần huynh không ghét bỏ ta, không đuổi ta đi, ta vẫn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh huynh” nàng tiến lại gần ôm lấy thắt lưng của hắn, kỳ thật nàng hiểu rất rõ, hắn là một đứa trẻ sợ cô đơn, rất cần tình thương.

Cách đây mấy ngày, lợi dụng lúc hắn đi ngủ, nàng đã lật xem ký ức của hắn, có thể như vậy không được hay cho lắm, nhưng mà nàng là xuất phát từ sự quan tâm, do trong lòng nàng có hắn nàng mới muốn hiểu hắn thêm, mới muốn biết rõ quá khứ của hắn, dù nàng muốn trực tiếp hỏi hắn, nhưng mà lỡ như hắn lại không kể hoàn toàn, như vậy sau này lỡ nàng phạm sai lầm gì thì sao, vì vậy đây là cách tốt nhất, chỉ cần không cho hắn biết là được rồi, nhưng mà bây giờ nàng cảm thấy mình làm đúng, quá khứ của hắn thật đáng thương a, lúc còn nhỏ, nhà hắn rất nghèo, năm đó nạn đói, phụ thân hắn vì trộm một nắm gạo về để cho hắn ăn, bị một tên viên ngoại đánh chết, mẫu thân hắn vì nuôi hắn lớn, bán thân làm kỹ nữ, sau đó hắn may mắn quen biết một lão quái vật, cũng tức là sư phụ của hắn, chính ông ta đã dạy cho hắn võ công, còn đem cơ nghiệp của ông ta gây dựng là Thiên Ma giáo giao lại cho hắn, hắn mới có ngày hôm nay, hắn cứ nghĩ có thể cùng mẫu thân từ đây hưởng phúc, ai ngờ tới sự đời trôi chảy, thuộc hạ mà hắn tin cậy nhất lại cấu kết cùng kẻ thù của hắn hãm hại hắn, mẫu thân của hắn vì cứu hắn mà chết, từ đó hắn trở nên không tin tưởng những người xung quanh, nhưng nếu hắn đã muốn mở lòng mình với nàng, nguyện ý tin tưởng nàng, thì nàng sẽ không bao giờ làm hắn thất vọng.

“tuyệt đối sẽ không bao giờ có chuyện đó” Quân Hàn ôm chặt lấy nàng, nàng là người khiến trái tim mà hắn đã khép kín bao năm nay được mở ra một lần nữa, nàng là người đã chiếm trọn trái tim hắn, làm sao hắn có thể buông nàng ra cơ chứ, tuyệt đối không bao giờ.

“vậy thì huynh yên tâm ta sẽ không bao giờ bỏ rơi huynh. Huynh có biết không, từ nhỏ phụ thân ta rất ít khi ở nhà, thường hay bốn ba bên ngoài, ông ấy rất hay vì dân trừ hại, giết những kẻ đáng chết, trong một lần ông ta đã nướng tay tha chết cho một kẻ khốc lóc cầu xin tha thứ, hắn dùng hết lời nói hoàn cảnh bi thảm của mình, khiến cho phụ thân ta mềm lòng tha hắn đi. Đến năm ta bốn tuổi, ta cùng mẫu thân đi ra chợ, kẻ đó lại đến chặn đường ta và mẫu thân, bảo rằng hắn phải báo thù, bao nhiêu năm qua hắn sợ đi mất tích không phải vì hối cải, mà vì chuyện tâm học võ, hy vọng một ngày rửa được mối nhục năm xưa, nhưng hắn biết hắn không phải đối thủ của phụ thân nên hắn nhắm vào ta và mẫu thân, mẫu thân vì cứu ta mà bị tên đó giết chết, lúc đó cũng may cô ta đến kịp nên ta mới không sao, nhưng mẫu thân ta thì lại không qua khỏi, từ đó ta không ngừng rèn luyện, để bản thân trở nên cường hãn, ta tự nói với lòng chỉ có như vậy ta mới có thể bảo vệ bản thân mình và những người mà ta yêu quý”

“thế còn hắn” Quân Hàn thật không ngờ rằng đằng sau vẻ mặt kiên cường, tự tin của Phù Dung lại là một quá khứ đau thương như vậy, nàng giống hắn, cũng tận mắt nhìn thấy người thân của mình chết trước mặt mình mà không làm được gì, nàng cũng từng tổn thương, cũng cần sự bảo vệ, nghĩ đến đây hắn càng ôm chặt nàng hơn nữa, hắn muốn dùng cả đời của mình, tánh mạng của mình để bảo vệ nàng, cho nàng hạnh phúc.

“huynh nói ai a”

“kẻ giết mẫu thân nàng”

“sau đó hắn đã bị phụ thân ta giết, nhưng như vậy mẫu thân ta cũng không sống lại được, sau này vì để ta có một gia đình đầy đủ, phụ thân đã cưới thêm một người vợ nữa, nhị nương rất tốt với ta, xem ta như con ruột, yêu thương ta, chăm sóc ta đầy đủ, hơn nữa bà ấy còn sinh cho ta một muội muội chơi cùng ta, nhưng suy cho cùng bà ấy cũng không phải mẹ ruột của ta, nhưng trong lòng ta bà ấy cũng chiếm một vị trí quan trọng, dù bao nhiêu năm nay, mọi người trong nhà đều yêu thương, chiều chuộng ta đủ điều, nhưng đối với ta như thế vẫn chưa đủ, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn có thể tận hưởng tình thương của mẫu thân mình, nhưng ta cũng không thể phụ lòng yêu thương của mọi người dành cho ta, vì vậy ta đã quyết định, ngày nào ta còn sống, chỉ cần ai yêu thương ta, ta đều sẽ yêu thương người đó, tuyệt không phụ bất cứ người nào, cho nên...”

“cho nên nàng mới chấp nhận cả ta và hấn” Quân Hàn dần hiểu được vấn đề, nàng đúng là không giống những nữ nhân khác mà.

“đúng a, thế huynh có đồng ý không” nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, đôi mắt đầy mong chờ.

“nàng... được rồi, tùy nàng vậy” Quân Hàn thờ dãi, có lẽ người khác sẽ nghĩ hấn điên, tại sao hấn lại đồng ý để nữ nhân của mình bên cạnh còn có một nam nhân khác, nhưng hấn chính là không nỡ khiến nàng thất vọng, không nỡ nhìn nàng đau lòng, ai bảo hấn yêu nàng như vậy, chỉ cần nàng vui hấn có thể chấp nhận tất cả, chỉ cần có thể ở cạnh nàng, làm bạn bên người nàng hấn đã mãn nguyện rồi, vì vậy cho dù người cả thiên hạ có nói hấn như thế nào, hấn cũng không bận tâm.

“Hàn, yêu huynh nhất a” nàng vui vẻ cười hớn hở, hôn vào môi của hấn một cái, nhưng vừa định rời đi, lại bị một bàn tay giữ chặt sau gáy, Quân Hàn giữ chặt lấy nàng, dùng sức hôn nàng, cho đến khi nàng không thở nổi nữa mới buông nàng ra.

Nàng dựa người vào lòng ngực hấn, khuôn mặt đỏ bừng, miệng liên tục thở dốc, để lấy lại không khí, bắt công a, tại sao lần nào cũng là nàng bị hôn đến không thở nổi vậy nè.

~~~~~ Nụ hôn phân cách ~~~~~

Sau khi Triệu Bản kiến nghị với Lạc Minh dù lúc đầu y không có ý định đồng ý, nhưng sau đó nghĩ lại, nếu như cứ để ai kia trong cung, lỡ như tên kia làm y tức giận mà y làm ra chuyện gì đó lỡ tay, thì sau này khó mà cứu vãn, không hiểu sao y xưa nay là người luôn dứt khoát, nhưng cứ việc gì liên quan đến tên kia thì lại chần chừ do dự, vì vậy y đã đồng ý, thế là Phù Dung và Quân Hàn dọn về Triệu phủ ở.

Tính ra cũng dọn về đây đã mười ngày rồi, suốt mười ngày nay, Triệu Bản vẫn như trước tức tưng bên cạnh Phù Dung, do lúc trước người hầu trong phủ đã từng chứng kiến cảnh này rồi, nên không có gì là ngạc nhiên, nhưng có điều lạ là, bây giờ bên cạnh Ngọc công tử lại có thêm một nam nhân khác, nam nhân này ngoài trừ đối với Ngọc công tử là vui vẻ tươi cười ra, đối với những người khác, đều là lạnh lùng, kể cả thiếu gia của bọn họ vẫn vậy, nhưng thiếu gia lại không để tâm, nên thân là nô tài như bọn họ cũng không dám nói gì. Nhưng vui vẻ không được bao lâu, đã có người đến quấy rầy.

“thiếu gia, biểu tiểu thư và Lăng lão gia đến thăm, lão gia mời người ra đại sảnh” một gia nô chạy vào bẩm báo.

“biểu tiểu thư và Lăng lão gia, họ là ai thế” Phù Dung thắc mắc.

“à, là biểu cữu của ta và con gái của người, biểu muội của ta Lăng Tuyết Tề”

“ngà, vậy người ra ngoài tiếp họ đi, ta và Hàn ở đây được rồi”

“ta muốn đi cùng” đùa để hai người ở cùng, không có cửa đâu, vậy thì lợi cho tên kia à.

“được thôi” tên này lại ghen a, thật đáng yêu mà

~~~~~ Đại sảnh ~~~~~

“Bản nhi, lại đây biểu cữu xem nào, đã lớn thế này rồi sao” vừa bước vào đại sảnh, Triệu bản đã bị một lão nhân độ tứ tuần lôi kéo.

“biểu cữu” Triệu Bản nhẹ nhàng thi lễ với ông ta.

“biểu ca” bên cạnh vang lên một giọng nói của một nữ tử, Phù Dung chuyển sang, nhìn thấy một hoàng y nữ tử đang đứng đó, khuôn mặt nói chung là thanh tú, dễ nhìn, coi ra cũng được, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Triệu Bản lại là...hey tên này số đào hoa đến rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

“Tề nhi, đã lâu không gặp, muội càng lớn càng xinh đẹp ra đó” Triệu Bản cười thân mật với hoàng y nữ tử.

“biểu ca, huynh chê cười Tề nhi rồi” hoàng y nữ tử tỏ ra thẹn thùng.

“đấy đấy, xem xem, Tề nhi nhà ta chỉ có trước mặt Bản nhi là tỏ ra e thẹn thôi, chúng nó thật rất là xứng đôi, biết bao người công tử để ý tới nó mà nó đâu có thèm nhìn, xem ra chúng ta phải nhanh chóng tổ chức lễ thành thân cho hai đứa đi là vừa, đại ca huynh nói có đúng không” phụ thân Lăng Tuyết Tề hào hứng bàn bạc với cha của Triệu Bản.

“đúng đúng, chúng quả thật rất xứng đôi a” phụ thân của Triệu Bản cũng rất tán thành, ông vốn đã xem Lăng Tuyết Tề là con dâu trong nhà, nên không hề có ý định phản đối.

“cha, con chỉ xem Tề nhi là muội muội, con hoàn toàn không có ý định thành thân với muội ấy” Triệu Bản vừa nghe cha mình lên tiếng lập tức phản bác, trong lòng của y bây giờ ngoại trừ Ngọc đệ ra không dung nạp được bất kỳ người nào nữa cả, huống hồ những gì hắn nói đều là sự thật, hắn chỉ xem Lăng Tuyết Tề là muội muội mà thôi.

“biểu ca” Lăng Tuyết Tề ủy khuất, giọng nói nghẹn ngào, nàng từ năm 10 tuổi đã đem lòng ngưỡng mộ biểu ca, ước mơ lớn nhất đời này của nàng chính là gả cho biểu ca làm thê tử, nhưng tại sao biểu ca lại chỉ xem nàng là muội muội chứ, nàng không cam tâm.

“Bản nhi, không được hàm hồ, hôn nhân đại sự là chuyện do cha mẹ quyết định, bà mai dẫn mối, hôm nay ta cũng nói rõ con nhất định phải cùng Tề nhi thành thân, Tề nhi nhất định phải trở thành con dâu của Triệu gia ta” Triệu lão nghiêm khắc cảnh cáo, giọng nói đầy uy nghiêm.

“cha...con” Triệu Bản còn định tiếp tục thì Phù Dung đã lên tiếng ngắt lời.

“Triệu bá phụ đừng tức giận, con sẽ thay người thuyết phục Bản huynh mà” nàng cười nhẹ, giọng nói dịu dàng.

“đại ca, vị này là” phụ thân Lăng Tuyết Tề lúc này mới chú ý đến thì ra bên cạnh Triệu Bản còn hai nam tử tuấn tú nữa.

“à, đây là Ngọc Băng Tâm, Ngọc công tử, còn người kia là Quân giáo chủ của Thiên ma giáo” lúc nghe nói về thân phận của Quân Hàn Triệu lão cũng có chút lo sợ, nhưng do hoàng thượng hạ chỉ tạm thời để hai người họ ở lại đây nên ông ấy không dám có ý kiến, cộng thêm mấy ngày nay Quân Hàn ở trong phủ, ngoài trừ việc gương mặt luôn lạnh như băng thì nói chung mọi chuyện đều không có gì, nên ông ta cũng dần quen thuộc với sự có mặt của y.

“thì ra đây chính là thiên hạ đệ nhất quân sư, Ngọc Băng Tâm công tử đây sao, thật vinh hạnh cho ta, nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt, Ngọc công tử quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, bác học đa tài, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ” Lăng lão tươi cười hơn hơ.

“Lăng lão gia khách khí rồi, tại hạ chẳng qua làm hết sức mình mà thôi, không dám kể công”

“thật không ngờ Ngọc công tử không chỉ tài nghệ hơn người, còn là người khiêm tốn như vậy, thật là hiếm có”

“Lăng lão gia quá khen rồi”

“Ngọc công tử, Bản nhi rất nghe lời của công tử làm phiền công tử khuyên bảo nó giúp ta” Triệu lão rất rõ, đứa con trai này của ông từ nhỏ không nghe lời bất cứ ai, duy chỉ có người này là khiến cho nó cam tâm nghe lời mà thôi.

“cha, ai khuyên cũng vậy thôi, con tuyệt đối không bao giờ chấp nhận hôn sự này” Triệu Bản nói xong tức giận xoay người rời khỏi.

“để ta đi khuyên huynh ấy” Phù Dung cười nhẹ, sau đó cáo từ nhanh chóng đuổi theo Triệu Bản, Quân Hàn cũng lặng lẽ theo sau.

“đại ca, Ngọc công tử sẽ khuyên được Bản nhi sao” Lăng lão thắc mắc, ông cũng rất rõ, Triệu Bản tuyệt đối không phải là người dễ nghe lời người khác khuyên.

“Bản nhi rất nghe lời của Ngọc công tử, ta nghĩ có thể khả năng này thôi”

Lăng Tuyết Tề cắn chặt môi, trong mắt toát ra lửa giận, chuyện này rốt cuộc là sao, biểu ca không chịu thành thân với nàng, hơn nữa biểu ca hình như rất quan tâm đến vị Ngọc công tử kia, không lẽ những lời đồn mà nàng nghe được là thật sao, biểu ca yêu thích vị Ngọc công tử kia hay sao.

~~~~~

“Triệu Bản huynh đứng lại đi, đứng lại nghe ta nói” cái tên này, có chút chuyện thôi mà, có cần cưỡi ngựa ra tận ngoại ô vậy không.

“để mặc ta, ta muốn yên tĩnh” gì chứ, tại sao cha ta bắt buộc ta thành thân để còn muốn giúp ông ấy khuyên ta, để làm vậy là sao, không lẽ trong lòng đệ ta không có chút vị trí nào hay sao.

Giây phút hắn nghe y nói sẽ giúp cha hắn thuyết phục hắn thành thân thì lòng của hắn như bị ai cầm con dao đâm thẳng vào, hắn không giận việc cha hắn sắp đặt hôn sự cho hắn, hắn giận là vì tại sao người mà hắn thương lại muốn hắn thành thân với người khác, không lẽ trong lòng y lại không hề có hắn hay sao.

“nè, huynh mà còn không dừng lại, ta bỏ mặt huynh đó” ta không tin uy hiếp huynh không có tác dụng.

“bỏ mặt thì bỏ mặt, đệ chẳng phải muốn ta thành thân với người khác sao” Triệu Bản vừa nói vừa cho ngựa tăng tốc, lại quay đầu lại hét lớn trả lời, bây giờ y thật sự rất tức giận, không quan tâm gì nữa.

“được, là huynh nói đó, không được hối hận” Phù Dung lập tức ghim chặt ngựa dừng lại, sau đó quay đầu trở về.

Triệu Bản quay đầu thấy Phù Dung có ý định quay về thì hoảng loạn vội vàng đuổi theo, hô lớn.

Nhưng Phù Dung vẫn giả ngu, không thèm nghe, nhưng lại cố tình giảm tốc độ, rốt cuộc Triệu Bản cũng đuổi kịp.

“đệ đừng giận, ta chẳng qua nhất thời không kiềm chế được mà thôi, đừng giận mà, ai bảo đệ vừa rồi trước mặt cha ta nói sẽ giúp cha thuyết phục ta

cười Tề Nhi, đệ có biết đệ làm như vậy sẽ làm ta đau lòng không, không lẽ cho đến bây giờ đệ vẫn không hiểu tấm chân tình của ta giành cho đệ hay sao” Triệu Bản nói một cách thâm tình, chẳng lẽ biểu hiện của mình còn chưa rõ sao.

“nhưng ta là “nam nhân” a, huynh làm sao có thể” dù biết rõ tình cảm của hần, nhưng Phù Dung không hiểu sao vẫn muốn trêu chọc hần.

(TT: tỷ ác qua, nhần tâm làm tổn thương Bản ca a, thật tội cho Bản ca =.=’; Dung: kệ ta, liên quan gì đến người, về viết tiếp, không ta chém, TT: mếu máo, y có võ ăn hiếp người ta a, bắt công).

“ta không để tâm, ta mặc kệ người ngoài đối với ta thế nào, chỉ cần đệ chấp nhận ta, cái gì ta cũng không để tâm, thật đó” Triệu Bản ôm chặt Phù Dung, giọng nói chân thành tha thiết.

“nga, vậy sao, nếu vậy thì ta nói cho huynh biết một chuyện nha, thật ra thì ta.....ta cũng thích huynh” nàng cười tươi như hoa trả lời, rốt cuộc tên ngốc này cũng chịu thừa nhận rồi.

“đệ... đệ vừa nói gì, có thể nói lại lần nữa cho ta nghe được không” Triệu Bản không tin vào những gì mình vừa nghe, buông ra Phù Dung, nhìn sâu vào mắt nàng chờ đợi.

“ta nói, ta thích huynh”

“thật, đệ nói thật”

“ân, ta nói thật”

“ta thật sự rất vui, rất vui đệ có biết không, ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi” Triệu Bản kích động vô cùng, không khống chế nổi chính mình, ôm Phù Dung càng chặt, hần thật sự không thể tin nổi, Ngọc đệ cũng thích mình, ông trời nếu đây là mơ, thì hãy cho hần vĩnh viễn cùng được bao giờ tỉnh lại nữa, hần cũng cam tâm tình nguyện, tình cảm thâm thiết, không khí hài hòa, thì lại có nhân lên tiếng phá vỡ.

“nói cho hần biết mọi chuyện đi”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23

“a, cái này, thật sự phải nói sao” Phù Dung nhìn lại người mới xuất hiện, khẳng định lại lần nữa.

“nếu thích hần thì nên cho hần biết, đừng để sau này hần phải từ người khác mới biết được, như vậy không công bằng đối với hần” người kia ngữ điệu ôn nhu, nhìn nàng cười dịu dàng, hoàn toàn không hề có chút khẩu khí ghen tuông, người mới xuất hiện không ai khác chính là Quân Hàn.

“cái gì vậy, hai người đang nói gì vậy, có phải đệ có chuyện cần nói với ta không” Triệu Bản hoàn toàn không hiểu hai người từ nãy giờ đang nói cái gì, nhưng y có linh cảm đây là một chuyện quan trọng.

“ách, cái này, cái này....” Phù Dung lưỡng lự, nếu nói ra liệu có sao không nhỉ.

“nói đi, nếu hôm nay không nói, sau này nàng sẽ hối hận đấy” Quân Hàn cười dịu dàng cổ vũ, nếu hôm nay nàng thật sự không nói, để hần từ người khác mới biết được chuyện này, thì người đau lòng không chỉ có hần mà còn có nàng nữa.

“Triệu Bản, ta.....thật ra ta...ta là.....là.....TA LÀ NỮ NHÂN” chết thì chết vậy, Phù Dung nhắm mắt lấy hết dũng khí nói đại, sau đó từ từ mở mắt quan sát biểu hiện của Triệu Bản, thấy hần trơ ra như tượng gỗ, hoàn toàn không có chút phản ứng nào.

“Triệu Bản, huynh không sao chứ, Triệu Bản, này Triệu Bản” Phù Dung lay lay người trước mặt, nhưng hần vẫn như vậy, hoàn toàn không có chút phản ứng.

“huynh ấy bị làm sao vậy” nàng quay lại hỏi Quân Hàn, làm ơn không phải chịu không nổi, trở thành ngốc từ rồi chứ.

“hần chẳng qua chỉ là nhất thời không thể tiếp thu mà thôi, không cần phải lo” Quân Hàn kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Mất gần nửa canh giờ, Triệu Bản mới lấy lại tinh thần, không tin vào những gì mình vừa nghe, y nắm chặt lấy vai Phù Dung hỏi kỹ lại một lần nữa.

“đệ có thể nói lại một lần nữa nhưng gì đệ vừa nói không”

“ta nói TA LÀ NỮ NHÂN” nàng hét lớn tiếng vào mặt hần, cái tên này có cần thất thần lâu vậy không, làm nàng cứ tưởng hần chịu không nổi cú sốc biến thành ngốc từ rồi chứ.

“đệ...không...nàng thật sự là nữ nhân”

“ân, ta là nữ nhân” để chứng minh, nàng vươn tay, tháo dây cột tóc và cây trâm đang cố định trên đầu xuống, mái tóc dài lập tức xỏa xuống, mái tóc mềm mại dài ngang hông, vừa nhìn là biết người này là nữ nhân, không còn nghi ngờ gì nữa.

“chúng ta đi” sau khi xác minh, Triệu Bản lập tức kéo tay Phù Dung quay về thành.

“đi đâu” cái tên này lại định làm gì nữa đây.

“chúng ta quay về nói với cha ta, người ta muốn lấy là nàng, ta không thể thành thân với Tề nhi, đời này của ta “phi nàng không lấy”” hần nhìn nàng nói một cách thâm tình.

“không được” nàng lập tức phản đối.

“tại sao, không lẽ nàng không thích ta” cứ nghĩ đến việc nàng không thích hần, là tim của hần như bị một con dao đâm vào

“ta thích huynh, nhưng ta cũng thích huynh ấy” Phù Dung kéo tay Quân Hàn cười dịu dàng.

“cái gì, nàng....nàng làm sao có thể” Triệu Bản không tin vào những gì mình vừa nghe được.

“tại sao lại không được, nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, thì tại sao nữ nhân không thể có nhiều phu quân cùng lúc chứ” Phù Dung không phục phản bác.

“đây, đây là đi trái với luân thường đạo lý, làm sao có thể được chứ” Triệu Bản gương mặt sợ hãi, không tin vào những gì mà nàng mới nói.

“cái gì chứ, đạo lý gì chứ, ta khinh, nam nhân có thể có cùng lúc nhiều nữ nhân, thì tại sao nữ nhân không có cùng lúc nhiều nam nhân được, nếu huynh không chấp nhận được chuyện này thì ta cũng không ép, xem như chúng ta không có duyên, nếu là nam nhân của ta thì phải chấp nhận được chuyện này, Hàn có thể làm được thì tại sao huynh lại không làm được”

“gì cơ, hần...hần chấp nhận chuyện này” chẳng phải nói giáo chủ Thiên Ma Giáo là kẻ lạnh lùng, kiêu ngạo hay sao, tại sao hần lại có thể chấp nhận chuyện này được chứ.

“ta chấp nhận, chỉ cần trong số nam nhân đó của nàng có ta, chỉ cần có thể hằng ngày ở bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng, được nghe nàng nói chuyện, nhìn thấy nàng cười, cho dù bên cạnh nàng có nhiều nam nhân thì đã sao, nếu người thật sự yêu nàng, người sẽ chỉ mong nàng hạnh phúc, mong nàng luôn vui cười, mong những thứ đơn giản như vậy thôi, chứ không phải là nhìn thấy nàng suốt ngày buồn rầu, không có tinh thần, đó mới thật sự là yêu một người, ta tin người là kẻ thông minh, người sẽ hiểu nhưng gì ta nói” nói xong Quân Hàn ôm lấy Phù Dung phi thân rời khỏi, để lại Triệu Bản ngây ngốc đứng đó.

“để lại huynh ấy một mình có sao không” Phù Dung có chút lo lắng.

“không sao đâu, nàng đừng lo, hần rồi sẽ thông suốt thôi” Quân Hàn cười trấn an nàng

“tại sao huynh lại khẳng định như vậy”

“tại vì hần cũng giống như ta, rất yêu nàng, cho nên hần sẽ không từ bỏ nàng đâu” Quân Hàn nhìn nàng nói một cách đầy chân thành, đầy tự tin.

“Hàn, ta phát hiện ra một chuyện” Phù Dung nhìn kỹ vào con người trước mặt, đôi mắt ánh lên nhu tình

“ân, chuyện gì”

“huynh có vẻ già hơn so với tuổi của mình”

“cái gì, nàng nói cái gì, lập lại lần nữa xem, nàng dám chê ta già ư”

“không phải a, ta nói là già trước tuổi, ý là dù huynh chỉ mới hai mươi mấy, mà đã nhìn thấu nhiều thứ mà rất nhiều người phải mất gần như nửa đời hay cả đời mới nhìn thấy được”

“bây giờ nàng mới phát hiện sao, thế bây giờ nàng cảm thấy ta thế nào” Quân Hàn vừa nghe ra thì thờ phào, nhìn nàng với vẻ bòn cọt.

“ân, ta cảm thấy huynh càng ngày càng đáng yêu”

“đáng yêu, nàng có biết từ này không nên dùng cho nam nhân mà chỉ dùng cho nữ nhân không”

“đáng yêu thì ta nói đáng yêu a, làm gì phải phân biệt nam nữ hơn nữa chính vì huynh đáng yêu, cho nên ta càng ngày càng yêu huynh nhiều hơn rồi” nàng cười hì hì mà nói, lời nói nhẹ tựa lông hồng.

Quân Hàn không nói chỉ ôm chặt lấy nàng, giống như muốn đem nàng nhét vào trong cơ thể mình, cùng mình hợp lại thành nhất thể, trên trời ánh trăng dịu dàng chiếu sang, dưới đất hai con người đẹp tựa thiên tiên đứng ôm nhau, khung cảnh thật mỹ lệ hài hòa.

Quyển 1 - Chương 24

Đến khi Quân Hàn và Phù Dung quay về Triệu phủ đã là giữa đêm, vừa vào cửa đã nhìn thấy Triệu lão gia và cha con Tề gia ngồi chờ ngay đại sảnh.

“Ngọc công tử thế nào rồi, Bản nhi có đồng ý không?” Triệu lão lập tức chạy lại hỏi Phù Dung vấn đề trọng yếu.

“Triệu bá phụ, con đã làm hết sức rồi, còn về phần huynh ấy con không dám khẳng định” xin lỗi Triệu bá phụ, nhưng Triệu Bản là nam nhân của ta, ta không thể để cho huynh ấy lấy nữ nhân khác được.

“thế Bản nhi đâu, tại sao lại không cùng hai người về?” Tề lão không nhìn thấy Triệu Bản thì lên tiếng thắc mắc.

“huynh ấy còn chưa về sao, ta cứ tưởng huynh ấy về trước rồi” Phù Dung tỏ ra ngạc nhiên, không lẽ huynh ấy vẫn còn đứng tại đó sao.

Đang lúc mọi người đang chuẩn bị cho người ra ngoài tìm kiếm thì Triệu Bản từ cửa bước vào, không nói tiếng nào, cũng không nhìn bất kỳ ai, mà tiến thẳng về phía Quân Hàn.

“có thể nói chuyện với ta một lát không?”

“được” Quân Hàn nhẹ nhàng gật đầu, nhưng trong lòng đã hiểu rõ vì sao Triệu Bản tìm mình nói chuyện.

“vào thư phòng của ta đi” Triệu Bản quay lưng rồi đi, trước khi đi còn không quên bồi thêm một câu

“không ai được đi theo” sau đó rời khỏi, Quân Hàn cũng đi theo, để lại cả đám người ngơ ngác trong phòng, không hiểu chuyện gì.

“đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Triệu lão quay sang hỏi Phù Dung với mong tìm được câu trả lời

“ta cũng rất muốn biết đó” Phù Dung cũng mù mờ vô cùng, có chuyện gì đây.

Thư phòng ~~~~~

“tại sao người lại chấp nhận được chuyện đó?” Triệu Bản nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt, tới giờ y vẫn không tin vào những gì mình nghe thấy.

“trong rừng ta đã nói rõ rồi” Quân Hàn thái độ lạnh lùng.

“nếu ta không thể giống người chấp nhận chuyện này thì sao?”

“thì người không có tư cách ở cạnh nàng ấy, nhưng như vậy sẽ khiến nàng ấy đau lòng, nếu vậy ta sẽ đem người tới đặt bên cạnh nàng, nàng thích người cho nên nếu không có người nàng nhất định sẽ buồn”

“người rất yêu nàng” Triệu Bản không hỏi, mà đây là khẳng định.

“đúng, ta yêu nàng, yêu điên cuồng, yêu đến không còn thuốc chữa nữa rồi”

“người...” Triệu Bản thật sự không còn biết nói gì với tên này được nữa rồi.

“người có muốn nghe một câu chuyện không?” Quân Hàn đột nhiên lên tiếng, gương mặt trở nên nhu hòa hẳn.

“chuyện gì?” Triệu Bản tò mò không rõ.

“có một tiểu cô nương, nàng ấy vốn có cha mẹ thương yêu, nhưng trong một lần, mẹ nàng ấy vì cứu nàng ấy mà bị kẻ thù của cha nàng ấy giết chết, nàng ấy tận mắt chứng kiến mẹ mình chết trước mặt mình mà không làm được gì, vì vậy nàng ấy không ngừng nói với bản thân mình trở nên cường đại, như vậy nàng ấy mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ người mà mình yêu thương, và nàng ấy đã làm được, bây giờ nàng ấy đã trưởng thành, trở thành người có bản lĩnh, hoàn toàn có thể làm được điều đó, nhưng mất mát tình cảm trong lòng nàng ấy thì không thể nào bù đắp, nàng ấy trước đây không biết trân trọng tình cảm của mẹ mình, nếu mẹ nàng ấy không mua cho nàng ấy thứ nàng ấy thích, hay làm trái ý nàng ấy, nàng ấy sẽ rất tức giận, kết quả cũng chính ngày hôm đó, cũng là vì chuyện như vậy nàng ấy cãi nhau với mẹ mình, chạy vào ngõ vắng mới tạo cơ hội cho tên hung thủ đó ra tay, từ sau chuyện đó nàng ấy đã thề với lòng mình, tuyệt không bao giờ buông tay, hay không trân trọng đối với những người yêu thương mình, những người quan trọng với mình”

“tiểu cô nương đó là nàng ấy sao?” Triệu Bản là kẻ thông minh, nên đã nhìn ra được ý tứ trong lời nói của Quân Hàn, thì ra đây chính là nguyên nhân nàng

ấy lại có suy nghĩ như vậy.

“đúng, nếu người thật sự yêu nàng ấy, người nên vì nàng ấy mà suy nghĩ, còn nữa tên thật của nàng ấy là Ngọc Phù Dung” nói xong Quân Hàn rời khỏi thư phòng để lại Triệu Bản một mình suy nghĩ, dù sao bây giờ thứ hấn cần nhất chính là yên tĩnh.

Quân Hàn vừa quay về phòng đã nhìn thấy Phù Dung đang ngồi trên giường, vừa nhìn thấy y bước vào đã hớn hờ chạy ra nhào vào lòng y, nàng cảm thấy dạo gần đây nàng thật sự rất dựa dẫm vào y, cũng rất thích sự ấm áp khi ở trong lòng của y.

“sao vậy, có chuyện gì sao” Quân Hàn dịu dàng vuốt ve mái tóc dài đang bung xỏa của nàng, trong giọng nói không hề che dấu sự ôn nhu cùng sùng nịnh.

“hai người đã nói gì” giọng nói của nàng nhẹ nhàng từ trong lòng y vang lên.

“không có gì quan trọng, đã xong cả rồi” Quân Hàn cười nhẹ trấn an.

“thật sự không có gì sao, ta thấy biểu hiện của Triệu Bản vừa rồi rất khủng bố a” nàng ngốc đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, đôi mắt mở to nhìn y, trong rất đáng yêu, khiến cho Quân Hàn yêu thương vô hạn.

“thật sự không có gì, yên tâm đi, nhưng mà nàng có biết biểu hiện này của nàng rất mê người không, nàng đây là đang quyến rũ ta sao, hay thử thách sự kiên nhẫn của ta đây” Quân Hàn trong giọng nói mang theo chút trêu chọc.

“nếu là ta đang quyến rũ huynh, vậy huynh có thích không” nàng nháy mắt tươi cười, lời nói nửa thật nửa đùa.

“đương nhiên thích a” Quân Hàn cũng vậy trả lời nửa thật nửa đùa.

“nga, vậy tối nay ta ở lại đây được không” nàng giọng nói dịu dàng, đôi mắt mong chờ, gương mặt e lệ đỏ bừng, nàng đã suy nghĩ rất kỹ rồi, nam nhân này vì nàng chuyện gì cũng làm, chịu hy sinh lớn vậy, có thể thấy được y yêu nàng đến nhường nào, thì nàng còn e ngại gì nữa.

Quân Hàn không nói mà dùng hành động chứng minh, mỉm cười nhẹ nhàng, hôn mạnh vào môi của nàng, nụ hôn dài mà đầy tình cảm, sau đó ôm nàng hướng giường đi đến, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, vận lực, màn trướng buông xuống, bên ngoài ánh trăng vẫn như cũ dịu dàng chiếu sáng, bên trong phòng cảnh xuân kiều diễm, không khí tràn ngập mùi vị giao hoan, cùng tiếng thở dốc của nam nhân hòa quyện cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân. ...đây là một đêm thật dài. ....

Vương phủ, thư phòng

Lạc Thiên ngồi đó thần thờ, không nói nên lời, hôm nay y vốn tranh thủ thời gian rảnh dẫn theo Hắc Phong, con tuấn mã của mình ra ngoài thành cho nó dạo chơi, nào ngờ khi đến đó y lại nhìn thấy Triệu Bản đang tức giận nói chuyện với Ngọc Băng Tâm, lúc đầu y nghĩ hai người họ cãi nhau, nên có ý định chạy ra khuyên can, nào ngờ, y lại nhìn thấy Quân Hàn cũng đang ở đó, xem ra y không cần ra tay rồi, nên dự định xoay người bỏ đi, nào ngờ sau khi quay đầu lại bị một lời nói làm cho sững sờ, khiến y không thể tiếp tục bước chân được nữa, y lên tìm một nơi gần đó nghe xem rốt cuộc họ đang nói gì, và cũng muốn xác định lại những gì mình vừa nghe có lầm hay không, và kết quả là y đã không nghe lầm, Ngọc Băng tâm là nữ nhân, điều này làm cho y khiếp sợ vô cùng, mấy tháng nay cùng ‘hắn’ tiếp xúc, tài năng của ‘hắn’, vẻ đẹp của ‘hắn’ đều đã thu hút mình, thậm chí gần đây không hiểu sao, từ lúc từ chiến trường trở về, trong đầu của y cũng vẫn hiện lên bóng dáng của ‘hắn’, cho dù ở bên cạnh đám thị thiếp xinh đẹp kia, y vẫn nghĩ đến ‘hắn’, bản thân y là nam tử, hơn nữa còn là vương gia, nên y kiên quyết bác bỏ những suy nghĩ đó trong đầu mình, thật không ngờ hôm nay y lại biết được chuyện này, nói như vậy là y có cơ hội rồi, nhưng mà những lời nói mà bọn họ nói hôm nay của họ lại làm cho y khiếp sợ không thôi, suy nghĩ và lời nói của Ngọc Băng Tâm đến giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu y, không lẽ nếu muốn ở cạnh nàng phải chấp nhận những chuyện này thật sao. ....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời dịu dàng bao trùm khắp nơi, những tia sáng chen chút soi sáng khắp nơi, tại một căn phòng trong Triệu phủ, giờ phút này là hai bóng dáng đang ôm nhau, nam tử một tay làm gối đầu cho nữ tử, một tay nhẹ nhàng đặt lên tâm lưng bóng loáng của nữ tử nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt nam tử giờ phút này tràn ngập tình cảm ôn nhu, y vươn tay kéo nữ tử lại gần, ôm chặt nàng vào lòng, nhưng đôi mắt ấy vẫn thủy chung chưa từng rời khỏi dung nhan diễm lệ của nữ tử, nữ tử sau một đêm kích tình, cả người hồng hào, trên người lưu đầy ắn xanh tím, cho tới qua nam nhân kia cuồng nhiệt tới mức nào.

Cứ nhìn vào những ấn ký mà mình để lại trên người Phù Dung, Quân Hàn không khỏi mỉm cười. Nàng rốt cuộc đã chân chính trở thành nữ nhân của hấn rồi, điều này đối với hấn mà nói chính là điều hạnh phúc nhất trên đời.

“uh” không biết đã qua bao lâu giai nhân trên giường mới tỉnh giấc, đôi mắt đẹp từ từ hé mở, đập vào mắt nàng gương mặt đang tươi cười của ai kia, nhìn vào mắt hân nàng có thể thấy được muôn vàn yêu thương cùng ôn nhu, ngoài ra còn có chút sùng nịnh, xem ra mắt nhìn nam nhân của nàng không tệ a.

“tỉnh rồi sao, có hay không đói bụng, ta lập tức đi chuẩn bị thức ăn sáng cho nàng” Quân Hàn dịu dàng nhỏ giọng hỏi thăm, vì nàng sửa sang lại vài sợi tóc rối trên mặt.

“đói a, đêm qua bị chàng ăn đến xương cốt đều mềm nhũn, đương nhiên là đói rồi” Phù Dung giọng nói nhẹ nhàng, hòa lẫn chút trêu đùa, giễu cợt.

“ha ha, hảo, ta lập tức đi chuẩn bị” Quân Hàn cười to sáng khoái, trong giọng nói không hề che dấu yêu thương.

Đang lúc Quân Hàn chuẩn bị rời giường mặc y phục thì cánh cửa phòng đột nhiên mở toang, theo sau là một giọng nói nam tử nhẹ nhàng truyền vào

“Quân huynh, ta đã suy nghĩ suốt đêm, ta rút cuộc đã nghĩ kỹ rồi, ta....” Triệu Bản đang định nói tiếp thì hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ.

Quân Hàn trên người y phục không chỉnh tề, đang chuẩn bị xuống giường, trên giường một giai nhân đang dùng chân che lấp nửa thân dưới của mình, nhưng vẫn để lộ bờ vai trắng nõn và đôi gò bồng bĩnh nhấp nhô, nửa ẩn nửa hiện, trên vai nàng đầy những dấu hôn ngấn, làn da nàng ửng hồng, chỉ cần người thông minh là biết, đêm qua giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì, và khi nhìn kỹ giai nhân trên giường thì tim của Triệu Bản như có ngàn vạn con dao đâm vào, đau đớn vô cùng, là nàng ấy chính là nữ nhân mà y yêu thương – Ngọc Phù Dung.

Nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu cùng một nam nhân khác ở bên nhau, hơn nữa giữa hai người họ lại còn... thử hỏi trên đời này có nam nhân nào chịu được cảnh tượng này chứ, khó khăn lắm y mới thông suốt, mới có thể chấp nhận được chuyện này, cứ nghĩ sẽ cùng Quân Hàn cùng nàng từ từ tăng thêm tình cảm, chỉ không ngờ giữa hai người họ lại tiến nhanh đến mức độ này, có phải hay không y đã đến trễ???

Phù Dung nhìn ra được biểu hiện đau lòng của Triệu Bản, cũng hoàn toàn thấy được những tia đau xót trong mắt y, nàng hoàn toàn hiểu được tâm trạng của y hiện giờ, heyyyy~~, tên gốc này, tại sao lại xông đến ngay lúc này chứ.

“Hàn, huynh ra ngoài một lát có được không, ta có chuyện cần nói với Triệu Bản” Phù Dung dịu dàng mỉm cười xoay sang nói với Quân Hàn, nàng biết y sẽ hiểu dụng ý của nàng.

Quân Hàn không nói, nhanh chóng mặc vào y phục, sau đó tiến lại giường, đặt lên trán Phù Dung một nụ hôn đầy tình cảm, rồi mỉm cười nhìn nàng, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng, rồi thay hai người đóng cửa lại, y biết giờ phút này giữa hai người họ có nhiều chuyện cần nói, nên để cho hai người có không gian riêng.

Trong phòng nhất thời không khí vô cùng im lặng, cả hai đều trầm mặt, không ai nói tiếng nào. Cả hai cứ như vậy kẻ trên giường, kẻ đứng tại cửa, lặng lẽ nhìn đôi phương, trong phòng yên ắng đến nỗi chỉ cần có một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

“lại đây đi” Phù Dung chậm rãi lên tiếng, đưa tay về phía Triệu Bản ra hiệu, nàng hoàn toàn không hề quan tâm trên người mình lúc này không hề có một mảnh vải che thân, dù sao hân cũng là nam nhân mà mình đã định thì có gì phải ngại chứ, có lẽ trong mắt người khác đây là hành vi không ra gì, có thể sẽ bị người đời phi nhổ, nhưng nàng từ trước giờ vốn là người chỉ thích làm theo ý mình, vốn không hề quan tâm đến người khác suy nghĩ thế nào về mình, nên vấn đề này đối với nàng mà nói không hề quan trọng gì cả.

Nữ tử mà mình yêu thương ngay trước mặt, hơn nữa hiện giờ nàng ấy còn thể hiện một tình trạng mê người như vậy, thử hỏi có nam nhân nào mà chịu được cơ chứ, Triệu Bản từ bước tiến lại giường, nắm lấy tay Phù Dung, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Phù Dung giật mạnh một cái, cả người của Triệu Bản đều ngã xuống giường, Phù Dung thì nhào ngược lại, hiện giờ đang nằm trên người của y, chân đều đã rút sang một bên, tư thế hiện giờ là nữ trên nam dưới, với góc độ này Triệu Bản hoàn toàn có thể nhìn thấy thân thể của Phù Dung không sót một chi tiết nào, Triệu Bản nhất thời đỏ mặt, cổ họng cứ nuốt ừng ực, cả người đều nóng ran, ngay cả “tiểu đệ đệ” phía dưới cũng bắt đầu có phản ứng.

Phù Dung cũng nhận ra được sự khác thường này, nàng mỉm cười vừa lòng với biểu hiện của y, trên gương mặt để lộ nụ cười khuyếch thành, khiến cho Triệu Bản nhất thời ngây ngốc, Phù Dung không hề có ý định dừng lại ở đó, tên gốc này nhất định hôm nay nàng phải ăn hân, nếu không chỉ sợ hân sẽ bị dao động bởi những lời nói nhảm của kẻ khác, hân là nam nhân mà nàng đã định, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra, nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng vươn tay lướt qua chiều dài thân thể của Triệu Bản, từ từ chạm vào “tiểu đệ đệ” đã căng cứng phía dưới của y, nhẹ nhàng ma sát.

“hư... ân” Triệu Bản nhất thời cảm thấy một cổ khoái cảm đánh úp vào trong người, lan tràn cả cơ thể, khiến cho y vô cùng thư thái, không kìm chế được mà rên rỉ ra tiếng.

“gọi tên của ta” Phù Dung bây giờ dùng chiêu ‘ bá vương ngành thượng cung’, một tay phía dưới cách lớp quần áo tiếp tục ma sát ‘tiểu đệ đệ’ của Triệu Bản, một tay nhẹ nhàng kéo nhẹ lớp áo trên người y, để lộ ra bộ ngực trần kện, hai khóa hồng trước ngực Triệu Bản giờ đây vì chịu kích thích, trở nên hồng nhuận dựng thẳng, Phù Dung mỉm cười há mồm ngậm lấy, dùng lưỡi khiêu khích, không ngừng bảo Triệu Bản gọi tên mình.

“Dung...Dung nhỉ” Triệu Bản chịu không nổi kích thích, giọng nói trở nên khàn khàn, nhưng vẫn còn lý trí, y vẫn nhớ kỹ những lời Quân Hàn nói, tên thật của nàng là Ngọc Phù Dung, y tuyệt đối sẽ không gọi sai, vì nếu vậy chắc nàng sẽ rất tức giận.

“thích ta sao” Phù Dung vừa lòng nghe y gọi tên mình, nàng biết chắc chắn là Hàn đã nói cho y, nhưng nàng chính là muốn vậy, muốn nghe nam nhân của nàng gọi tên thật của mình, nàng cảm thấy vui mừng vì chuyện này.

“th...thích” Triệu Bản tiếng nói càng đứt quãng, càng chứng tỏ công việc khiêu khích của Phù Dung đạt hiệu quả.

“thích đến mức độ nào” Phù Dung nở nụ cười ma mị, tay dùng lực, lớp y phục phía dưới của Triệu Bản ngay lập tức bị xé bỏ, khiến cho ‘tiểu đệ đệ’ của y lập tức hiện ra, Phù Dung dùng sức hơn, nắm chặt lấy nó, ma sát càng ngày càng nhanh, càng ngày càng tăng tốc, nói không thẹn chính là ngạt người a, nhưng vì nam nhân của mình mà làm ra những chuyện này, nàng lại cảm thấy không hề gì, vì nàng yêu bọn hắn a.

“hư...ân, tiếp...tiếp tục, ta...thích...thích.....không...là yêu...yêu đến mức...vì nàng...ta...ta có thể...làm...tất cả...chỉ...chỉ cần nàng muốn...ta nguyện...từ bỏ...từ bỏ...tất cả...cùng nàng...cùng nàng...chu du khắp...thiên hạ” dù giọng nói đứt quãng, nhưng lại không hề che dấu thâm tình, yêu thương, Phù Dung hoàn toàn nhìn ra được hắn là thật lòng, nàng vô cùng hài lòng mỉm cười.

“muốn ta sao” nàng cúi nhẹ người, bên tai hắn thì thảo, hơi thở ấm áp phả vào người hắn, khiến Triệu Bản một trận tê dại rung động cả người.

“muốn” y nhìn nàng, trả lời đứt khoát, y không nói dối, y thật sự nhìn không được nữa rồi.

“vậy thì đến đây đi” nàng mỉm cười, nháy mắt, tư thế tỏ ra vô cùng dụ hoặc.

Triệu Bản gầm nhẹ một tiếng ngay lập tức trở mình, đem Phù Dung áp đảo dưới thân, dù trước đây chưa từng trải qua chuyện này, nhưng y cũng là nam nhân theo bản năng y biết mình phải làm gì, hưởng hờ dưới sự trêu chọc của Phù Dung này giờ ‘tiểu đệ đệ’ của y vốn đã căng cứng đến mức nổi cả gân xanh, không thể nào chịu nổi nữa, ngay lập tức y vận thân một cái, tiến vào trong người của Phù Dung.

“A...hư” bên trong nhất thời bị lấp đầy khiến cho Phù Dung nhất thời đau đớn, kêu rên một tiếng, nhưng ngay sau đó là cảm giác thỏa mãn thay thế.

Nhận thấy nàng đã bắt đầu chấp nhận mình, Triệu Bản ngay lập tức thực hiện luật động tự nhiên, nhẹ nhàng rút ra ‘tiểu đệ đệ’ phía dưới sau đó lại dùng sức đưa vào, mỗi lần như vậy đều tiến vào chỗ sâu nhất bên trong người nàng, như muốn chìm đắm vào bên trong, cùng nàng hòa làm một, không muốn dứt ra.

“ân...hư...ân” từng trận khoái cảm xông lên, khiến cho Phù Dung thoải mái, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, nàng hai tay bám chặt vào người Triệu bản, hai chân nâng lên kẹp chặt lấy hông của y, nâng người cùng y phối hợp.

Nhận thấy thái độ phối hợp của nàng, Triệu Bản nhanh chóng thoát luôn lớp y phục còn sót lại trên người, vốn dĩ đã bị Phù Dung xé cả, nên chỉ cần vùng nhẹ, y phục đó lập tức rơi xuống đất, y ôm chặt lấy nàng, tiếp tục thực hiện động tác điên cuồng chiếm hữu, động tác càng lúc càng nhanh, càng mạnh, mỗi lần đều là tiến nơi tận cùng bên trong cơ thể nàng.

Nhất thời cả căn phòng lại lần nữa tràn ngập không khí hoan ái, hòa cùng tiếng thở gấp của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân, trên giường, nam nhân không ngừng điên cuồng mà va chạm, hung hăng tiến vào cơ thể của nữ nhân, chỉ hận không thể đem nàng ăn trọn vào bụng, nữ nhân bên dưới lại không ngừng rên rỉ, hai tay bầu chặt lên lưng của nam nhân, móng tay cắm sâu vào da thịt y, khiến cho chỗ đó chảy ra những vết máu đỏ tươi, nhưng điều đó lại không làm cho nam nhân dừng lại, ngược lại động tác lại càng ngày càng cuồng dã, càng ngày càng nhanh, càng tăng tốc.

“A...A...A...hư...ân” cuối cùng, khi đã đạt đến cao trào, nam nhân gầm nhẹ một tiếng, đem chất lỏng nóng bỏng phun vào chỗ sâu nhất bên trong người nữ nhân, để lại ấn ký của mình tại đó, ngay sau đó cả người đều ngã vào trên người nữ nhân, vùi đầu vào cổ của nàng thở hổn hển, nữ nhân thì thét lớn một tiếng, một trận nóng bỏng ngay trong cơ thể nhanh chóng lên trào, khiến cho nàng thoải mái, rên nhẹ.

Cả hai nhanh chóng bình ổn hơi thở, nhưng nam nhân vẫn cứ vậy không hề có ý định rút quân, hay ra khỏi cơ thể của nữ nhân, mà vẫn chôn sâu trong cơ thể nàng, sau đó trở người ôm chặt lấy nàng, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Phù Dung thật sự thật sự không biết nên khóc hay nên cười với tên này, hắn không chịu rút ra, thì nàng đành phải tự mình ra tay vậy, nhẹ nhàng chuyển người, với hy vọng thoát khỏi y, nhưng chưa kịp thì đã y bắt lại, cả người lại một lần nữa rơi vào lòng của y, thì ra tên này không hề ngủ a, bị hắn lừa rồi.

“đừng nhúc nhích, hãy để như vậy, chỉ một lát thôi” phía trên truyền đến tiếng nói dịu dàng của Triệu Bản, Phù Dung là người thông minh, nàng biết nếu nàng không làm theo sẽ có hậu quả gì, nên đành ưng thuận theo vậy, nhẹ nhàng rút vào người Triệu Bản, tìm một vị trí thoải mái mà nắm chặt dương thần, từ đêm qua đến giờ nàng thật sự rất mệt a.(TT: hậu quả thì người thông minh là hiểu a, đảm bảo ngay cả xương cốt cũng không còn ^^)

~~~~~

Đến khi Triệu Bản và Phù Dung thay xong quần áo và rời khỏi phòng, thì đã nhìn thấy Quân Hàn đang ngồi trong đình viện ở đối diện phòng chờ hai người, trên bàn đã có nhiều thức ăn được dọn sẵn, và tất cả đều là món Phù Dung thích, nàng hoàn toàn không hề khách sáo, tiến lại gần nhanh chóng cúi đầu chiến đấu với thức ăn trên bàn, Quân Hàn và Triệu Bản nhìn nhau mỉm cười, xem ra họ thật sự làm nàng mất rất nhiều sức, nàng bây giờ cần bồi bổ lại đây. Nhưng bên trong ánh mắt liếc nhau của hai người đó cũng bao hàm cả sự đồng thuận và đồng ý, cả hai đều hiểu rõ, trước đây chưa từng cùng nàng có da thịt chi thân thì đã không thể dứt khỏi nàng, bây giờ nàng đã là người của bọn hắn, thì cho dù có từ cũng không thể nào rời khỏi nàng nữa rồi, cả hai lại một nữa nhìn nhau cười khỏ, cả đời này của họ xem ra đã bị tiểu nữ nhân này nắm chặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Trong thành đạo gần đây có hai tin tức vô cùng chấn động, tin đầu tiên Thiên hạ đệ nhất phú thương, Khương Tuấn Khương công tử chuẩn bị nạp con gái của Giang viên ngoại thành Đông làm tiểu thiếp, nói đến vị Giang tiểu thư này, quả thật là một tiểu mỹ nhân, dù chỉ mới 16 tuổi, nhưng đã được xem là mỹ nhân đẹp nhất Đông thành, hai nhà lại là thương nhân, có thể nói là môn đăng hộ đối, đây cũng xem như là lương duyên mỹ mãn.

Tin thứ hai, Triệu lão gia có ý định cưới Lăng gia tiểu thư cho con trai độc nhất của mình, cũng tức là thiên hạ đệ nhất tài tử Triệu Bản làm thê, nhưng Triệu công tử kiên quyết không chịu, thậm chí còn vì chuyện này mà cãi nhau với Triệu lão gia một trận âm ỉ, nguyên nhân ư??? Nghe đồn là do Triệu công tử đã có ý trung nhân, và người đó không ai khác chính là thiên hạ đệ nhất quân sư Ngọc Băng Tâm công tử, trước đây vốn đã có tin đồn Triệu công tử và Ngọc công tử là ‘đoạn tay áo chí phịch’, bây giờ lại thêm việc này, tất cả mọi người lại càng khẳng định hai người họ chính là mối quan hệ như vậy.

“trước đây ta đã nói mà, Triệu công tử và Ngọc công tử có quan hệ mờ ám, làm gì có huynh đệ nào lại thân mật đến vậy, tối ngày cứ dính sát vào nhau, vậy mà các người không tin, đây bây giờ cho các người sáng mắt ra rồi đây” một kẻ nhiều chuyện, tự cho mình là đứng đang ngồi trong tủi lâu khoe khoang với bọn bạn rượu.

“thật không ngờ hai người họ nhìn nhỏ nhắn như vậy, lại là...hey~~~ Triệu lão gia chỉ có một người con, vậy mà Triệu công tử lại... thật đúng là bất hạnh mà” một kẻ có động lòng ‘trắc ần’ tiếc thương cho Triệu gia.

“bởi vậy mới nói, tri nhân tri diện, bất tri tâm, nhìn người đừng bao giờ nhìn bên ngoài nha” một tên ngồi lê đôi mách khác không chịu thua liền chen miệng vào.

Nhất thời cả tủi lâu đều bàn tán xôn xao về chuyện này, không ai phát hiện, phía trên lầu, tại một căn phòng, có một nam tử vừa sau khi nghe những lời đồn của họ, thì lại cười rất khoái trá, sau đó nhanh chóng trả tiền và rời khỏi, hướng Triệu phủ mà đến.

“HA HA HA” tại đình viện của Triệu phủ, sau khi nghe Quân Hàn kể xong về lời đồn bên ngoài, Phù Dung không nhịn được mà cười lớn tiếng, cười đến nổi ôm bụng, chảy nước mắt.

“HA HA... Đoạn...đoạn tay áo...chúng ta...đoạn tay áo chí phịch...HA HA HA”

“Dung nhi” Triệu Bản ai oán nhìn Phù Dung, thật là nếu đem thân phận nữ nhi của nàng nói ra, thì đâu có ra nông nổi này chứ, vậy mà bây giờ nàng còn cười được.

“xin...xin lỗi, ta...ta thật...thật sự nhịn không được mà” nàng đây là nói thật a, thật sự rất tức cười mà.

Quân Hàn và Triệu Bản nhìn nhau lắc đầu cười khổ, ‘nàng a, thật sự không giống với nữ nhân bình thường mà’, cả hai trong đầu đều có chung một ý nghĩ như thế, có lẽ là do họ có cùng số phận chăng, Quân Hàn tự hỏi nếu thuộc hạ của hắn cũng nói hắn như thế, chắc hẳn nàng cũng có phản ứng như thế thôi.

“ngươi còn cười, đều tại ngươi, nếu không biểu ca đã không bị mọi người cười nhạo như thế” đang lúc này thì từ hoa viên phía sau lại truyền đến tiếng rống giận của nữ nhân, ba người quay lại nhìn chỉ thấy Triệu lão, Lăng lão về mặt hậm hực, cùng Lăng Tuyết Tề trên mặt tràn đầy phần nộ sát khí đang tiến đến gần, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một thiên kim tiểu thư.

“Bản nhi, ta muốn con lập tức thành thân với Tề nhi, không cần bàn bạc gì thêm nữa, ta lập tức phái người đi chuẩn bị ngay” Triệu lão liếc mắt nhìn Phù Dung, nhưng hoàn toàn mất đi vẻ kính trọng như trước, mà bây giờ là khinh miệt, đều tại ‘nam nhân’ này, nếu không con trai của lão sẽ không có ngày hôm nay.

“cha con đã nói rồi, con chỉ xem Tề nhi là muối muối, hơn nữa con đã có ý trung nhân, con tuyệt đối sẽ không thành thân với muối ấy” Triệu Bản thái độ vô cùng nghiêm túc, nhưng điều này lại càng khiến cho Triệu lão tức giận.

“ngươi...chả lẽ ngươi giống như lời người bên ngoài đồn đãi, cùng hắn...cùng hắn...” ‘đoạn tay áo chí phịch’, lời này ông không dám nói ra, ông sợ đó sẽ là sự thật, Bản nhi là con trai duy nhất của Triệu gia, nếu là thật, vậy bảo ông sau này chết đi còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông nữa đây.

“đúng vậy, là sự thật” Triệu Bản vốn định nói ra thân phận của Phù Dung, nhưng nàng vẫn chưa đồng ý, nếu hắn tự tiện quyết định, nàng chắc sẽ không vui, nên hắn đành thừa nhận vậy.

“ngươi...ngươi...” Triệu lão tức giận đến nổi sắp ngất, cũng may Triệu quân gia đỡ kịp, nếu không e rằng ông ta đã xỉu ngay lập tức.

“Bản nhi”

“biểu ca” phụ tử Lăng gia không tin vào những gì mình nghe thấy, Lăng lão chỉ có thể lắc đầu tiếc nói, còn Lăng Tuyết Tề thì trong mắt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Phù Dung.

“Triệu Bản, thật không ngờ, thường ngày ngươi là người nhỏ nhắn, vậy mà hôm nay lại có gan thừa nhận chuyện như vậy a” đang lúc dầu sôi lửa bỏng, thì phía bên ngoài lại truyền đến giọng reu rầy của nam tử. Mọi người nhìn lại thì thấy hai huynh đệ Lạc Minh, Lạc Thiên và Khương Tuấn đang cùng từ bên

ngoài tiến vào.

“tham kiến hoàng thượng, vương gia” ngoài trừ Phù Dung và Quân Hàn, tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ.

“Ngọc Băng Tâm, ngươi biết tội của ngươi chưa” Lạc Minh đối với hai người này từ trước giờ không hề hành lễ với hân, hân cũng không thèm chấp nhất, phát tay, bảo mọi người bình thân, sau đó thay đổi thái độ quay sang dùng giọng nói nghiêm nghị hỏi tội Phù Dung.

“tội, ta có tội gì???” Phù Dung buông tách trà trên tay, về mặt ngây thơ hỏi Lạc Minh.

“lừa dối vua, đây chẳng phải là tội lớn đáng tru di tam tộc sao” Lạc Minh, gần từng tiếng, thái độ càng ngày càng lạnh.

“lừa vua, ta lừa cái gì” Phù Dung vẫn giữ thái độ vô tội như cũ.

“ngươi rõ ràng là nữ nhân, lại đi cải trang là nam nhân để lừa gạt trăm, đây chẳng phải là lừa dối vua thì là gì” nếu không phải hân thấy hoàng đế mấy ngày nay thái độ kỳ lạ, cứ như người mất hồn, làm việc gì đều ngơ ngác, không xong, hân cố tình gần hỏi, thì vĩnh viễn sẽ không phát hiện được bí mật này, hân thật sự không ngờ, bản thân mình lại bị nữ nhân này dặt mũi lâu như vậy mà không hề hay biết, thật đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ mà.

Lời vừa nói ra, ngoài trừ hai huynh đệ Lạc Thiên, Lạc Minh và Khương Tuấn, tất cả mọi người đều ngạc nhiên vô cùng. Phù dung, Quân Hàn và Triệu Bản thì không thể lý giải tại sao Lạc Minh lại biết, còn những kẻ còn lại thì đều tròn mắt há hốc mồm vì bí mật này.

“làm sao ngươi biết” nếu hân đã biết, Phù Dung cũng không cần che giấu, nhưng nằng tò mò, rốt cuộc là tại sao hân biết a.

“hôm đó, khi nàng cùng Quân Hàn và Triệu Bản nói chuyện ở ngoại ô, lúc đó ta tình cờ có mặt ở đó, nên ta đã nghe được, ta vốn dĩ không muốn nói ra, nhưng mà, ta lại không thể qua mặt hoàng huynh, cho nên, xin lỗi” Lạc Thiên biết chuyện này sớm muộn cũng sẽ bại lộ, nên đứng ra nói trước, nếu không sau này nằng ấy biết được, nhất định sẽ hận hân, vậy chả phải hân sẽ mất đi cơ hội sao.

“ờ, mà ta hoàn toàn không hề lừa dối vua a” Phù Dung mắng thầm trong lòng một tiếng, đáng chết a, đáng lý ra nên cẩn thận hơn mới đúng.

“ngươi còn xảo biện, ngươi che dấu thân phận nữ nhi, đây không phải là lừa dối trăm thì là gì” Lạc Minh trong lòng điên tiết, nữ nhân chết tiệt, bị nằng đùa cợt bao lâu nay, hân thật sự rất tức giận, nhưng chuyện làm hân tức nhất là, tại sao Triệu Bản, Quân Hàn, thậm chí cả hoàng đế cũng biết thân phận của nằng, mà tại sao chỉ có hân ngu ngốc lại không nhận ra chứ.

“nè, chính xác lại đi, từ lúc quen biết đến giờ, ta chưa từng bảo ta là nam nhân, cũng chưa từng bảo ta không phải nữ nhân, ta chỉ là mặc y phục nam trang, là tự các người cho ta là nam nhân thôi, chứ ta chưa từng nói gì a” đây là nằng nói thật mà, trí nhớ nằng rất tốt, nằng quả thật chưa từng thừa nhận mình là nam nhân mà.

“ngươi...” Lạc Minh tức giận tái mặt, đến nước này mà nữ nhân này còn xảo biện được nữa ư.

“HA HA HA, Dung nhi, muội đúng là, cái miệng của muội đúng là càng ngày càng lợi hại rồi nha, ngay cả hoàng đế cũng dám đùa” đang lúc này bên ngoài hoa viên lại xuất hiện một nam tử thân vận bạch y, dung mạo xuất trần thoát tục, tựa như thiên tiên xuất hiện, nếu so với nữ nhân, nam nhân này còn đẹp hơn, làm cho mọi người ở đây hít một ngụm khí lạnh vì ngạc nhiên, duy chỉ có một người là ngoại lệ.

“chạy đến đây làm gì??? xem kịch vui à” Phù Dung dù có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức trấn định, dùng giọng điệu châm chọc, pha chút bực tức nói chuyện với bạch y nam tử.

“ai da, tiểu Dung nhi, chúng ta tính ra cũng đã mấy tháng không gặp rồi, người ta thật sự rất nhớ muội mà, cho nên mới cố tình lặn lội đường xa đến đây tìm muội, vậy mà muội lại dùng thái độ này đối với người ta, thật không công bằng a” bạch y nam tử tỏ ra vô cùng ủy khuất, gương mặt phụng phịu, tiến đến bên cạnh Phù Dung làm nũng, và bạch y nam tử này không ai khác chính là nam tử thân bí xuất hiện trong tửu lâu vừa rồi.

“ngà, từ tế quá nhi, đối tình rồi sao, làm ơn, không gây ra chuyện cho ta giải quyết là ta đã đa tạ lắm rồi, ta không cần thăm hỏi đâu” đùa, lừa họ được chứ không lừa được ta đâu.

“Dung nhi ....., muội thật là vô lương tâm mà” bạch y nam tử giọng điệu nức nở dường như sắp khóc đến nơi.

“biến, muốn khóc thì đi chỗ khác, đừng ở đây làm phiền ta” Phù Dung lập tức né sang phía Quân Hàn, tránh đi sự quấy rối của bạch y nam tử.

“Dung nhi, hân là ai vậy???” Quân Hàn nhận ra được nhất định giữa Phù Dung và bạch y nam tử có quan hệ, nên lên tiếng hỏi.

“người dung, không có quan hệ” Phù Dung hớp một ngụm trà, băng quơ trà lời.

“Dung nhi, muội thật là nhẫn tâm mà, uống công người ta lặn lội từ xa đến đây chuyển tin dùm muội, vậy mà muội lại xem ta như người dung, biết vậy ta đã không đến đây rồi” bạch y nam tử dứt lời, giả vờ có ý định rời khỏi, nhưng đã bị Phù Dung lên tiếng giữ lại.

“tin, tin gì, mau nói” nghe đến đây Phù Dung lập tức thay đổi thái độ, đùa, lỡ như có chuyện gì quan trọng xảy ra thì sao, đương nhiên nằng phải được biết a.

“chả phải bảo ta là người dung sao, ta tại sao phải nói” thực hiện được gian kế, bạch y nam tử trong lòng cười to ‘y biết nằng nhất định sẽ giữ y lại mà’, nhưng dù vậy bên ngoài y vẫn tỏ ra giận dữ, cố tình quay đầu đi, không thèm quan tâm đến Phù Dung, thái độ này của y làm cho mọi người ở đây rất

ngạc nhiên, trên đời tại sao lại có một nam tử như thế chứ.

“nhị sư huynh, đừng giận mà, vừa rồi muội chỉ đùa thôi, huynh đại nhân đại lượng đừng chấp nhất mà” Phù Dung tươi cười tiến lại xuống nước nắn nỉ, cứ nghĩ là huynh ấy đến đây lại mang đến rắc rối cho nàng giải quyết, thì ra là chuyện tin, chút nữa là lời chuyện rồi.

Một tiếng nhị sư huynh, đã làm cho mọi người hiểu rõ quan hệ giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27

“hắn là nhị sư huynh của nàng” Triệu Bân lên tiếng xác nhận lại lần nữa.

“đương nhiên a, chứ người nghĩ ta là ai, tên của ta là Lư Vân Tinh, trước đây không lâu, các người đã gặp đại ca của ta rồi, chính là người giúp các người phá tử hồn trận đó, chắc là các người còn nhớ chứ nhỉ” nam tử tươi cười giới thiệu, thái độ giận lẫy lúc này hoàn toàn không biết đã biến đi đâu.

“người là đệ đệ của Lư Vân Ngạn” Khương Tuấn đối với tài năng cùng võ công của Lư Vân Ngạn ấn tượng rất lớn, nên hoàn toàn không thể quên được.

“đúng vậy, ta vừa là đệ đệ, vừa là sư đệ, và cũng đồng thời là nhị sư huynh của Dung nhi, ta và đại ca ta đều là đệ tử của phụ thân Dung nhi” Lư Vân Tinh tươi cười đáp lại, đối với nam nhân này, y có ấn tượng cũng không tệ.

“Dung nhi, đó là tên của nàng ấy sao” Lạc Thiên lúc này mới lên tiếng, thì ra đây mới là tên của nàng.

“đúng, Ngọc Phù Dung, đây mới là tên của muội ấy” Lư Vân Tinh xác định lại lần nữa, thật là bọn nam nhân này cũng quá ngu đi, tiếp xúc lâu như vậy mà lại không nhìn ra Dung nhi là nữ nhân a.

“Lư Vân Tinh đủ rồi nha, rốt cuộc là tin gì, huynh có nói hay không a” Phù Dung bức tức lên tiếng, thật là cái tính nhiều chuyện của huynh ấy vẫn không thay đổi mà.

“được, được, ta nói a, có hai tin, một tin có liên quan đến muội, hơn nữa còn liên quan mật thiết, một tin thì chỉ liên quan chút ít, muội muốn nghe tin nào trước” Vân Tinh thấy Phù Dung có vẻ tức giận thì không dám đùa nữa, giỡn chặc, tiểu sư muội mà giận lên cả sư phụ còn không chịu được, hẳn làm sao mà gánh nổi a.

“nói tin quan hệ ít trước đi”

“Ngũ nhi đã đến Tứ quốc” một câu đơn giản ngắn gọn, hoàn toàn nói rõ ràng một vấn đề.

(TT: chỗ này xin chú thích, đây là muội muội cùng cha khác mẹ của Dung tỷ, trước đây ta đã từng nhắc đến, nàng ấy là con gái của cha Dung tỷ và người vợ thứ hai mà ông ấy lấy, sau khi mẹ Dung tỷ mất, tên của nàng này là Ngọc Thủy Vu (Ngũ nhi là tên thân mật ở nhà, do cha tỷ ấy có ba đệ tử, cho nên ngoài trừ Dung tỷ trên tỷ ấy còn có ba sư huynh, thành ra tỷ ấy xếp thứ năm trong nhà) – hai tỷ muội nhà này đều được đặt tên theo hai loài hoa không a ^^, còn về câu chuyện của nàng này, thì mời các bạn đón xem Tuyệt Sắc Thần Y nha.)

“ân, ...khoan đã, cái gì” Phù Dung hét lớn một tiếng ngạc nhiên.

“đừng có là a, điếc tai ta, ta bảo là Ngũ nhi đã đến Tứ quốc a, sau khi muội đến đây, Ngũ nhi bảo con bé muốn đi tìm muội, nhưng sư phụ không cho, kết quả là con bé đã để lại một lá thư sau đó bỏ nhà trốn đi, hiện giờ tam sư đệ đã tìm thấy con bé rồi, nó đang ở Lạc quốc, thành Ứng Châu, hơn nữa còn bị năm tên nam nhân bám theo”

“năm tên nam nhân, đây là sao???” trong lòng Phù Dung đặt một dấu hỏi lớn.

“không biết có phải là do vận đào hoa của nữ nhân Ngọc gia tốt, hay là nữ nhân Ngọc gia quá tài ba, cho nên đi đâu cũng có thể khiến cho nam nhân điên đảo, năm nam nhân mà ta nói hiện giờ đã bị Ngũ nhi hớp mất hồn, đánh cắp cả trái tim rồi, hoàn toàn bị con bé nắm giữ, hơn nữa năm nam nhân ai ai cũng là nhân trung long phụng không nha, hoàn toàn không phải hạng tầm thường đâu” nói đến đây Vân Tinh không khỏi hâm mộ, phải chi vận đào hoa của y cũng tốt như vậy nhỉ.

(TT: *liếc mắt khinh bỉ*, đúng là nằm mơ giữa ban ngày a ~.~)

“năm tên đó là gồm những ai” Phù Dung thật sự rất muốn biết, là tên nào có bản lĩnh, dám cướp đi muội muội mà nàng yêu quý nhất a.

“à tên đầu tiên là Tử vương gia của Lạc quốc, tên là Lạc Mạnh, nghe nói tên này lãnh khốc vô tình, tên thứ hai tên là Thượng Quan Kỳ, là đệ đệ của tướng quân Lạc quốc Thượng Quan Châu, hẳn là đệ nhất tài tử của Lạc quốc, tên thứ ba là Tư Đồ Duệ, là sư đệ của cốc chủ Dược Vương cốc Tư Đồ

Cơ, và cũng là trang chủ của Bách Thảo sơn trang, tên thứ tư là Thu Vũ Triệt, nghe nói hần là thiên hạ đệ nhất sát thủ, còn là Lâu chủ của Nguyệt Ảnh lâu, tổ chức sát thủ lớn nhất Tứ quốc, tên thứ năm. để xem nào... à nhớ rồi Sở Hạo, đệ đệ của mình chủ vô lâm đương nhiệm Sở Quan Thanh và cũng là trang chủ của Phong Nguyệt sơn trang, mấy nam nhân này đều có một điểm chung a, đều rất mực nghe lời Ngũ nhi nhà ta, Ngũ nhi bảo làm gì làm đó, bảo đi Đông không bao giờ dám đi Tây, bảo đứng không bao giờ dám nói sai, hoàn toàn bị Ngũ Nhi trói buộc rồi” Vân Tinh nói xong một tràng dài, quan sát sắc mặt của mọi người, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm không dám tin.

“những gì huynh nói là thật” Phù Dung như bị một cú sốc lớn, cái con a đầu Ngũ nhi thật sự có bản lĩnh a.

“thật a, nếu không tin muội có thể đến Lạc quốc để kiểm chứng mà” Vân Tinh khẳng định lại một lần nữa, dùng thái độ hết sức nghiêm túc.

“chuyện này để tính sao, thế còn tin thứ hai, mau nói luôn đi”

“hắc hắc, tin này đối với muội là tin vui a” Vân Tinh cười vô cùng gian trá, làm cho người ta có cảm giác hần giống hồ ly hơn về bề ngoài như thiên tiên của hần.

“tin vui gì, mau nói” Phù Dung thật sự hết kiên nhẫn rồi, nhưng mà không hiểu sao nàng lại có dự cảm không hay chút nào.

“cũng không có gì, cô cô đã thay muội và Ngũ nhi bói một quẻ tương lai, mà muội cũng biết đó, quẻ bói của cô cô từ trước đến giờ đều vô cùng linh nghiệm, chưa từng sai, người nói Ngũ nhi sau khi đến Tứ Quốc sẽ tìm được năm nam nhân trong đời muội ấy, và năm nam nhân này đều sẽ suốt đời yêu thương và đem đến hạnh phúc cho muội ấy, và kết quả đã thành sự thật, còn muội a, thì có tám chữ thôi”

(TT: cô cô của tỷ này nổi danh là thần toán tử của Tam giới a, sau này sẽ nhắc đến người này sao nha ^o^)

“tám chữ gì???”

“Phượng – Lâm – Thiên – Hạ, Nhất – Nữ – Bát – Phu” Vân Tinh còn sợ Phù Dung nghe không rõ, nên cố tình gần từng chữ, mọi người ở đây thậm chí kể cả Phù Dung cũng khiếp sợ không thôi.

“cái... cái gì... huynh vừa nói gì” Phù Dung thật sự hoảng hốt a, bát phu, đùa chắc.

“ta nói của muội tám chữ là, ‘phượng lâm thiên hạ, nhất nữ bát phu’ ” Vân Tinh tươi cười lặp lại lần nữa, mà không hề để tâm đến vẻ mặt đang chuyển biến của Phù Dung.

“còn có a, bát phu đó, ở đây đã xuất hiện năm tên rồi đấy thôi” như sợ thiên hạ không loạn Vân Tinh lại lộ ra thêm một vấn đề nữa làm kinh sợ mọi người.

“cái gì” Phù Dung gương mặt giờ đây đã đen đến không thể đen được nữa.

“đây này, giáo chủ Thiên Ma giáo Quân Hàn, thiên hạ đệ nhất tài tử Triệu Bản, thiên hạ đệ phú thương Khương Tuấn, đương kim hoàng đế chu quốc Lạc Minh, Đức vương gia Chu quốc Lạc Thiên còn có ba người nữa thì, đợi khi nào muội cùng Ngũ nhi hội ngộ muội sẽ gặp được thôi” Vân Tinh gương mặt vui sướng khi người gặp họa mà liệt kê ra, từ nhỏ toàn bị tiểu sư muội ức hiếp, bây giờ có cơ hội chọc giận muội ấy tội gì không làm a.

“hò nháo, hoan đường, quá sức hoang đường mà, ngươi rõ ràng là đang ở đây yêu ngôn hoặc chúng mà” Lạc Minh tức giận rống to, khiến cho những kẻ nhát gan đều té xỉu, hoàng đế nổi giận, đây không phải chuyện nhỏ a.

“ta đâu có yêu ngôn hoặc chúng a, đây là lời nói thật, hơn nữa rõ ràng là ngươi, đệ đệ của ngươi, cùng tên Khương Tuấn này đều đã động lòng với sư muội nhà ta không lẽ còn chối a, hai tên kia đã cùng tiểu sư muội ta có da thịt chi thân thì ta không nói đến làm gì, chắc chắn là họ nhất định phải trở thành con rể của Ngọc gia rồi, còn các ngươi không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận thôi a, tại đây là ý trời, là thiên mệnh rồi, nếu ngươi ‘ngịch thiên cãi mệnh’ mà đi, thì kết cục không chỉ có ngươi lĩnh hậu quả mà còn có giang sơn Chu quốc của ngươi nữa, còn có a, có thể làm con rể của Ngọc gia, có biết bao kẻ cầu còn không được nữa là, nếu ngươi không biết trân trọng, ngươi nhất định sẽ hối hận đó” Vân Tinh biểu tình nghiêm túc nói chuyện, hy vọng mấy tên này sẽ thông suốt mà đừng làm chuyện ngu dại, để rồi chuốc khổ vào thân.

“sư muội, nhiệm vụ của ta đã xong ta cáo từ trước đây, hẹn gặp lại muội ở nhà sau nha, mau chóng tìm đủ bát phu rồi quay về nha” Vân Tinh quay sang Phù Dung tươi cười chào từ biệt, mà không hề bận tâm Phù Dung bây giờ có còn tâm trạng nghe hay không.

“à mà ta quên một vấn đề, tiểu hoàng đế, tốt nhất ngươi đừng nên quá cố chấp, hãy chấp nhận đi, còn có đừng bao giờ có ý định động đến sư muội của ta dù chỉ là một cọng tóc, sư muội ta là nữ nhi được sư phụ ta thương yêu nhất, nếu ngươi dám động vào muội ấy, thì sư phụ ta sẽ nổi giận, sư phụ ta mà nổi giận, hậu quả ngươi không thể tưởng tượng được đâu, đến lúc đó hối hận cũng muộn rồi, nên thuận theo thiên mệnh đi, ta chỉ có một câu thôi, ‘làm con rể của Ngọc gia, trăm lợi chứ không có hại, đối đầu với Ngọc gia, trăm hại chứ không có lợi’, nếu so về thế lực, cho dù có vận dụng toàn bộ Tứ quốc này cũng không thể nào đối kháng với Ngọc gia đâu, chỉ là lấy trứng chọi đá, đến cuối cùng vẫn là các ngươi chịu thiệt thôi, vì vậy ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời đi, ta đi đây, cáo từ, hẹn ngày tái ngộ” dứt lời Vân Tinh ngay lập tức phi thân ra tường biến mất, để lại cả đám người ngơ ngác tại đó vẫn chưa kịp hoàn hồn vì những câu nói vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Quyển 1 - Chương 28

“những gì hắn vừa nói có thật không?” Lạc Minh phát tay bảo bọn nô tài lui ra ngoài, còn căn dặn không để chuyện này lộ ra, nếu không sẽ xử tử, ở nơi này giờ đây chỉ còn lại những người trong cuộc mà thôi.

Sau đó tiến lại gần Phù Dung xác minh lại những câu nói vừa rồi, theo y quan sát hai huynh đệ Lưu gia và Phù Dung đều là người bất phàm, thì người dạy dỗ ra họ cũng chắc chắn không phải người tầm thường, nhưng câu nói cuối của Vân Tĩnh lại làm y khiếp sợ không thôi ‘nếu so về thể lực, cho dù có vận dụng toàn bộ Tứ quốc này cũng không thể nào đối kháng với Ngọc gia đâu, chỉ là lấy trứng chọi đá, đến cuối cùng vẫn là các người chịu thiệt thôi’, đây là thật sao??

“cái gì?” Phù Dung giờ phút này vẫn chưa hoàn hồn vì tám chữ vừa rồi, đây thật sự là tin rất sốc mà.

“sư huynh người nói ‘nếu so về thể lực, cho dù có vận dụng toàn bộ Tứ quốc này cũng không thể nào đối kháng với Ngọc gia nhà các người, chỉ là lấy trứng chọi đá, đến cuối cùng vẫn là bọn ta chịu thiệt thôi’, đây là thật sao?” Lạc Minh cố gắng bình tĩnh hỏi lại lần nữa, y thật sự không thể nghĩ ra trên đời này lại có thể lực nào lớn đến như vậy.

“là thật” lão gia hòa quả thật có bản lĩnh này.

“rốt cuộc Ngọc gia các người là ai, mà lại có bản lĩnh có thể đối kháng với cả Tứ quốc chứ” Triệu lão bất mãn lên tiếng, con trai của lão xem ra lần này đã động đến nữ nhân không nên động rồi.

“ai à, lão gia hòa nhà ta a” Phù Dung cười nhẹ nhàng hỏi lại.

“lão gia hòa???” Triệu lão nhìn nàng thắc mắc.

“à quên, nói vậy các người sẽ không hiểu, lão gia hòa là cách gọi trong nhà mà ta và Vu nhi, cũng tức là muối muối của ta dành cho cha ta, còn ông ấy là ai mà có bản lĩnh lớn vậy à, ông ấy là Thành Chủ của Dạ Nguyệt Minh Thành, là đại thần chí cao vô thượng, hơn nữa còn là ‘vạn thần chi vương’, là Minh vương thống trị tam giới, theo bá phụ, ông ấy có bản lĩnh này không?” nàng nói một cách vân đạm phong khinh, giọng nói hết sức bình tĩnh, từng câu từng lời đều chân thật vô cùng, hơn nữa dường như đây là một vấn đề hết sức bình thường, nhưng đủ làm cho mọi người ở đây khiếp sợ không thôi.

“thế nói vậy cô nương cũng là thần rồi” Lãng lão vẻ mặt ngạc nhiên còn cộng thêm hốt hoảng, nếu quả là như vậy thì con lão lấy tư cách gì mà tranh với người ta cơ chứ.

“bán thần thôi, vì mẫu thân của ta là người phàm” nàng đáp lại một cách hết sức nhẹ nhàng.

Phù Dung nói xong trên gương mặt còn để lộ một nụ cười khổ, có thân phận như nàng xem ra cũng có tốt đẹp gì đâu chứ.

“đây thật sự là thiên ý đã định sao” Triệu Bản thì thảo lắm bả, là hỏi mọi người cũng là tự hỏi bản thân mình, ‘bát phu’, cùng chia sẻ nàng với bảy nam nhân khác sao, một mình Quân Hàn y đã nhìn nhin lắm rồi, bây giờ là bát phu sao.

“có lẽ đi” Phù Dung biết trong lòng hắn giờ đây nhất định rất đau, kể cả bản thân mình còn không chấp nhận được nữa là.

“người thật sự ti bi mà, người nghĩ mình là thần thì có quyền làm gì thì làm sao, lại đi tự tiện định đoạt nhân duyên của người khác, nhất định là người đã giờ trở sau lưng trong chuyện này, làm gì có chuyện thiên ý ở đây chứ” Lãng Tuyệt Tế phản hận vô cùng, nàng không cam lòng, tại sao lại có thể như vậy chứ, biểu ca chỉ có thể là của nàng thôi.

“chuyện này thì người làm rồi, mỗi một người sau khi ra đời, đều đã được thiên ý quy định số mệnh cả rồi, thần tiên cũng không ngoại lệ đâu, vận mệnh của họ cũng đã được thiên ý sắp đặt, không phải thần là có thể làm gì thì làm, họ cũng phải thuận theo thiên ý, nhiệm vụ của họ chỉ là trừng trị những kẻ nào nghịch thiên ý mà thôi, nếu thật sự như người nói, thần tiên cái gì cũng có thể làm, thì năm đó khi mẫu thân ta mất, thì phụ thân của ta với cương vị của mình hoàn toàn có thể cứu bà ấy, nhưng ông ấy đã không làm điều đó, mặc dù hai người họ rất yêu thương nhau, nhưng phụ thân của ta lại không thể nghịch thiên cải mệnh mà đi, nên đành đau lòng nhìn mẫu thân của ta ra đi, nhưng cho dù ông ấy có đồng ý làm vậy, nhưng ta nghĩ mẫu thân của ta sẽ không đồng ý, bởi vì bà nhất định không hy vọng, phụ thân vì bà mà làm trái thiên ý, để mà bị trừng phạt” nhắc tới mẫu thân đã qua đời của mình, Phù Dung vẫn nhìn không nổi xúc động, cộng thêm những cú sốc này giờ, thì cho dù nàng có kiên cường đến đâu, thì cũng vẫn không cầm cự nổi nữa, đang lúc nàng cảm giác trời đất quay cuồng, muốn ngã, thì đột nhiên có một vòng tay ôm trọn nàng vào lòng.

“dù cho nàng có là ai, sau này có bao nhiêu nam nhân ở bên cạnh nàng, nhưng ta vẫn cứ câu nói cũ, chỉ cần ta có thể ở cạnh nàng, nhìn nàng cười nói vui vẻ, mỗi ngày đều được ôm nàng như vậy, trong lòng của nàng và trong số nam nhân của nàng có vị trí của ta, ta vẫn sẽ không rời xa nàng, cho dù có từ cũng không rời xa” Quân Hàn ôm nàng vào lòng, nhìn nàng một cách ôn nhu, lời nói thì tràn đầy yêu thương cùng sùng nịnh, mọi người ở đây đều bị tình yêu của y làm cho cảm động, thử hỏi trên đời có được mấy nam nhân như vậy chứ.

“Hàn” Phù Dung ôm chặt lấy Quân Hàn, vùi đầu vào ngực hắn khóc nức nở, cái tên nam nhân ngu ngốc này, tại sao hắn lại có thể yêu nàng đến như vậy chứ.

“ta cũng vậy, những lời của Quân Hàn vừa nói chính là những lời của ta muốn nói, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, sau này có ra sao đi chăng nữa, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không bao giờ rời xa nàng” Triệu Bản nhìn nàng thâm tình mà nói, dù trong lòng y quả thật rất đau, nhưng Quân Hàn

đường đường là Giáo chủ của Thiên Ma Giáo, là một nam nhân cao ngạo như thế cũng có thể vì nàng mà nhún nhường như vậy, thì hẳn cũng có thể làm được, tình yêu của hắn tuyệt đối không hề thua kém Quân Hàn.

“biểu ca, huynh điên rồi, huynh làm sao có thể nói những lời như vậy chứ, bá phụ, người mau khuyên biểu ca đi, bá phụ” Lăng Tuyết Tề điên cuồng mà hét lớn, nàng nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra, nhất định không.

“những gì mà cô nương nói này giờ hoàn toàn là sự thật chứ” Triệu phụ không màng đến tiếng khóc của Lăng Tuyết Tề mà ngược lại quay sang hỏi Phù Dung như muốn khẳng định lại lần nữa.

“ta dù là bán thân, nhưng ngoài trừ việc có thể trường sinh bất tử, và có thể đọc thấu tâm tư của người khác, và một ít pháp lực ra, những thứ còn lại, hoàn toàn không hề khác so với người bình thường” Phù Dung ngẩng đầu, nhìn Triệu phụ nói một cách chân thành.

“thế bây giờ trong lòng của ta đang nghĩ gì, cô nương có biết không?”

“người đang suy nghĩ, cho phép Triệu Bản cùng ta ở một chỗ, có đúng không?” nàng dù không nhìn rõ được tại sao lại như vậy, nhưng nàng có thể khẳng định, những gì mình nói là những gì mà ông ta đang nghĩ.

“cha, cha thật sự đồng ý sao” Triệu Bản nghe xong, kinh ngạc quay sang nhìn cha của mình.

“rất nhiều năm trước, tổ tiên Triệu gia từng có một người tu đạo, trong một lần ông ta động lòng trắc ẩn, mà đi giúp một người cải thiên đổi mệnh, kết quả đã làm trái thiên ý, hậu quả là không chỉ bản thân ông ấy phải chịu một cái chết đau đớn, mà con cháu Triệu gia suốt năm đời sau đều không tránh khỏi số phận nghèo hèn, bị người khinh khi, người ngoài có lẽ không biết, nhưng người của Triệu gia đều rất rõ, đây chính là sự trừng phạt của ông trời dành cho Triệu gia, mãi đến đời ông tổ của con, do luôn tích đức hành thiện, cho nên số mệnh của Triệu gia mới dần được cải biến, và Triệu gia mới có ngày hôm nay, từ đó về sau, con cháu Triệu gia đều ghi nhớ một chuyện, có làm gì đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không được làm trái thiên ý” Triệu lão không trả lời câu hỏi của Triệu Bản mà lại quay sang kể một câu chuyện xưa của Triệu gia, người thống minh đều hiểu rõ được dụng ý của ông ấy.

“cha” Triệu Bản xúc động nhìn cha của mình, cha thật sự đồng ý sao???

“nếu đây đã là thiên mệnh, và con cũng yêu cô nương ấy, thì cứ theo ý con mà làm đi” Triệu lão cười nhẹ, nếu đây đã là ý trời thì ông đành phải tuân theo, ông tuyệt đối không thể để cơ nghiệp mà tổ tiên vất vả lắm mới gây dựng, bị hủy trong tay của ông, hủy bởi sự cố chấp của ông.

“bá phụ” Lăng Tuyết Tề không tin, tại sao bá phụ có thể đồng ý chuyện hoang đường như thế chứ.

“Tề nhi, bỏ qua đi, chúng ta về thôi” có lẽ người khác sẽ không biết, nhưng Lăng lão thì biết rõ, những gì mà Triệu lão vừa nói hoàn toàn là sự thật, nếu như Tề nhi cứ cố chấp thì có nghĩa là làm trái thiên mệnh, đến lúc đó hậu quả thật sự không thể lường được.

“cha con không về, con không về” Lăng Tuyết Tề giãy nảy khóc lóc, nàng thật sự không cam tâm mà, nhưng nàng ta hoàn toàn không có cơ hội gây rối, thì đã bị Lăng lão sai người lôi đi, và lão cũng cáo từ rời khỏi, dù sao với gia thế của Lăng gia muốn tìm một vị hôn phu thích hợp cho nữ nhi của ông cũng không có gì là khó, thì ông ta cần gì vì một Triệu Bản mà nghịch ý trời chứ.

“cha, đa tạ cha” Triệu Bản nhìn cha mình, nói một cách chân thành, đây là những lời xuất phát từ tận trong lòng y.

“khờ quá, chúng ta là cha con, cần gì nói lời đa tạ, các người cứ nói chuyện, ta ra ngoài trước” dứt lời, Triệu lão xoay người rời khỏi hoa viên, để lại mọi người ở đây một mảnh trầm mặc.

“hai người sẽ không hối hận chứ” Phù Dung vẻ mặt lo lắng nhìn Quân Hàn và Triệu Bản, dù bây giờ họ nói vậy, khả năng sau này, họ nhìn thấy bên cạnh nàng có nhiều nam nhân như vậy, lỡ họ đổi ý thì sao đây, nàng thật sự không muốn mất đi họ mà.

“tuyệt đối không hối hận, từ cũng không hối” Quân Hàn và Triệu Bản cùng đồng thanh lên tiếng, giọng nói tràn đầy chân thành cùng khẳng định.

Phù Dung không đáp lời chỉ mỉm cười, ôm cổ hai người, hôn hai người một cách thật sâu, hoàn toàn không để tâm về mặt ngạc nhiên, cùng ghen tỵ của ba nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29

“khụ, ta có thể nói một câu không” Khương Tuấn hắng giọng lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

“cứ nói, đừng ngại” Phù Dung nhẹ nhàng đáp lại, dù trong lòng đã rõ hắn muốn nói gì.

“nếu như thiên mệnh đã định, ta sẽ là một trong bát phu của nàng, thì có phải ta cũng sẽ có cơ hội ở cạnh nàng, có cơ hội cùng nàng đi hết quãng đời còn

lại không” Khương Tuấn thật không ngờ, những lời này hắt trong kiếp này lại còn có cơ hội nói ra, hắt cứ nghĩ mình sẽ cứ như vậy, ôm theo những câu nói này xuống mồ luôn rồi chứ.

“ngươi” Lạc Minh khiếp sợ nhìn Khương Tuấn không nói nên lời.

“lần trước, khi ở biên quan, lúc nàng cùng đại sư huynh của mình nói chuyện, lúc đó ta tình cờ đã nghe được, cho nên ta đã biết thân phận của nàng, xin lỗi, ta không phải cố ý nghe lén, chẳng qua ta tình cờ ra ngoài giải quyết công việc ngay lúc đó, cho nên ta mới biết được thôi, lúc đó ta thật sự bị tài trí của nàng, bản lĩnh của nàng hấp dẫn, ta thật sự không ngờ trên đời này lại có nữ nhân có bản lĩnh như vậy, không chỉ làm ăn giỏi, mà còn có tài an ban định quốc, ta thật sự đã bị nàng cuốn hút, và ta cũng thừa nhận ta từ lần đầu gặp nàng đã bị tính cách của nàng, khí phách của nàng khiến cho ta động tâm với nàng, nhưng lúc đó ta cứ nghĩ nàng là nam nhân, nên ta không dám nói lời, cho đến khi ta biết nàng là nữ nhân, lúc đó ta thật sự rất vui mừng, nhưng ta lại thấy được nàng và Quân huynh có tình cảm với nhau, cho nên ta lại càng không dám nói ra, nhưng hôm nay ta lại biết được thì ra mình cũng nằm trong số phu quân của nàng, ta thật sự rất vui, nói vậy là ta cũng có cơ hội rồi, có đúng không” Khương Tuấn không hề để tâm đến vẻ mặt ngạc nhiên cùng hoảng hốt của mọi người, chỉ nhìn Phù Dung, đem những lời đã chôn sâu tận đáy lòng y mấy tháng nay bộc bạch ra hết, không hề dấu diếm điều gì.

“chẳng phải ngươi sắp lấy thiếp sao, ta nói rõ, muốn làm nam nhân của bốn cô nương, thì cả đời chỉ có thể là của ta, không cho phép chạm vào nữ nhân khác, nhưng bây giờ ngươi lại chuẩn bị lấy thiếp, vậy xin hỏi, ngươi định giải quyết chuyện này thế nào đây” Phù Dung thật sự không ngờ đến, hắt đã biết được bí mật của nàng còn trước cả Triệu Bản, và lại còn có thể che dấu lâu như vậy.

“ cái đó hoàn toàn chỉ là lời đồn mà Giang gia tung ra, nhằm kéo quan hệ với ta, chứ ta chưa từng có ý định này, nàng yên tâm đi, ta sẽ giải quyết chuyện này, thế bây giờ nàng có thể trả lời câu hỏi của ta được rồi chứ” những lời y nói là thật, xem ra sau khi quay về căn xử lý chuyện này gấp, nếu không để nàng hiểu lầm thì gay to.

“nói thật, ta cũng có chút thiện cảm với ngươi, vậy thì thử xem sao” nàng còn có lựa chọn sao, thiên mệnh quy định thế rồi, hơn nữa nàng quả thật có cảm tình với hắt a, ấn tượng không sai, hắt tuần tú, có tiền, có quyền, biết bao nữ nhân mong còn không kịp, chỉ bằng thử xem sao, dù sao có một ‘tướng công’ như vậy nàng cũng không lỗ gì.

“thật sự, nàng nói thật” Khương Tuấn vui mừng, nắm chặt lấy tay của nàng, hắt thật sự không ngờ mà, nếu đây là mơ thì cho hắt vĩnh viễn cũng đừng bao giờ tỉnh lại.

“thật, ta đã nói thì sẽ giữ lời, yên tâm đi” Phù Dung gật đầu xác nhận lại lần nữa, không ngờ tên này cũng có mặt đáng yêu như vậy a.

Khương Tuấn mặt cười tươi như hoa, cười đến nỗi ngây ngô, nếu người không biết nguyên nhân, nhìn vào cứ nghĩ là hắt bị thất tâm phong không chừng.

“thế có nghĩa là ta cũng có cơ hội” Lạc Thiên đột nhiên lên tiếng, lời của hắt vừa ra lại làm cho mọi người thêm một tràng khiếp sợ.

“hoàng đệ, đệ” Lạc Minh không tin vào những gì mình vừa nghe, ngay cả hoàng đệ của y cũng điên rồi sao, nhưng thật ra y không hề biết rằng, trong lòng y rất hâm mộ họ, có thể thẳng thắn như vậy, nếu y không phải hoàng đệ y nghĩ y cũng sẽ như họ bộc bạch mà thôi.

“những lời mà Khương Tuấn vừa nói, cũng là những lời trong lòng của ta, không biết ta có hay không có cơ hội đây” Lạc Thiên không quan tâm đến vẻ mặt tức giận của hoàng huynh mình, mà chỉ một lòng chờ đợi câu trả lời của Phù Dung.

“rất hoan nghênh” cứ cho là vì thiên ý, hay là vì ấn tượng đối với hai nam nhân này không sai, hay là vì chọc giận cái tên hoàng đệ kia, nàng đều sẽ nhận lời với y, nàng vốn đâu còn lựa chọn đâu a, nhiều lúc nàng cảm thấy xem ra tương lai sau này của nàng rất đau đầu a, ‘bát phu’, mệt chết nàng a.

“đạ tạ” Lạc Thiên cười tươi như hoa, y bây giờ như trút được gánh nặng trong lòng, cùng nam nhân khác công thị nhất thế thì sao chứ, những nam nhân này ngoài trừ địa vị không bằng y, nhưng họ đều là nam nhân xuất chúng mà cũng có thể chấp nhận được, thì tại sao y lại không.

“đệ...đệ...các người” Lạc Minh tức giận xanh mặt, nhưng trông lòng lại vô cùng ghen tỵ với mấy nam nhân này không thôi.

“hoàng huynh, rõ ràng huynh cũng yêu thích nàng mà, tại sao huynh lại không chịu thừa nhận chứ” Lạc Thiên nhìn Lạc Minh nói một cách chân thành, chỉ hy vọng hoàng huynh đừng vì sĩ diện, hay nóng giận nhất thời mà bỏ lỡ hạnh phúc của mình.

“trầm hồi cung trước đây” Lạc Minh biết rõ lòng của mình, nhưng y vẫn là hoàng đế một nước, y thật sự không thể chấp nhận chuyện này, vì vậy y lựa chọn trốn tránh, dứt lời, lập tức xoay lưng rồi đi, y thật sự phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không y thật sự không biết mình có còn bình tĩnh được nữa hay không.

“hãy cho huynh ấy thời gian, huynh ấy nhất định sẽ suy nghĩ thông suốt mà” Lạc Thiên nhìn Phù Dung, thay hoàng huynh nói chuyện, y nhất định không thể để hoàng huynh mất đi ấn tượng tốt trong lòng nàng, y biết nàng nhận định hoàng huynh dù tính tình hơi bảo đạo, nhưng là hoàng đế tốt, là một người tài, nên y nhất định sẽ thay hoàng huynh gìn giữ ấn tượng này.

Phù Dung trầm mặc không nói, hôm nay xảy ra nhất nhiều chuyện, nàng thật sự không còn hơi sức đâu mà nói nữa rồi.

~~~~~  
“thế nào, đẹp sao” đã ba ngày, kể từ khi mọi chuyện được làm rõ ràng, nên Phù Dung quyết định trở lại thân phận nữ nhi.

Hôm qua nàng nhờ Khương Tuấn may giúp mình mấy bộ y phục nữ nhân, và sau khi hoàn thành cũng lập tức lấy ra dùng, sau khi đã thay xong y phục,

và trang điểm, làm tóc, nàg tươi cười hơn hờ xuất hiện trước mặt của đám nam nhân hỏi ý kiến của họ.

Cả đám nam nhân nhất thời đều tròn tròn mắt há hốc mồm, giai nhân trước mắt, thân vận lam y, tóc búi gọn, cột sang bên, để lộ chiếc cổ thanh tú, trên đầu chỉ có vài món trang sức đơn giản, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn làm nó được tôn thêm lên một bậc, hàng mi dài, đôi môi đỏ mọng, chiếc mũi cao xinh xắn, gương mặt được trang điểm nhạt, nhưng vẫn không mất đi vẻ trắng hồng tự nhiên của nó, nhất thời làm cho mấy nam nhân xem đến ngây ngốc cả người.

“bộ không đẹp sao” Phù Dung thấy họ cả buổi vẫn không có phản ứng thì lên tiếng hỏi lại lần nữa.

“không rất đẹp, rất đẹp, Dung nhi, nàg thật xinh đẹp” Triệu Bản lập tức lác đầu phủ nhận lời nàng, không tiếc lời khen ngợi, hẳn đây là nói thật, nàng thật sự rất đẹp.

“đúng vậy rất đẹp, nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời” Quân Hàn dịu dàng lên tiếng, trong mắt y giờ phút này không hề che dấu bất kỳ tình cảm nào, mà đã hoàn toàn bộc lộ ra hết.

“ân thật sự rất đẹp” Khương Tuấn cũng gật đầu tán thành, lúc nàng nhờ y mua nữ trang, thì y đã lập tức căn dặn những chủ tiệm đó phải may cho thật khéo, hơn nữa còn phải chọn những loại vải tốt nhất, hơn nữa chỉ trong vòng một đêm phải hoàn thành, làm cả đám người đó tất bật tay chân, vất vả suốt đêm, còn hẳn thì cũng thức suốt đêm theo dõi từng chút một, chỉ sợ họ làm không khéo, nhưng mà giờ phút này nhìn thấy nàng xinh đẹp động lòng người như vậy xuất hiện trước mặt mình, khiến cho y cảm thấy những vất vả của đêm qua hoàn toàn xứng đáng.

Phù Dung sau khi nghe xong những lời của họ, thì tươi cười càng rạng rỡ hơn, nàng tiến lại gần Khương Tuấn, nở nụ cười, nhẹ nhàng ‘cám ơn’, sau đó đặt lên môi y một nụ hôn,, mặc dù chỉ là một cái lướt qua, nhưng cũng đủ làm cho Khương Tuấn đỏ mặt.

“ha ha ha “ Phù Dung nhìn thấy vẻ mặt này của y không khỏi cười to, tên này cũng thật là đáng yêu a.

Bên cạnh Quân Hàn và Triệu Bản thì quãng cho y một ánh mắt đồng tình, nhớ trước đây họ cũng từng bị nàng như vậy khi dễ a, dường như muốn trở thành nam nhân của nàng đều phải trải qua một vài lần bị nàng khi dễ thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Quyển 1 - Chương 30

“cái gì, rời khỏi Triệu phủ” Triệu Bản vừa nghe xong lời Phù Dung nói thì ngạc nhiên vô cùng.

“ân, ta đã sai người mua một căn nhà trong thành, ta có ý định dọn đến đó ở, dù sao ta ở đây cũng không được tiện cho lắm” Phù Dung nhẹ nhàng gạt đầu đáp.

“tại sao không tiện? Không tiện chỗ nào? Có phải có người nói xấu nàng không, hay ức hiếp nàng? Nàng mau nói cho ta biết, ta sẽ thay nàng làm chủ” Triệu Bản thật sự không hiểu, rốt cuộc nguyên nhân vì sao đang yên lành, Dung nhi của y lại muốn dọn đi a.

Y vừa dứt lời, bên cạnh Quân Hàn, Khương Tuấn và Lạc Thiên đều quãng cho y một ánh mắt khinh bỉ, ‘ức hiếp, nói xấu’, bộ Dung nhi giống người dễ dàng chịu thiệt vậy sao, hình như nam nhân này lo quá hóa cuồng rồi thì phải.

“không có chuyện đó đâu, còn có, dù ta dọn đi, nhưng vẫn ở trong thành, nếu huynh muốn có thể đến đó bất cứ lúc nào mà” Phù Dung dờ khóc dờ cười trước biểu hiện như tiểu hài tử của Triệu Bản, tên này đúng thật là, “tuổi trưởng thành, nhưng tính tình thì cứ như hài tử” mà.

“hảo” nhìn thái độ cương quyết của Phù Dung cùng vẻ mặt khinh bỉ của ba gã kia, Triệu Bản mới ngộ ra mình đã nói một vấn đề dư thừa, nên đành cúi đầu ưng thuận.

~~~~~  
“mời vào, tham quan nhà mới của ta nào” Phù Dung dẫn đầu bước vào, theo phía sau là bốn nam tử khôi ngô tuấn tú, khiến cho cả đám người hầu ai cũng trở mắt ra nhìn, thật không ngờ chủ tử của họ lại là tuấn nam mỹ nữ thế này.

Quân Hàn, Triệu Bản, Khương Tuấn, Lạc Thiên vừa đi vào, vừa quan sát, ai cũng khẽ gật đầu ưng thuận, Dung nhi thật sự rất biết cách trang trí, nơi này không chỉ sang trọng mà còn rất ưu nhã, lại gần gũi với thiên nhiên, thật sự rất đẹp a.

Nhưng bên cạnh đó cũng dẫn đến sự ganh tỵ của ba nam nhân kia đối với Quân Hàn, tại sao chỉ có y mới có thể đến đây ở cùng Dung nhi a, họ cũng muốn nha.

Phù Dung tiến vào đại sảnh, ngồi lên ghế chủ tọa, bốn nam nhân cũng theo sau ngồi hai bên. Lúc này Phù Dung mới lên tiếng.

“giới thiệu đi nào mọi người” nhưng khi nàng nói câu này lại không phải nói với đám người đang đứng ngoài sân kia, mà là đang ám chỉ với lão quản gia và hai cặp nam nữ đang lẳng lặng trong sảnh này giờ mà không hề có bất kỳ cảm xúc nào.

Lão quản gia hiểu chuyện, phát tay bảo bọn nô tài lui xuống, mình dẫn đầu dẫn ra lên tiếng trước.

“lão nô Ngọc Dân Phi, là quản gia Tuyệt Nguyệt cung, tẩm cung của Tứ tiểu thư tại Dạ Nguyệt Minh Thành, xin ra mắt các vị công tử”

“tứ tiểu thư???” Lạc Thiên lên tiếng thắc mắc.

“trên ta có ba ca ca, gồm hai sư huynh mà mọi người đã gặp, ngoài ra ta còn một người biểu ca, đó cũng là tam ca của ta, dưới có một muội muội, ta xếp thứ tư trong nhà” Phù Dung nhẹ giọng đáp lời thắc mắc.

Bốn nam nhân lúc này mới gật đầu hiểu chuyện, xem ra không chỉ có lão giả này mà ngay cả bốn người kia cũng là người đến từ nhà nàng, là do Dung nhi gọi họ đến đây thay nàng quản lý nơi này rồi đây, cũng đúng, dù sao có người của mình bên cạnh vẫn tốt hơn, có gì cũng có thể nhờ cậy được, đề phòng mọi chuyện vẫn hơn, với tình thế của Dung nhi hiện giờ đúng thật là nên đề phòng rất nhiều.

Hơn nữa xem năm người này đều là cao thủ thân thủ bất phàm, còn hơn hẳn bọn họ, không biết họ có phải là thần tiên không nữa??? đây chính là câu hỏi trong lòng của bốn nam nhân hiện giờ muốn hỏi, nhưng thủy chung không ai dám lên tiếng.

“thuộc hạ Ngọc Kim Long”

“thuộc hạ Ngọc Hóa Long”

“thuộc hạ Ngọc Lục Hoa”

“thuộc hạ Ngọc Duệ Hoa”

“ra mắt bốn vị công tử”

Lão giả vừa dứt lời, bốn nam nữ còn lại cũng đứng ra giới thiệu bản thân mình, nhưng thái độ thủy chung vẫn là lạnh như băng, không hề có một tia tình cảm.

“ân, bọn họ đều là người trong cung của ta, còn có, Ngọc quản gia là người, chẳng qua là hơi lợi hại hơn người bình thường một chút mà thôi, bốn người còn lại thì họ cũng giống ta là bán thân” Phù Dung nhìn ra được suy nghĩ của bốn nam nhân, nên lên tiếng giải đáp thắc mắc trong lòng họ.

Bốn nam nhân trong lòng chợt cảm thấy buồn cười, “bốn người bán thân, một người hơi lợi hại hơn người bình thường một chút”, đây là câu nói của nàng, nhưng cũng đủ làm cho bọn họ biết rõ, người quản gia này tuyệt không đơn giản. Không biết sao giờ phút này họ lại đột nhiên cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, dường như họ chỉ là những kẻ tầm thường mà thôi, hoàn toàn không đáng kể gì, cái gì mà giáo chủ ma giáo, tài tử, phú thương đệ nhất thiên hạ, cái gì mà vương gia, đều là đồ bỏ đi cả, trước mặt nàng chúng chẳng là cái gì cả, thật là làm cho họ cảm thấy vô cùng tự ti mà.

“sau khi ta rời khỏi nhà, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, tại sao Ngũ tiểu thư lại có mặt tại Tứ Quốc, còn có tại sao Tam thiếu gia lại đột nhiên xuất quan sớm hơn dự định, sau đó còn đích thân đi tìm Ngũ tiểu thư” Phù Dung vừa nhâm nhi tách trà vừa hỏi.

“bẩm Tứ tiểu thư, sau khi người rời khỏi nhà, Ngũ tiểu thư vì nhớ người, và cũng vì buồn chán cho nên đã xin phép Vương cho đi tìm người, nhưng Vương lại không đồng ý, cho nên Ngũ tiểu thư đã bỏ nhà trốn đi, sau khi Vương biết được, đã hạ lệnh cho Tam thiếu gia đi tìm Ngũ tiểu thư về. Lúc đầu Tam thiếu gia vốn phải Tử Hoa, Minh Hoa, Hàn Long cùng Thủy Long đi tìm, nhưng sau đó bốn người bọn họ lại trúng kế của Ngũ tiểu thư, nên đã để Ngũ tiểu thư trốn thoát, sau khi họ quay về bẩm báo, thì Vương Hậu mới yêu cầu đích thân Tam thiếu gia phải ra tay, cho nên Tam thiếu gia mới xuất quan sớm hơn so với dự định” Ngọc Dân Phi cung kính đứng ra bẩm báo.

“Vương Hậu, người nói là Vương Hậu hạ lệnh cho Tam thiếu gia đích thân xuất mã” nghe đến đây Phù Dung không khỏi nhíu mày suy nghĩ, đây là làm sao a???

“dạ vâng”

“tại sao Vương Hậu đột nhiên lại ra lệnh như vậy” Phù Dung không khỏi lên tiếng thắc mắc.

“nghe nói, mấy tháng trước, Kim Thánh Nương Nương đã ra ngoài một chuyến, vốn là đi du ngoạn, nhưng sau đó không hiểu sao khi quay về lại tự nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai, Vương Hậu đã đích thân đến tìm, hai người nói chuyện nửa ngày thì Vương Hậu mới từ phòng của Kim Thánh Nương Nương rời khỏi, sau đó Vương Hậu lại biết được chuyện của Ngũ tiểu thư, thì lại ra lệnh cho Tam thiếu gia đích thân xuất mã đi tìm, vốn Vương có ý định chỉ phái vài người khác đi, nhưng Vương Hậu lại cứ khẳng khái nhất định phải phái Tam thiếu gia đi, cho nên Vương mới đồng ý, còn về nguyên nhân trong chuyện này thì thuộc hạ không được rõ cho lắm” Ngọc Dân Phi nhẹ giọng đáp lời.

“vậy sao, được rồi, người phái người điều tra rõ mọi chuyện, sau đó bẩm báo lại với ta, ta muốn trong thời gian sớm nhất biết kết quả, nghe rõ chưa???” Phù Dung buông tách trà trong tay, giọng nói nghiêm nghị lên tiếng.

“dạ rõ” Ngọc Dân Phi và cả hai cặp nam nữ đều đồng thanh trả lời.

“được rồi, mọi người ngồi đây nha, hôm nay ta sẽ đích thân xuống bếp nấu ăn cho mọi người, để mọi người nếm thử tay nghề của ta nào” Phù Dung sau

khi giải quyết sau chuyện nhà, mới quay sang tươi cười nói với bốn nam nhân của mình.

“Dung nhi, nàng biết nấu ăn sao” Khương Tuấn lên tiếng thắc mắc.

“nói nhảm, đương nhiên biết a, các người cứ việc ngồi đây uống trà và chờ được ăn món ngon đi nha” dứt lời Phù Dung ngay lập tức rời khỏi đại sảnh, để lại cả đám nam nhân ngơ ngác chưa kịp phản ứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31

Đêm đó tại Tuyệt Nguyệt trang viên vừa mới xây dựng lên tại Kinh thành, không khí vô cùng vui vẻ, mọi người cùng uống rượu cùng vui đùa, mãi cho đến tận khuya.

Và việc mà đám nam nhân kia không ngờ tới được chính là, Dung nhi của họ lại có tài nấu nướng tuyệt đến vậy, những món ăn mà nàng nấu đều rất mới lạ, hơn nữa mùi vị không chê vào đâu được, có thể xem là mỹ vị nhân gian, có được một thể tử toàn tài như thế còn cầu gì hơn nữa, nghĩ đến đây mấy nam nhân không khỏi nhìn Phù Dung bằng một ánh mắt thâm tình, tình cảm của họ đối với nàng cũng lại tăng thêm một bậc nữa, họ có cảm giác, nó cứ như từng con sóng, mỗi ngày lại không ngừng va vào sâu thẳm trong tim họ, và theo nó, tình yêu của họ lại càng ngày càng sâu hơn nữa, bây giờ không thể nào dứt ra được nữa rồi.

Sau khi tiệc kết thúc, Triệu Bản, Khương Tuấn cùng Lạc Thiên đều mang về mặt đầy tiếc nói rồi đi, trước khi đi họ còn quăng cho Quân Hàn một ánh mắt oán hận, thật là bất công mà, tại sao chỉ có y mới được ở lại đây cơ chứ, nhưng mọi chuyện Phù Dung đều đã quyết định, cho nên họ đành cắn răng hậm hực mà rời khỏi.

“Hàn, huynh về phòng trước được không, ta có chuyện cần bàn bạc với lão quản gia, xong việc ta sẽ đến tìm huynh” Phù Dung quay sang nhẹ nhàng nói với Quân Hàn.

“hào, nhưng đừng vất vả quá lâu, đã khuya rồi, nàng cũng cần nghỉ ngơi” Quân Hàn dịu dàng đáp lời.

“được, rất nhanh thôi, ta chỉ dặn dò họ mấy câu xong, là ta quay lại ngay mà” Phù Dung mỉm cười ngọt ngào nhìn Quân Hàn, cảm giác có được sự quan tâm của nam nhân mà mình yêu thương thật sự rất hạnh phúc, nàng rất thích nó, vô cùng thích nó, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ để mất đi nó.

“được, ta đi trước” Quân Hàn ôn nhu đặt một nụ hôn lên trán của Phù Dung sau đó rời khỏi, để lại không gian cho người của Minh Thành trò chuyện.

“nói tiếp những gì mà các người vẫn chưa nói lúc chiều đi” ngay sau khi Quân Hàn khuất bóng sau hoa viên, Phù Dung lập tức thay đổi thái độ, giọng nói trở nên lạnh lùng, thái độ nghiêm nghị, trên người nàng giờ đây toát ra một cỗ khí thế tôn quý khiến cho những người đối diện phải nhún nhường và kính trọng.

“hai ngày trước, Lăng Tuyết Tề phái a hoàn thân tín của mình đến Nguyệt Ảnh Lâu thuê sát thủ, mục tiêu là người, sau khi người của Nguyệt Ảnh Lâu nghe đến tên người cần giết, dù ngoài mặt nhận lời của Lăng Tuyết Tề, nhưng ngay sau đó đã sai người bẩm báo lại cho Thu Vũ Triệt, sau đó Thu Vũ Triệt đã mang chuyện này nói lại cho Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư hôm qua vừa sai người của Nguyệt Ảnh Lâu đến thông báo, mọi chuyện sẽ phối hợp theo ý của tiểu thư mà làm. Thu Vũ Triệt cũng đã nói rõ, tất cả người của Nguyệt Ảnh Lâu tại Tân Thành bắt đầu từ hôm nay đều sẽ nghe lệnh của người, tiểu thư có việc gì, đều có thể bảo họ đi làm” Ngọc Dân Phi cung kính bẩm báo.

“tại sao người của Nguyệt Ảnh Lâu sau khi nghe tên của ta lại không ra tay, mà lại đi bẩm báo với Thu Vũ Triệt???” Phù Dung lên tiếng thắc mắc.

“lúc trước, Ngũ tiểu thư đã mang chuyện của người kể cho Thu Vũ Triệt và bốn vị công tử kia nghe, cho nên họ đều biết đến người, cả năm vị Ngũ cô gia đều đã hạ lệnh cho thuộc hạ của mình phải chú ý đến tin tức của người, để nếu Ngũ tiểu thư có hỏi đến, họ sẽ kể lại cho người nghe” Kim Long lạnh giọng đáp lời.

“cô gia, các người đối xung hô từ khi nào thế???” Phù Dung ngạc nhiên, tốc độ tiến triển của Ngũ nhi không lẽ nhanh vậy sao.

“là do Ngũ tiểu thư căn dặn xung hô như vậy, bọn thuộc hạ không dám cãi lời” Hỏa Long đứng ra giải thích.

Phải biết rằng vị trí cô gia của Minh Thành không phải ai muốn ngồi cũng được, đặc biệt là năm vị cô gia kia còn chưa được sự chấp thuận của Vương, nếu mà họ xung hô không đúng, sẽ rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm, cho nên tốt hơn hết là nói rõ. Tại vì họ tuyệt đối không có khả năng đắc tội vào bất cứ người nào của Ngọc gia, dù sao họ chỉ là thuộc hạ, nếu xử sự không khéo, khiến chủ nhân nổi giận, họ sẽ là người chịu tội, vì thế nên nói rõ mọi chuyện thì hay hơn.

“ân, cứ bảo họ hẹn nàng ta ra gặp mặt, để bàn bạc chuyện thù lao, và thời gian hành động, như vậy thôi, tiếp tục đi” Phù Dung gật đầu ưng thuận, những người này quả thật rất thông minh, biết cái gì là nên nói, cái gì là nên làm, cha quả nhiên huấn luyện họ rất tốt nha.

“người của Giang gia mấy ngày nay phái người đi khắp nơi điều tra chuyện của Khương công tử, trong đó còn điều tra cả chuyện của người” nữ tử tên Duệ Hoa đứng ra bẩm báo.

“ngà, vậy sao, cứ để họ điều tra đi, thích điều tra gì thì cứ việc, tạm thời không cần quan tâm” Phù Dung nhin mi, hờ hững đáp lời.

“trong cung truyền đến tin tức, Hoàng Thái Hậu sau khi biết chuyện của người và Lạc công tử và Lạc Đế thì rất tức giận, đang tìm cách đối phó với người” nữ tử tên Lục hoa còn lại cũng đứng ra hoàn thành sứ mệnh điều tra của mình.

“Sở dĩ họ đều gọi Lạc Thiên là công tử, mà không phải là vương gia, bởi vì cho dù hắn có là vương gia hay là hoàng đế, thì chỉ cần là nam nhân của tiểu thư nhà họ, thì chỉ có thể xưng hô là công tử, đối với người của Minh Thành, vương gia thậm chí là vua một nước cũng đều như nhau, chẳng là gì cả, còn Lạc Minh thì vẫn chưa chính thức trở thành nam nhân của tiểu thư nhà họ, nên họ mới xưng hô hắn là Lạc Đế”.

“ngà, hành động nhanh nh, phái người theo dõi nhất cử nhất động của những người đó, có gì báo lại cho ta sau, trời đã khuya rồi, các người cũng nên đi nghỉ đi” Phù Dung nói xong, ngay lập tức đứng dậy rời khỏi.

“thuộc hạ tuân mệnh”

Phía sau vang lên thanh âm của cả năm người, Phù Dung không khỏi mỉm cười, những người này từ trước đến giờ chưa từng làm nàng thất vọng qua, và nàng tin chắc lần này cũng thế.

Trở lại phòng, Phù Dung nhìn thấy Quân Hàn ngồi trên ghế xem sách, vừa nghe thấy tiếng chân nàng bước vào, y đã buông quyển sách trong tay, tiến lại gần nhẹ nhàng ôm lấy nàng, sau đó bế nàng đến bên giường, y ngồi xuống trước, sau đó nhẹ nhàng kéo nàng ngồi xuống trên đùi mình, vòng hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cúi đầu vào cổ hít một hơi sâu hương thơm mềm mại trên người nàng.

“làm sao vậy??? Sao còn chưa nghỉ ngơi???” Phù Dung nhận thấy sự khác lạ của Quân Hàn nên lên tiếng hỏi, y trước giờ rất ít khi như vậy, thông thường những lúc thế này, khi nhìn thấy nàng trở về, y sẽ mở miệng quan tâm nàng, nhưng còn bây giờ lại không nói tiếng nào, nhất định là có vấn đề.

“ngày mai, ta đưa nàng đi gặp một người” Quân Hàn không có ngần ngại, vẫn vui vào cổ của nàng, nhẹ giọng lên tiếng.

“là ai??? ” Phù Dung dịu dàng hỏi lại.

“sư mẫu và sư muội của ta, họ là người thân duy nhất của sư phụ trên đời này, trước lúc sư phụ qua đời, ta đã hứa với người sẽ chăm sóc cho họ, thuộc hạ của ta vừa mới bẩm báo, hôm nay họ vừa đến Tấn thành, ngày mai nàng cùng ta đi gặp họ được không???” Quân Hàn giọng điệu đột nhiên có phần khó xử.

“còn có đâu???” nhận thấy hắn có điều khó nói, nên Phù Dung lên tiếng hỏi trước.

“sư phụ ta lúc còn sống, muốn đem sư muội gả cho ta, đến khi người qua đời, vẫn nhắc nhở ta hãy nghĩ về chuyện đó, người tuy không ép buộc ta, nhưng mà sau khi người qua đời, thì sư mẫu luôn dùng ân tình mà sư phụ đã ban cho ta, ép buộc ta cưới nữ nhi của bà ấy” nói đến người sư mẫu này, Quân Hàn không khỏi khinh miệt, nữ nhân đó vốn không hề xứng làm sư mẫu của y, nếu không nể tình nàng ta sinh hạ cho sư phụ một nữ nhi, thì e rằng sư phụ đã hưu nàng ta lâu rồi.

“hảo, ta cùng huynh đi, nhưng mọi chuyện hãy giao cho ta, huynh chỉ cần ngồi yên một bên là được rồi, có hiểu không???” Phù Dung nhìn Quân Hàn một cách đầy ôn nhu, nhưng cũng không hề che dấu một tia đầy tính toán, dám cả gan động vào nam nhân của nàng, rõ ràng là hai mẹ con đó chán sống mà, nàng nhất định sẽ cho họ một bài học, nếu không nàng không còn là Ngọc Phù Dung rồi.

Nhìn thấy sự kiên định cùng tự tin của nàng, Quân Hàn không khỏi mỉm cười, y tin nàng nhất định có thể giải quyết hai mẹ con kia, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt đầy vẻ gian xảo của nàng, thì y lại thay hai mẹ con kia câu phúc, xem ra lần này họ sẽ rất thâm hiểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32

Sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng, Phù Dung cùng Quân Hàn cùng nhau khởi hành đến Thiên Duyệt tửu lâu để gặp mặt sư mẫu cùng sư muội của Quân Hàn.

Nói ra cũng thật trùng hợp, bởi vì Thiên Duyệt tửu lâu lại là sân nghiệp của Khương Tuấn cho nên khi họ vừa đến nơi, thì đã có người báo cho y hay, dù sao chuyện Ngọc ‘công tử’ là nữ nhi mặc dù mấy ngày nay đã đồn khắp Tấn thành, không ai là không biết, dù chưa từng có ai thấy được dung mạo của nàng khi mặc nữ trang, nhưng với dung mạo xuất chúng, cộng thêm việc họ đã chứng kiến bộ dạng nam trang của nàng, thì mọi người chỉ cần là kẻ có đầu óc vừa nhìn vào là đã nhận ra nàng ngay, không có gì là lạ cả.

“Dung nhi, tại sao nàng cùng Quân huynh lại đến đây???” sau khi Phù Dung và Quân Hàn được đưa vào một căn phòng sang trọng chuyên dành tiếp đãi

khách quý, thì chẳng bao lâu Khương Tuấn đã có mặt.

“đến ngoạn hồ ly a” Phù Dung vui vẻ trả lời.

‘ngoạn hồ ly’ đây là sao???. Khương Tuấn ánh mắt như hỏi nhìn về phía Quân Hàn.

“Một lát ngươi sẽ rõ thôi” Quân Hàn mỉm cười đáp lại.

Đang lúc này thì bên ngoài cửa phòng lại xôn xao một trận, cánh cửa phòng chẳng mấy chốc bị nhân mở ra, theo sau đó là hai nữ nhân cùng tiến vào.

Nữ nhân dẫn đầu tuổi độ tứ tuần, ăn mặc sang trọng, nhưng chỉ có điều nàng ta rõ ràng tuổi đã có thể làm bà người ta vậy mà còn chưng diện vô cùng lõe loét, chẳng khác nào những ả đào hát chuyen hát tuồng, thật là làm cho người ta phản cảm, thật không hiểu sao nàng ta lại còn có thể mặc thành như vậy mà nàng ta lại không hề phát giác chuyện này nhỉ???

Nữ nhân còn lại thì tuổi độ mười chín hai mươi gì đó, thân vận hồng y, gương mặt khả ái, dung mạo có thể nói là đáng yêu, nhưng mà Phù Dung có thể cảm nhận được, ánh mắt nàng ta hiện giờ giống như từng ngọn dao nhỏ, nhắm thẳng vào nàng, nếu chúng có thể gây sát thương, thì nàng đã trở thành con nhím rồi còn đâu.

“Hàn nhi, rốt cuộc con cũng chịu đến xem hai mẹ con ta, con có biết ta và Huyền nhi đã chờ con ở đây lâu lắm rồi không??? Còn có con và Huyền nhi rõ ràng đã có hôn ước, tại sao con có thể cùng nữ nhân khác thân mật nắm tay đi lại trước chốn đông người như vậy, thế còn ra thể thống gì nữa???” trung niên nữ nhân bước vào phòng không hề cố kỵ, ngồi xuống, bộ dáng như ‘mẫu thân’ đang giáo huấn con chỉ trích Quân Hàn.

“sur huynh, rõ ràng huynh là vị hôn phu của muội, tại sao huynh lại đi cùng nữ nhân này???” Còn có hai người làm sao có thể còn nắm tay thân mật như vậy nữa???” Lâm Nhục Huyền bộ dáng ảo não đến bên cạnh Quân Hàn, kéo ống tay áo của y làm nũng, nhưng vẫn không quên bắn ánh mắt như muốn giết người về phía Phù Dung.

Lâm Nhục Huyền giờ phút này trong lòng đồ kị không thôi, rõ ràng sur huynh là của nàng ta, nữ nhân kia có tư cách gì mà đi cùng huynh ấy chứ??? Hơn nữa mẫu thân cũng đã nói rồi, lần này nhất định sẽ khiến cho nàng có thể cùng sur huynh thành thân, như vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận trở thành Quân phu nhân rồi.

Thế mà bây giờ tự dưng trên trời lại rơi xuống một nữ nhân khác, nàng ta lại còn cùng sur huynh thân cận, vừa rồi khi nhìn thấy hình ảnh hai người tình chàng ý thiếp vô cùng thân mật bước vào tửu lầu, nàng đã tức giận vô cùng, mặc dù nữ nhân trước mặt xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, nhưng mà nàng có lòng tin, nàng và sur huynh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, giữa nàng và sur huynh lại có hôn ước, thì nữ nhân này đừng hòng cướp sur huynh từ tay của nàng.

(TT: xin lỗi, nhưng ngươi nằm mơ mấy kiếp nữa đi nha, không có cửa đâu, chỉ bằng ngươi mà đòi chống lại Dung tỷ nhà ta, đúng là không biết tự lượng sức mà, chúc ngươi bình an nha ~.~)

Quân Hàn không lên tiếng, mà chỉ im lặng thoát khỏi ma chướng của Lâm Nhục Huyền, trở lại Phù Dung bên người, dịu dàng vì nàng chọn một món điểm tâm trên bàn sau đó tự tay đưa tới tận bên miệng cho nàng, cử chỉ vô cùng ôn nhu, hoàn toàn không hề để sự tồn tại của hai mẹ con Lâm Nhục Huyền vào trong mắt.

Phù Dung mỉm cười, tiếp nhận sự chăm sóc của y, nhẹ nhàng cắn một ngụm điểm tâm, hơn nữa còn tỏ vẻ vô cùng ngon miệng, khiến cho Lâm Nhục Huyền bên cạnh tức giận đến xanh mặt.

Khương Tuấn bên này từ nãy giờ nghe họ nói chuyện xong, rốt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân bên trong, bây giờ lại nhìn thấy thái độ của Quân Hàn cùng Phù Dung, thì cũng đã đoán ra được họ đang làm gì, nên y cũng im lặng ngồi bên cạnh phối hợp, biểu tình vui vẻ chờ xem kịch vui.

(TT: ta nói nha, mấy ca ca của Dung tỷ ở trước mặt tỷ ấy thì một bộ dáng nhu thuận, nghe lời, nhưng đừng để bị lừa, vì cả bọn đều là hồ ly như nhau cả thôi, đối với người ngoài và kẻ thù, họ chính là ác ma đó, cái này thì sau này mọi người sẽ biết a ^o^)

“Hàn nhi, con đây là có ý gì???” nhìn thấy biểu hiện không quan tâm đối với nữ nhi của mình, cùng thái độ ôn nhu đối với một nữ nhân xa lạ của Quân Hàn, Lâm Nhan Phượng lên tiếng hỏi.

“Ý gì, đơn giản a, Hàn vốn đã là nam nhân của ta, nữ nhi của ngươi đời này đừng mong làm Quân phu nhân, vì vị trí này chỉ có thể là của ta” Phù Dung cười nhẹ đáp lời.

Lâm Nhan Phượng đưa ánh mắt quay sang hỏi Quân Hàn, để xác nhận những lời của Phù Dung, thì chỉ thấy y không nói gì, vẫn cứ bộ dáng yêu thương thay Phù Dung gấp thức ăn, hoàn toàn không hề phản bác, thì xem ra những gì nữ nhân này vừa nói hoàn toàn là sự thật.

“Hàn nhi, con đừng quên con đã đáp ứng với sur phụ con là sẽ chăm sóc hai mẹ con ta cả đời, bây giờ con định nuốt lời sao???” Lâm Nhan Phượng biết rõ cá tính của Quân Hàn, nếu làm khó hắn quá, hắn có thể bỏ mặt hai mẹ con họ, đến đường cùng, nàng ta đành mang người tướng công quá cố của mình ra uy hiếp, hy vọng Quân Hàn có thể nể tình mà chấp nhận nữ nhi của nàng ta, chỉ có như vậy thì hai mẹ con của nàng ta mới có cuộc sống sung sướng, nếu không thì nàng ta và nữ nhi chỉ còn cách ra đường làm ăn mày mà thôi.

“chăm sóc, thì cũng là chi tiền cho các người xài, cho các người chỗ ở, bộ có buộc nhất định lấy nữ nhi của ngươi sao??? Nếu ta nhớ không lầm, sur phụ của Hàn cũng chỉ bảo huynh ấy suy nghĩ, chứ không hề ép huynh ấy, chuyện này từ đầu đến cuối đều do hai mẹ con các người tự chủ trương mà thôi thì phải???” Phù Dung khinh miệt đáp lời.

“ngươi... ngươi này tiện nhân, đừng có mà mơ tưởng, sư huynh với ta vốn đã được ‘chỉ phúc vi hôn’, người đừng hòng mà cướp đi huynh ấy” Lâm Nhược Huyền nhẫn nhịn không được lên tiếng mắng chửi.

Lời nàng vừa dứt, bên cạnh Quân Hàn cùng Khương Tuấn ánh mắt đều trầm xuống, sát khí cùng hàn ý chẳng mấy chốc lan tràn, ‘dám ở trước mặt bọn hèn nhọc mà Dung nhi của bọn hắn, nữ nhân này rõ ràng muốn chết’.

Tương phản, Phù Dung lại tỏ ra thờ ơ, nhưng trong mắt lại lóe lên tia quỷ dị, nhưng nhanh chóng biến mất.

“có gan nằng ta, ngươi là người đầu tiên” Phù Dung dùng ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng không hề che dấu tia trào phúng, cùng khinh miệt, ‘nữ nhân này đúng là chết sống quá lâu mà’.

“mắng ngươi thì đã sao, ngươi làm gì được ta??? ” Lâm Nhược Huyền không tin có mẫu thân cùng sư huynh ở đây, thì Phù Dung lại dám làm gì nàng ta.

Cho dù nàng ta không e ngại mẫu thân cũng sẽ e ngại sư huynh, làm gì có nữ nhân nào trước mặt nam nhân mà mình yêu lại không cố gắng giữ hình tượng chứ, nếu vừa rồi không phải nàng khí lên đến mức không thể khống chế, nàng cũng tuyệt không lớn tiếng như vậy trước mặt sư huynh.

Nhưng Lâm Nhược Huyền lần này đã tính lầm

“làm gì a??? Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi” Phù Dung lời nói nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Lâm Nhược Huyền rét run sợ hãi.

“ta có làm gì nàng ta, huynh sẽ không trách ta đi??? ” Phù Dung chuyển hướng sang Quân Hàn dịu dàng hỏi.

“không, nàng thích làm gì cứ làm” Quân Hàn ôn nhu đáp lại, y vốn không hề ưa nữ nhân này, nàng ta cùng mẫu thân đều giống nhau, đều là kẻ ham tiền.

Năm đó nếu không vì sư phụ có tiền, thì Lâm Nhan Phượng cũng đã không chấp nhận gả cho người, vì dù sao hai người tuổi tác chênh lệch đến hai mươi năm, thậm chí tuổi của sư phụ năm đó còn lớn hơn cả phụ thân của Lâm Nhan Phượng, nữ nhân này từ khi thành thân, lại không ngừng bên ngoài quyến rũ nam nhân khác, nếu không nể mặt sư phụ, y vốn không cần để ý đến hai người bọn họ, hôm nay nữ nhân này lại ở trước mặt y mắng Dung nhi của y, nếu không phải đã hứa với Dung nhi hôm nay mọi chuyện sẽ giao cho nàng, thì y đã một chương đánh chết nàng ta lâu rồi.

“Điều Phong” nhận được lời đồng ý của Quân Hàn, Phù Dung mỉm cười, nhẹ giọng gọi.

Cánh cửa sổ đột nhiên mở tung ra, bên ngoài một thanh y nam từ phi thân nhảy vào.

Nam tử này trên người toát ra một loại cảm giác, làm cho người đứng gần y như thể đứng trong hầm băng, chỉ có một chữ lạnh, hơn nữa gương mặt âm trầm, hoàn toàn không hề mang theo một tia biểu cảm, khiến cho người ta nhìn vào không rét mà run, điều này khiến cho hai mẹ con Lâm Nhược Huyền đột nhiên có cảm giác hoảng sợ.

“công chúa, người có gì cần dặn??? ” thanh y nam từ tên Điều Phong cung kính khom người hành lễ, sau đó ôn tồn hỏi Phù Dung.

‘công chúa’, hai mẹ con Lâm Nhan Phượng không tự chủ được hoảng hốt, nữ nhân này là công chúa sao???

Ngồi hai bên Quân Hàn cùng Khương Tuấn thì lại nhíu mày, lại thêm một cao thủ nữa, xem ra Minh Thành quả nhiên là nơi ‘ngọa hổ tàng long’ nha, dù mới đầu khi nghe hai tiếng ‘công chúa’, họ có chút ngỡ ngàng nhưng khi nhớ lại thân thể của Phù Dung thì họ mới nghĩ ra, ‘Dung nhi chính là Minh Thành công chúa a’.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33

“không có gì a, chẳng qua ta nghe nói gần đây Quý Mị đang tìm một vài nữ nhân còn là xử nữ để luyện thuốc, trùng hợp ở đây ta có một người, muốn ngươi mang đến cho hắn thôi, xem như là quà ta tặng cho hắn vậy” Phù Dung nở nụ cười, một nụ cười nhẹ, nhưng đầy vẻ giáo hoạt.

“luyện thuốc, Dung nhi, thật ra là thuốc gì mà cần đến xử nữ vậy???” Khương Tuấn ngồi bên cạnh, hứng thú lên tiếng hỏi, về mặt là một biểu tình tò mò, chứ không có biểu hiện gì khác, nhưng người khác thì hiểu, ‘hắn đây chính là châm thêm dầu vào lửa a’.

“Dung nhi, ta cũng chưa từng nghe nói có thứ thuốc nào như thế???” Quân Hàn cũng tò mò hỏi.

Điều Phong đứng bên ngoài nhìn vào, thấy vẻ mặt ‘trợ ác’, của hai nam nhân này không khỏi cười thầm trong bụng, ‘công chúa quả nhiên có mắt chọn nam nhân a, hai nam nhân này đều rất thông minh, hơn nữa đều là kẻ tâm cơ âm trầm, là người làm việc lớn, rất xứng đôi với công chúa, xem ra việc hôn sự của Tứ công chúa, Vương không cần phải lo nữa rồi’.

“ta cũng không rõ đó là thuốc gì, nhưng mà nghe nói là cần dùng đến rất nhiều thứ, mà trong đó bao gồm cần có cả lạc hồng của nữ nhân trong đêm

đầu” Phù Dung nhìn chăm chăm vào Lâm Nhượng Huyền, ý như nói rằng ‘ngươi rất thích hợp đó’.

“ngươi, tại sao ngươi không tự mình đi đi???” Lâm Nhượng Huyền nghe xong lời Phù Dung không khỏi hoảng loạn phản bác.

“ta vốn đã không còn là xử nữ, thì làm sao mà đi???” Phù Dung cười nhẹ đáp lời. Sau đó còn đầy ảm ý, quay sang nhìn Quân Hàn.

Quân Hàn tiếp nhận ánh nhìn của Phù Dung thì không khỏi đỏ mặt, đúng vậy, nam nhân đầu tiên của nàng chính là y, nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, y lại cảm thấy một luồng khí nóng từ trong cơ thể mình dâng lên, y phải nhẫn nhịn lắm, mới có thể đè nén nó xuống, nếu không y sợ y sẽ xúc động mà xông lên muốn nàng ngay bây giờ. Nhưng mà sau khi quay về, thì y nhất định sẽ không nhẫn nữa.

“ngươi...ngươi...các ngươi...” Lâm Nhượng Huyền trừng mắt nhìn Phù Dung, như thể muốn giết chết nàng, nàng làm sao có thể nói ra những lời không biết xấu hổ này, hơn nữa sư huynh còn không phản bác, nói vậy những gì nàng ta nói là thật rồi sao.

“cô nương, dù sao cô cũng là nữ nhân, tại sao lại có thể nói ra những lời như thế, mà còn làm như không có gì thế chứ???” Lâm Nhan Phượng ngồi bên cạnh, lên giọng dạy dỗ.

Diêu Phong nghe xong lời này, không khỏi toát mồ hôi lạnh, ‘ngay cả Vương còn không có khả năng nói như thế với Tứ công chúa, vậy mà nữ nhân này lại dám, đúng là ‘gan to tà trời mà’ ”.

“phu nhân, ngươi đây là ‘dạy dỗ’ ta sao???” Phù Dung gương mặt mắt hằn nộ cười, nàng ghét nhất là kẻ nào lên mặt dạy đời mình.

“mẫu thân của ta là sư mẫu của sư huynh, cũng được xem là trưởng bối, đương nhiên là có thể dạy dỗ ngươi rồi” Lâm Nhượng Huyền ý vào có mặt thân mình lên tiếng, nên vành mặt, thái độ lại trở nên ngạo mạn.

Trong lòng lại thầm nghĩ, ‘Hừ, cha ta trước khi chết đã dặn dò sư huynh chăm sóc hai mẹ con ta, cho dù sư huynh cho ngươi làm khó dễ mẹ con ta, ta cũng không tin sư huynh có thể đứng yên nhìn ngươi tổn thương mẹ con ta, để ta xem thử xem, rốt cuộc ngươi có thể làm được gì???’.

“nga, ‘dạy dỗ’, kể cả cha ta còn chưa từng nói ta như thế, nói như vậy, xem ra mẫu thân của ngươi còn hơn hẳn cha ta rồi nhỉ???” Phù Dung vẻ mặt càng ngày càng băng lãnh, hôm nay nàng mà không trị hai mẹ con nhà này, nàng thề, nàng sẽ lập tức tự sát chết ngay tại chỗ, ‘dám có gan khiêu khích ta, ngươi chờ mà trả giá đại giới đi, hừ, đừng cho là ngươi suy nghĩ cái gì chỉ có mình ngươi biết, đáng tiếc, hôm nay ngươi gặp phải ta, xem như số của ngươi xui xẻo đi’.

Quân Hàn, Khương Tuấn, cùng Diêu Phong nghe xong lời này không khỏi thay đổi sắc mặt. Lời này của Phù Dung phải nói là rất đủ sức công kích, phụ thân của nàng ấy là Vạn Thần Chi Vương, thì thử hỏi trên đời này ai còn có thể hơn cơ chứ, vậy mà chuyện mà Vương còn không làm được, nữ nhân này lại ‘dám’ làm, nói vậy chẳng khác nào qua mặt Vương hay sao???

Đây chính là điều đại bất kính a.

Đang lúc không khí rơi vào im lặng, thì bên ngoài lại truyền đến hai giọng nam quen thuộc.

“bên này, Dung nhi ở đây?” giọng nam thứ nhất vui mừng lớn tiếng gọi.

“đến ngay đây” giọng nam thứ hai vừa dứt, trong phòng đã xuất hiện thêm hai bóng dáng.

“Dung nhi, nàng làm ta lo chết được, tại sao đi ra ngoài không để lại lời nhắn???

Làm ta và vương gia tìm kiếm khắp nơi” Triệu Bân vừa đến nơi, đã tiến lại gần, nắm chặt lấy bả vai Phù Dung mà truy vấn, trong giọng nói hàm chứa bức tức cùng lo lắng, nhưng lại không hề có chút nào là giận dữ, ngược lại là tràn ngập sùng nịnh cùng ôn nhu.

“ngoan a, chẳng phải bây giờ đã tìm được ta rồi sao???” Phù Dung nhẹ giọng an ủi, nhưng lại thật sự dờ khóc dờ cười với biểu hiện hải tử của tên này, nàng thật sự không còn gì để nói nữa rồi.

“Dung nhi, nàng thật là, tại sao lại không nói lời nào, đã chạy đến đây, nàng có biết đã làm hai người bọn ta lo lắng thế nào không hả???” Lạc Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nhẹ giọng quở trách.

“ta cũng không có ra ngoài một mình, còn có Hàn đi cùng, hơn nữa nơi ta đến lại là chỗ của Tuấn, chứ có đi đâu xa lạ đâu a, nhưng mà dù sao cũng xin lỗi mà, đừng giận nha, lần sau ta nhất định sẽ nhớ để lại lời nhắn a” Phù Dung buông ra Triệu Bân, tiến đến bên cạnh Lạc Thiên, kéo lấy ống tay áo của hắn, bộ dạng hề hề, làm nũng cầu xin.

“đây là nàng nói, nhất định phải giữ lời” Triệu Bân cùng Lạc Thiên đều đồng thanh yêu cầu.

“ân, hai người họ có thể là chứng a” nói rồi Phù Dung còn chuyển mắt sang nhìn Quân Hàn cùng Khương Tuấn.

Khương Tuấn lần đầu nghe được Dung nhi của y gọi y thân mật như thế, không khỏi vui sướng, cho nên nàng nói gì, y đều gật đầu ngay, còn Quân Hàn thì không cần phải nói, đương nhiên là đứng về phía Phù Dung rồi.

Hai mẹ con Lâm Nhan Phượng và Lâm Nhượng Huyền đều trở mặt ra vì một màn này, ‘nữ nhân này, tại sao có mới một khắc trước còn công khai thừa nhận mình đã là nữ nhân của Quân Hàn, vậy mà mới một khắc sau, đã thân mật âu yếm cùng hai nam nhân khác, à không hình như là ba nam nhân thì phải, vậy mà Quân Hàn lại không hề có ý kiến, hơn nữa nhìn dáng vẻ của y thì hình như đã quen với những cảnh tượng này rồi, đây là chuyện gì đây a???’.

“ngươi... làm sao ngươi... có thể???” Lâm Nhưộc Huyền ghen hờn trợn mắt nhìn Phù Dung.

“ta làm sao a, ta thân mật với nam nhân của ta, ngươi cũng có ý kiến nữa à” Phù Dung nhìn Lâm Nhưộc Huyền cười khiêu khích.

“ngươi...” Lâm Nhưộc Huyền tức giận đến không nói nên lời.

“chút nữa là quên, ta vừa rồi đã nói đến đâu rồi nhỉ, à nhớ rồi, nói đến đoạn mang ngươi đi luyện thuốc, ngươi yên tâm, ở chỗ Quỷ Mị, có rất nhiều nam nhân tuấn tú, nhất định có thể thỏa mãn ‘thú tính’ mong muốn nam nhân đến phát cuồng của ngươi a” Phù Dung nhìn vẻ mặt trở nên tức giận đến đỏ ửng của Lâm Nhưộc Huyền, thì không khỏi mỉm cười, nàng chính là muốn như vậy.

“Nếu hỏi nàng, trên thế gian này có phương thức nào giết người không cần đền tội, nàng sẽ lập tức đáp lời, chính là tức chết người, nữ nhân này muốn đấu với nàng, cho dù nàng ta có tu bao nhiêu kiếp nữa, cũng không đủ tư cách”.

“ngươi...” Lâm Nhưộc Huyền bây giờ đã không thể khống chế được nữa, nàng ta tức giận thuận tay cầm lấy bình hoa đặt ở góc tường gần đó, ném về phía Phù Dung.

“Xoảng” bình hoa vẫn chưa đến gần Phù Dung, đã bị Diêu Phong dùng chưởng lực đánh vỡ giữa không trung.

Quân Hàn, Khương Tuấn, Lạc Thiên, cùng Triệu Bản đều ngỡ ngàng trước việc này, nhưng sau đó chính là tức giận, hàn ý cùng sát khí trên người họ đột nhiên tăng mạnh, đến nỗi Lâm Nhan Phượng không phải người luyện võ cũng cảm nhận được, bà ta biết, lần này nữ nhi của mình đúng là lỗ mãng quá rồi, đáng lý ra không nên động tay động chân với nữ nhân này, vì như vậy người chịu thiệt chỉ có nữ nhi của bà ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34

“Hàn nhi, xin con hãy niệm tình sư phụ quá cố của con mà tha cho Huyền nhi lần này đi, ta xin đảm bảo với con, sau này chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện hôn sự này nữa, con muốn làm gì thì cứ làm đi” nhìn thấy tình thế không ổn, Lâm Nhan Phượng lùi một bước, nhẹ giọng cầu xin.

Quân Hàn không đáp lời bà ta, mà chăm chú nhìn Phù Dung, y đã hứa, mọi chuyện đều sẽ giao cho nàng, nên y sẽ không ra tay, dù bây giờ y thật sự rất muốn một chưởng đánh chết Lâm Nhưộc Huyền, dám ở trước mặt y sỉ nhục và có ý đồ thương tổn Dung nhi của y, nữ nhân này đúng là chán sống mà.

“được thôi nếu Lâm phu nhân đã nói vậy, ta cũng sẽ không quá ‘nặng tay’.” Phù Dung mỉm cười, một nụ cười đầy thâm ý.

Nhưng lại làm cho mọi người bên cạnh cảm thấy lạnh sống lưng.

“Diêu Phong, điểm huyết của vị Lâm tiểu thư này, lột sạch đồ của nàng ta, chỉ để lại cho nàng ta yếm và tiết khó, sau đó đem nàng ta treo lên tường thành, sáng sớm ngày mai mới được thả nàng ta xuống” Phù Dung lạnh giọng ra lệnh.

“Hàn Nhi” Lâm Nhan Phượng ngỡ ngàng nhìn Quân Hàn.

“tiện nhân,... ngươi dám???” Lâm Nhưộc Huyền tức giận trừng mắt nhìn Phù Dung.

“tại sao ta lại không dám a??? Ngươi mắng ta, lại có ý định thương tổn ta, nếu là trước đây có kẻ làm như thế, thì đã mất mạng lâu rồi, bây giờ ta chỉ xử lý ngươi như thế, xem như đã là nhẹ tay nương tình lắm rồi” Phù Dung nhẹ giọng mỉa mai.

“ngươi...” Lâm Nhưộc Huyền tức giận không nói nên lời.

“Diêu Phong, ngươi còn đứng đó làm gì??? Còn không mau ra tay” Phù Dung lên tiếng thúc giục.

“dạ, công chúa” Diêu Phong tuân lệnh làm theo.

Y phát tay, bên ngoài lại xuất hiện thêm hai hắc y nhân, họ đi vào, tiến lại gần Lâm Nhưộc Huyền, làm theo những gì Phù Dung đã ra lệnh.

“AAAA... các ngươi tránh ra, không được lại gần ta” Lâm Nhưộc Huyền sợ hãi phản kháng, nhưng đều vô dụng.

“Tê” một tiếng vang lên, quần áo của Lâm Nhưộc Huyền đều bị xé ra thành nhiều mảnh, mấy nam nhân bên cạnh Phù Dung đều xoay người đi nơi khác, không nói gì, bởi vì trong lòng họ cảm thấy Dung nhi làm như thế còn quá nhẹ tay, nếu là họ, thì họ đã khiến ả sống không bằng chết rồi.

(TT: bó tay, đúng là cá mè một lứa mà, tỷ ấy và mấy ca ca này đúng là xứng đôi quá đi thôi ~.~).

Hai hắc y nhân ra tay cùng Diêu Phong thì dù nhìn thấy cảnh xuân trước mặt, nhưng họ lại không hề có phản ứng gì, cứ như cũ, là những tảng băng im

lặng không cảm xúc, sau đó họ lôi Lâm Nhục Huyền mang đi, Lâm Nhan Phụng cũng khóc lóc đuổi theo sau, nhưng dù nàng ta có dùng hết sức nhằm ngăn cản mấy người hắc y, nhưng vẫn không lay chuyển được gì, cộng thêm không thể nhận được sự giúp đỡ từ phía Quân Hàn, nên nàng ta chỉ có thể dốc hết sức chạy theo phía sau họ.

Chỉ trong thời gian ngắn, hai hắc y đã hoàn thành nhiệm vụ, mang Lâm Nhục Huyền treo lên tường thành, Lâm Nhan Phụng thì đứng bên dưới, khóc gào cầu xin sự giúp đỡ của mọi người.

Cảnh tượng này chẳng bao lâu đã thu hút dân chúng trong thành, bên dưới, có mấy kẻ vừa xem vừa bàn tán, có kẻ thậm chí còn chảy cả nước miếng, ánh mắt thêm thường dân tà nhìn chăm chăm vào thân hình của Lâm Nhục Huyền, có mấy người hào tâm muốn đến giúp đỡ, nhưng lại bị hai hắc y nhân đánh bị thương, nhìn thấy cảnh này mọi người không ai dám ra tay nữa, chỉ có thể đứng bên cảm thông.

Những tiếng cảm thán, không ngừng vang lên, có một số người thì tội cho hoàn cảnh của Lâm Nhục Huyền, nhưng bên cạnh đó thì có một số người lại chỉ trích, họ thậm chí suy đoán rằng, chắc chắn Lâm Nhục Huyền làm gì đó xấu xa lắm mới ra nông nỗi này, chẳng hạn như làm hồ ly tinh đi giành chồng kẻ khác, nên mới bị phu nhân người ta trả thù như thế, vì trong số họ cũng có người vừa rồi có mặt tại tửu lâu, những tiếng cãi nhau ồn ào bên trong phòng họ cũng có nghe thấy, cho nên họ mới thăm thẳm suy đoán vu vơ như thế.

Phù Dung đứng ở một nơi gần đó không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, sau đó xoay người rời khỏi, mấy nam nhân cũng ngay lập tức theo sau, nhưng không biết họ có phát giác hay không??? Vì từ khi họ rời khỏi tửu lâu, đã có một ánh mắt chứa đầy ai oán, không cam lòng, cùng hận ý chú ý đến họ.

Đêm, Tuyết Nguyệt trang viên yên lặng vô cùng, hai bóng đen từ bên ngoài phi thân vào, lặng lẽ từng bước tiến đến hoa viên, sau đó nhanh chóng đi vòng qua nó, tiếng đến một căn phòng đã tối đèn.

Hai bóng đen đưa ống trúc thổi một làn khói trắng vào phòng, sau đó mới nhẹ nhàng bước vào, tiến đến bên giường, vén rèm lên, nhìn thấy một nam nhân đang ôm chặt một nữ nhân vào lòng, cả hai đều đang say ngủ, thì đưa mắt nhìn nhau, hai hắc y cầm thanh kiếm trên tay giờ lên, chuẩn bị nhắm ngay hướng hai người mà đâm xuống.

Thì đột nhiên nam nhân trên giường dùng tay phát chấn lên, căn lấy mũi kiếm của hai người, sau đó xoay người, tung một chưởng đánh bay hai hắc y nhân.

“phích”, hai hắc y va mạnh vào tường, một ngụm máu tươi từ trong miệng họ phun ra, họ nhìn lại thì thấy nam nhân mà họ cứ nghĩ là đã ngủ say rồi, hiện giờ đang ngồi ngay ngắn trên giường nhìn họ, nữ nhân còn lại thì như còn mèo nhỏ, rúc vào trong lòng nam nhân, dường như bất mãn vì giấc ngủ của mình bị đánh thức, nên nàng nhẹ giọng trách cứ.

“thật phiền a, khuya thế này cũng không để cho ta được ngủ yên”

“ngoa, nàng nếu muốn ngủ thì nằm xuống ngủ đi, chuyện này cứ giao cho ta xử trí” nam nhân giọng điệu tràn ngập sủng nịnh, ánh mắt đầy ôn nhu, âu yếm vuốt nhẹ mái tóc của nữ nhân, sau đó đặt nàng nằm xuống giường, thay nàng đắp chăn, rồi mới thay đổi, ánh mắt trở nên lạnh lùng nhìn vào hai hắc y.

Khiến cho hai hắc y có cảm giác ngộ nhận, ‘nam nhân tràn ngập yêu thương vừa rồi, và nam nhân như tu la ác quỷ trước mặt, liệu có phải cùng một người hay không???’

Lúc này, nam nhân phát tay ra hiệu, bên ngoài, một nam một nữ bước vào, lôi hai hắc y bị thương mang đi, nam nhân xoay người nhẹ nhàng đặt lên trán nữ nhân một nụ hôn, sau đó lặng lẽ bước ra ngoài, theo sau hai nam nữ kia.

Sáng sớm, không khí vô cùng trong lành, nhưng tia nắng ấm áp, bao trùm khắp Tuyết Nguyệt trang viên.

Trong đại sảnh, một nữ nhân và bốn nam nhân đang vô cùng vui vẻ dùng bữa sáng, thì một hắc y tiến vào bẩm báo kết quả thẩm tra chuyện đêm qua.

“thế nào rồi???” Phù Dung lên tiếng hỏi.

“bẩm tiểu thư, sau khi trải qua một đêm tra tấn, rốt cuộc họ cũng đã khai nhận, họ là phụng mệnh người khác đến đây hành thích, mục tiêu là tiểu thư” hắc y cung kính bẩm báo.

Mấy nam nhân ngồi bên cạnh sau khi nghe xong, không khỏi trầm mặt, ánh mắt chột lóe hàn quang, ‘rốt cuộc là kẻ nào to gan như thế, dám động đến Dung nhi của bọn hần, lần này bọn hần tuyệt không thể bỏ qua cho kẻ đó được’.

“chủ mưu là ai” Triệu Bản lạnh giọng hỏi, y hiện giờ không còn đáng vẻ nho nhã như thường ngày nữa, mà thay vào đó là một thái độ lạnh lùng, nghiêm túc.

“là một nữ nhân tên là Phan Thiên Như, họ nói rằng chính nha hoàn của nữ nhân này là kẻ trung gian đứng ra mua chuộc bọn họ, nhưng nữ nhân này mới là người ra tiền và hạ lệnh” hắc y nhẹ giọng đáp lời, mấy nam nhân này đều là cô gia tương lai của Minh Thành, nên đối với bọn họ, tất cả thuộc hạ của Minh Thành cũng đều không kém phần cung kính.

Vừa nghe xong câu này, Triệu Bản cùng Khương Tuần đều nhìn về phía Lạc Thiên. Phù Dung và Quân Hàn thì không nói gì, chỉ im lặng, chuyện lần này họ sẽ không xen vào, họ sẽ để cho người ‘trong cuộc’ xử lý, Phù Dung thì muốn xem biểu hiện của Lạc Thiên, còn Quân Hàn thì cho rằng đây là chuyện xuất phát từ phía Lạc Thiên, nên để y đi giải quyết sẽ tốt hơn.

Trước thái độ của mọi người, Lạc Thiên không nói gì, chỉ im lặng, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một tia thị huyết, miệng mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười trào phúng, hơn nữa cũng rất lạnh lùng, điều này biểu thị có kẻ sắp gặp phiền phức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Đêm tại vương phủ là một mảnh bình lặng, không có bất kỳ hoạt động nào. Dường như tất cả mọi người đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Hai bóng đen nhẹ nhàng lướt qua dãy hành lang dài, tiến đến một căn phòng, một ống trúc nhỏ ngay lập tức được đưa vào phòng, chẳng mấy chốc cả căn phòng đã chìm vào im lặng do tác dụng của mê hương từ ống trúc kia thổi vào.

Hai bóng đen nhanh chóng mở cửa bước vào trong, bên trong phòng, hai nữ nhân, một đã ngã lên bàn nằm bất động, một còn lại thì lại ngã trên sàn nhà. Cả hai bây giờ có thể nói giống như hai con rối, mặc cho người khác muốn làm gì cũng được.

Một bóng đen phát tay, bên ngoài cửa lại xuất hiện thêm một bóng đen nữa, theo sau bóng đen này là ba tên ăn mày, quần áo dơ bẩn, vô cùng hôi thối, ngoài ra còn có ba tên gia đình, thoạt nhìn có vẻ rất khỏe mạnh, bóng đen vừa vào yên lặng găt đầu ra hiệu, sau đó cả ba bóng đen nhanh chóng rời khỏi phòng, trước khi đi họ còn không quên đóng cửa.

“AAAA”

Sáng sớm, cả vương phủ bị một tiếng la thất thanh làm thức tỉnh, mọi người đều theo hướng tiếng la thất thanh này mà chạy đến.

Sau đó tất cả mới nhận ra tiếng la đó xuất phát từ phòng của trác phi Phan Thiên Như, vốn là thiên kim của Hình Bộ thị lang Phan Chính, muội muội của Thục quý phi, được gả vào vương phủ cũng được ba năm nay, lúc đầu vốn chỉ là thị thiếp, nhưng sau đó do ảnh hưởng của cha nàng ta, nên nàng ta mới có thể trở thành trác phi của vương gia, vì việc này đã khiến tất cả thị thiếp còn lại trong phủ bất mãn, nhưng ai bảo họ lại không có thể lực nhà ngoại chống lưng như người ta, nên đành im lặng mà nhẫn nhịn.

Hôm nay mọi người lại nhìn thấy ‘chuyện vui’ này trong phòng của nàng ta, ai cũng không khỏi cười thầm trong bụng, đúng là quả báo mà, nàng ta từ trước đến giờ đều y vào thể lực của nhà mẹ đẻ, nên kiêu căng hống hách, không coi ai ra gì, bây giờ để xem nàng ta sẽ làm thế nào??? Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt chờ xem kịch vui mà đứng nhìn.

Khi Lạc Thiên vừa bước vào phòng, thì chứng kiến cảnh tượng ‘vô cùng đặc sắc’, trên giường Phan Thiên như không mảnh vải che thân, đang nằm cùng ba tên gia đình, ba tên này vốn là gia đình tại phòng bếp trong phủ, tại đây cũng có vài người nhận ra họ, dưới đất, a hoàn của Phan Thiên Như thì còn tệ hại hơn, nàng ta đang nằm giữa ba tên ăn mày vô cùng hôi thối dơ bẩn.

“đem tất cả bọn họ giải vào địa lao cho ta” Lạc Thiên trầm giọng hạ lệnh, sau đó rời khỏi phòng.

Tất cả các thị thiếp còn lại thì đang cúi đầu cười vui mừng, những người khác còn đang ngờ ngàng trước mọi chuyện, nên không hề ai chú ý đến vị vương gia vừa rời khỏi phòng kia, vì trên gương mặt y lúc này đã xuất hiện một nụ cười mỉa mai, âm lãnh.

‘Dám có ý định tổn thương đến Dung nhi của y, y sẽ khiến cho kẻ đó trả giá đại giới, biết thế nào là tư vị sống không bằng chết’, trong lòng Lạc Thiên vừa đi vừa suy nghĩ.

Khuất tại đằng xa, một bóng đen sau khi chứng kiến mọi chuyện thì lặng lẽ rời khỏi, mà không một ai hay biết về sự tồn tại của y.

Tại Tuyệt Nguyệt trang viên.

“hắn thật sự làm vậy sao???” Phù Dung lên tiếng hỏi.

“vâng thưa tiểu thư, từ tối qua tới giờ, thuộc hạ luôn xem rất rõ, không bỏ sót bất cứ chuyện gì, hoàn toàn có thể khẳng định, ba hắc y gây ra mọi chuyện kia, chính là nhận lệnh từ Lạc Thiên thiếu gia” hắc y cung kính bẩm báo.

“ờ đây không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi có thể ra ngoài” Phù Dung phát tay cho hắc y lui ra.

“thuộc hạ cáo lui” hắc y khom người hành lễ, sau đó rời khỏi.

Phù Dung ngồi trong phòng, trên gương mặt không hề che dấu, để lộ nụ cười ôn nhu, tràn ngập nhu tình, ‘tên tiểu tử ngốc này, không ngờ thủ đoạn của hắn cũng rất ‘tàn khốc’ nha’.

Hôm nay kinh thành hoàn toàn chấn động vì một chuyện, trác phi của Đức thân vương bị phát hiện cùng ba tên gia đình tư thông trên giường, a hoàn của nàng ta cùng lúc đó cũng bị bắt gặp đang làm chuyện đồi bại với ba tên ăn mày. Đức thân vương tức giận tống giam tất cả họ vào địa lao, Thục phi

nương nương ý vào được sủng ái, ngay lúc hoàng thượng đang cùng đại thần nghị chính, ngang nhiên cùng Hình Bộ thị lang xông vào, cầu xin hoàng thượng điều tra rõ mọi chuyện, lấy lại công bằng cho trác phi, nhưng Long nhan đại nộ, rõ ràng bị bắt gian tại giường còn khẳng khái chối cãi, Thục phi ngay lập tức bị giáng làm Quý nhân, Hình Bộ thị lang thì bị phạt bổng lộc ba năm.

Chuyện này đã khiến cho không ít kẻ cảm thấy vui vẻ, đa phần những người này đều là người đối chọi với nhà họ Phan.

Lúc này tại Khương phủ.

“thiếu gia, Giang lão gia mời thiếu gia đến giang phủ đàm chuyện” một gia đinh tiến vào thư phòng bẩm báo.

“Hôm nay cũng nên giải quyết chuyện của Giang gia, vì để tránh cho Dung nhi tiếp tục hiểu lầm”, Khương Tuấn trầm ngâm một lúc, thì cũng quyết định đi.

Nghĩ vậy, y lập tức bảo người chuẩn bị kiệu, sau đó lập tức lên đường đến Giang phủ. Nhưng y tuyệt không ngờ, chuyến đi lần này sẽ đem đến cho y hai chuyện rất bất ngờ.

Bên trong Tuyết Nguyệt trang viên

“cái gì??? Phụ tử họ dám làm thế sao???” Phù Dung sau khi nghe xong những lời thị vệ bẩm báo thì ngạc nhiên vô cùng.

“vâng thưa tiểu thư” thị vệ cung kính đáp lời.

“lập tức chuẩn bị ngựa, ta sẽ đi Giang phủ, nếu Quân thiếu gia hay mấy vị thiếu gia khác có đến đây, thì nói ta sẽ nhanh chóng trở về, không cần lo lắng” Phù Dung lập tức soay người căn dặn Ngọc quản gia.

“ạ tiểu thư” Ngọc quản gia vâng lệnh lập tức thi hành.

Lúc này, tại một căn phòng khác trong Giang phủ.

“nữ nhi, làm vậy có được không???” Giang Thụ lo lắng quay sang hỏi nữ nhi Giang Thu Thiên.

“cha, yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho con” Giang Thu Thiên ủy mị cười, sau đó mở cửa tiến vào trong tẩm phòng.

Giang Thụ cũng không nghĩ nhiều nữa, đã lờ leo lên lưng cạp, ông đành liều vậy, cho nên đành im lặng xoay người rời khỏi.

Giang Thu Thiên tiến vào bên trong, chăm chú ngắm nhìn nam nhân giờ đây đang nằm bất lực trên giường, ngay từ năm nàng mười hai tuổi, sau khi nàng gặp hắn, thì nàng đã yêu mến hắn rồi, nàng đã thề, nàng nhất định phải có được hắn, nàng biết hắn là Thiên hạ đệ nhất phú thương, Khương Tuấn, Khương công tử, danh tiếng của hắn rất lớn, vì muốn trở thành nữ nhân của hắn, mà nàng đã chăm chỉ theo cha mình học làm ăn, hy vọng sau này có thể giúp đỡ hắn.

Thậm chí nàng còn không để ý đến danh tiết, bảo cha mình, tung tin đồn ra ngoài, rằng nàng sẽ gả cho hắn làm thiếp, nhưng thật không ngờ hắn lại từ chối tấm chân tình này của nàng, còn định phân rõ ranh giới với nàng, đã vậy nàng đành ra chiêu cuối rồi, cho nên hôm nay nàng mới bảo cha mới hắn đến đây, nàng biết hắn vì giải quyết chuyện tin đồn kia nhất định sẽ đến, nên nàng đã thừa cơ hạ xuân dược cực mạnh cùng một ít mê dược vào trà của hắn, nàng không tin sau khi hai người đã có da thịt chi thân, với danh tiếng của hắn, hắn lại không chịu lấy nàng.

Nghĩ đến đây Giang Thu Thiên từ từ tiến đến bên giường nhẹ nhàng cởi bỏ từng lớp áo trên người Khương Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 36

“Dung nhi” Khương Tuấn trông con mê man, cảm giác toàn thân mình rất nóng, bất giác y nhẹ nhàng gọi tên nữ nhân mà y thương yêu.

“Dung nhi” hai từ này làm cho Giang Thu Thiên biến sắc.

‘chẳng lẽ vì nữ nhân tên Dung nhi kia, mà người nữ nhân tâm đối xử với ta như thế sao??? Không, ta không can tâm, người nhất định phải là của ta, đòi này người chính là của ta, ai cũng đừng mong cướp đi người từ tay ta’. Giang Thu Thiên nghĩ đến đây càng điên cuồng, động tác trên tay càng nhanh, chẳng mấy chốc thân hình vạm vỡ của Khương Tuấn đã hiện ra trước mặt nàng ta.

Giang Thu Thiên gượng cả mặt, từ từ cúi người, có ý định hôn lên đôi môi của Khương Tuấn, nhưng nàng còn cách một khoảng nữa mới đến gần thì bị một giọng nói bên ngoài đánh vỡ.

“nữ nhân ta gặp nhiều rồi, nhưng nữ nhân vô sỉ, hạ dược nam nhân thế này, đây là lần đầu ta mới thấy đó, người đã khiến ta mở rộng tầm nhìn rồi”.

Giang Thu Thiên bất ngờ trước sự xuất hiện của người thứ ba, nên hoảng hốt đứng dậy khỏi giường, nhìn lại người đang đứng ở cửa phá vỡ chuyện tốt của nàng kia, thì không khỏi biến sắc, một cổ ghen ghét từ đáy lòng của nàng đột ngột dâng lên, nữ nhân này thật xinh đẹp, nàng thật sự không thể so sánh với nàng ta, nàng thật ganh tỵ với nàng ta mà.

Lúc này trên giường, Khương Tuấn cuối cùng cũng tỉnh lại, dù mê được đã hết tác dụng, nhưng xuân dược thì vẫn còn, nên khiến cho Khương Tuấn không khỏi rên rỉ ra tiếng.

“Ân”

“Tuấn, ngươi không sao chứ???” Phù Dung tiến đến bên giường lo lắng hỏi Khương Tuấn.

“Dung nhi, ta không sao” Khương Tuấn cố gắng lấy lại tinh táo, nhìn thấy người đang ở cạnh mình, không khỏi mỉm cười an tâm, nàng đã đến rồi, y biết nàng nhất định sẽ đến mà.

“yên tâm nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ giao cho ta” Phù Dung nhẹ giọng trấn an.

“Ân” Khương Tuấn mỉm cười gật đầu, trong mắt tràn ngập nhu tình, y biết chỉ cần có nàng ở đây, mọi chuyện sẽ ổn cả, đồng thời ánh mắt của y cũng nhìn về phía Giang Thu Thiên, nữ nhân này thật to gan mà, sau khi y bình phục, y nhất định sẽ khiến cho ả phải hối hận về chuyện hôm nay, ánh mắt y lúc này hoàn toàn mất đi vẻ nhu tình vừa rồi, mà thay vào đó là hận ý, cùng sát khí tràn ngập.

Nhìn thấy ánh mắt của Khương Tuấn như thế, Giang Thu Thiên không khỏi rét run một trận, đồng thời thông qua cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi, nàng ta rút cuộc cũng biết được, nữ nhân trước mặt mình hiện giờ chính là người đã cướp đi nam nhân mà mình yêu thương, nghĩ đến đây, Giang Thu Thiên không khỏi tràn ngập thù hận nhìn Phù Dung.

Trước thái độ của Giang Thu Thiên, Phù Dung vốn không để vào mắt, nàng phát tay ra hiệu, bên ngoài bước vào hai hắc y.

Giang Thu Thiên còn chưa kịp phản ứng đã bị một hắc y điểm huyệt, lâm vào hôn mê, hắc y còn lại thì tiến đến bên giường còng Khương Tuấn, sau đó tất cả cùng rời khỏi Giang gia, tiến về Tuyết Nguyệt trang viên.

“Triệu thiếu gia, Quân thiếu gia, Lạc Thiên thiếu gia, ba vị đã về rồi” Ngọc quản gia mỉm cười hành lễ.

(TT: gọi Lạc Thiên thiếu gia, để phân biệt với Lạc Minh thiếu gia sau này nha mọi người ~.~)

“quản gia, Dung nhi đâu???” Triệu Bản lên tiếng hỏi.

“tiểu thư đang ở trong phòng” Ngọc quản gia cung kính bẩm báo.

“để ta đi gọi nàng ấy ra, hôm nay Lạc Thiên có mua rất nhiều món mà nàng ấy thích nhất đến đây, chắc hẳn nàng ấy sẽ rất vui.” Quân Hàn mỉm cười nói, sau đó định xoay người tiến đến phòng của Phù Dung.

“Quân thiếu gia, e rằng bây giờ không tiện cho lắm, tốt nhất thiếu gia nên chờ đến khi tiểu thư tự động ra đây thì hơn” Ngọc quản gia bắt đầu dĩ ngôn cản.

“Ngọc quản gia, có phải có chuyện gì không???” nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Ngọc quản gia, Lạc Thiên hiểu ra nhất định có chuyện rồi.

“Khương thiếu gia bị người ta hạ xuân dược, hiện giờ tiểu thư đang giúp công tử ấy giải dược” Ngọc quản gia nhẹ giọng bẩm báo, đồng thời cũng âm thầm quan sát sắc mặt của ba người.

Quân Hàn, Triệu Bản, Lạc Thiên nghe xong có chút sửng sốt, ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chớp lát đã biến mất. Thay vào đó là vẻ mặt quen thuộc, không có gì là lớn chuyện cả.

Thử hỏi nam nhân bình thường nào, khi nghe đến nữ nhân của mình thay nam nhân khác giải xuân dược mà không khỏi nổi giận, nhưng họ thì khác, từ giây phút họ biết được tương lai Dung nhi của họ sẽ có đến tám vị phu quân, thì họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, và cũng đã học cách dần quen với việc này, họ thà rằng cùng chung cộng hưởng Dung nhi, cũng không nguyện rời khỏi nàng, đây chính là ý nghĩ chung của ba nam nhân hiện giờ, và họ tin chắc Khương Tuấn bên trong kia cũng thế, nghĩ vậy nên họ cũng không bận tâm nhiều nữa, mà thay nhau chuẩn bị thức ăn, để sau khi Dung nhi của họ ra, có cái để lót dạ.

Quan sát vẻ mặt của ba người xong, Ngọc quản gia không khỏi cười thầm, ‘Kim Thánh nương nương nói không sai, mấy nam nhân này, trái tim lẫn linh hồn đều bị tiểu thư gài gao nắm rồi, vốn không thể thoát khỏi ‘ngũ chi sơn’ của tiểu thư, cho nên hẳn tuyệt không cần lo mấy nam nhân này sẽ ghen tuông mà đánh nhau, vì tất cả bọn họ đều là những nam nhân thông minh, nam nhân thông minh thì tất nhiên sẽ biết rõ, nếu muốn ở bên cạnh tiểu thư nhất định phải chấp nhận chuyện này, tuyệt không có quyền phản kháng’.

“Ngọc quản gia, rốt cuộc là ai hạ dược Khương Tuấn, võ công của Khương Tuấn rất cao, người bình thường vốn không có cơ hội ra tay, có phải cao thủ hay không???” Lạc Thiên lên tiếng hỏi.

“dạ không, là do phụ tử Giang gia lợi dụng lúc Khương thiếu gia không chú ý mà hạ dược, mục đích là muốn gạo sống nấu thành cơm, sau đó bắt Khương thiếu gia chịu trách nhiệm, cũng may là tiểu thư nhận được tin nên đến kịp” Ngọc quản gia cười bẩm báo, muốn đầu cùng tiểu thư, nữ nhân Giang gia đó đúng là không có đầu óc mà.

Ba nam nhân nghe xong không khỏi ngỡ ngàng, nhưng sau đó là mỉm cười, xem ra lại có một nữ nhân sắp gặp chuyện không hay rồi đây.

Bên trong phòng, trên mặt đất, quần áo khắp nơi, trên giường, một đôi nam nữ đang im lặng ôm chặt lấy nhau.

Nữ nhân mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ hàng mi dài của nam nhân đang ôm mình vào lòng, động tác của nàng vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng ôn nhu, trong mắt nàng giờ phút này chứa đựng vô hạn yêu thương.

Sau đó nàng cứ tiếp tục nhìn ngắm nam nhân như thế, mà không hề phát giác nam nhân kia đã thức từ bao giờ, y cũng đang chăm chú nhìn nàng, trong mắt là tình yêu say đắm, trên gương mặt còn để lộ một nụ cười thỏa mãn, như cảm nhận được cái nhìn của y, nàng cũng chăm chú nhìn vào y, cả hai cùng nhìn nhau cười, ‘Thiên Ngôn Vạn Ngữ’ giờ phút này đều không cần nói, chỉ cần một nhìn là đã có thể biết được suy nghĩ của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37

Địa lao, u tối, đầy ẩm ướt, khung gian xung quanh vô cùng trầm lặng, thậm chí có thể nghe được những tiếng côn trùng nhỏ nhất.

Trong phòng giam, một nữ tử vẻ mặt đầy sợ hãi, đang co chân ngồi đó, gương mặt nàng giờ đây đầm lệ, hoàn toàn mất đi vẻ tự tin cao ngạo thường ngày.

“kết”

Cánh cửa địa lao được mở ra, một hắc y, mang theo một trung niên nhân, ăn mặc sang trọng, ném vào bên trong phòng giam của nữ tử kia một cách lạnh lùng.

“cha” nữ tử nhìn thấy trung niên nhân sợ hãi gọi lớn.

“Thiên nhi a, lần này chúng ta gặp phiền phức lớn rồi a” Giang lão nhìn con gái, khóc lớn thành tiếng.

Giang Thu Thiên nhìn thấy cha mình nhu nhược như thế, không khỏi trong lòng chán nản, tình thế bây giờ quả thật nàng đã hoàn toàn rơi vào hạ phong, thật sự không biết làm sao, nhưng nàng vẫn không can tâm, rõ ràng nàng là người đến trước mà??? Tại sao người thắng cuộc lại là nữ nhân kia a??? Ông trời thật không công bằng mà.

Không biết trải qua bao lâu, địa lao chìm dần vào trong bóng tối, cả không gian giờ đây chỉ được thấp sáng duy nhất bằng ba ngọn đuốc.

Trong phòng giam, không khí im lặng đến quỷ dị, như báo trước một việc kinh khủng sắp xảy ra.

Sáng hôm sau, cánh cửa địa lao lần nữa được mở ra.

“Giang tiểu thư, Giang lão gia, một đêm ngồi trong lao tù tư vị thế nào??? Người của ta có phục vụ chu đáo không??? Nếu không, ta nhất định sẽ phạt bọn họ thay hai vị” một giọng nữ chứa đầy mỉa mai cùng khinh thường vang lên, theo sau đó là bóng dáng của một nữ tử thân vận bạch y bước vào.

Nàng một thân bạch y không nhuộm bụi trần, hoàn toàn đối lập với địa lao dơ bẩn ẩm ướt.

Theo sau là hai nam nhân, một người vận hắc y, một người vận thanh y, cả hai đều là những nam nhân khí độ bất phàm, hai người này không ai khác chính là Quân Hàn cùng Khương Tuấn.

“hừ” Giang Thu Thiên hừ lạnh, không quan tâm đến Phù Dung, nhưng lại nhìn về phía Khương Tuấn, trong mắt ánh lên một tia đau lòng, không cam, cùng thống hận.

Phù Dung nhìn thấy biểu hiện của nàng như thế, cũng không quan tâm, nàng kéo tay Quân Hàn ngồi xuống một bên, chuyện này nàng sẽ giao cho Khương Tuấn toàn quyền giải quyết, nàng tuyệt sẽ không xen vào, cũng giống như chuyện của Phan Thiên Như lần trước vậy.

Khương Tuấn biết rõ, ‘tình cảnh’ của mình hiện tại, cũng giống như Lạc Thiên lần trước, nếu không thể chứng minh bản thân, thì y sẽ không có tư cách ở lại bên cạnh nàng, hơn nữa nói cho cùng chuyện này cũng từ y mà ra, nên đích thân y xử lý cũng hợp tình hợp lý.

Khi y tiến lại gần đối mặt với nữ nhân trong phòng giam kia, thì một cổ tức giận đột nhiên dâng lên trong lòng y, nữ nhân này thật to gan, dám cả gan hạ nhục với y, ả đúng là mơ mộng hảo huyền, vị trí Khương thiếu phu nhân, ngoại trừ Dung nhi ra, tuyệt không có ai có tư cách ngồi, hơn nữa một khi y đã nhận định Dung nhi, y tuyệt đối sẽ không thay lòng. Đời này kiếp này, thậm chí đời đời kiếp kiếp cũng chỉ cần một mình nàng là đủ lắm rồi.

Nhưng nữ nhân này làm khiến cho y thiếu chút nữa làm chuyện có lỗi với người mà y yêu, thù này, y nhất định phải báo, y nhất định sẽ khiến cho ả trả giá.

đại giới, bản thân y lẫn lộn thương trường nhiều năm, nếu không có thủ đoạn thì đã không thể tồn tại đến giờ, và cũng đã không có địa vị như ngày hôm nay, nhưng những thủ đoạn đó từ trước đến giờ chỉ vận dụng trong việc làm ăn, nhưng hôm nay y sẽ phá lệ để nữ nhân này nếm thử chút tư vị này.

“Tại sao??? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy??? Tại sao a???” Giang Thu Thiên nhìn vào Khương Tuấn bị phần thét lớn.

Nàng thật sự không hiểu a, ngoài trừ nàng xinh đẹp không bằng nữ nhân kia, nhưng rốt cuộc nàng có cái gì không bằng nữ nhân kia chứ??? Hơn nữa rõ ràng là nàng là người đến trước, hơn nữa vì được hấn đề ý, vì được lòng hấn, bao nhiêu năm nay, nàng đã cố gắng rất nhiều, tại sao hấn lại có thể nhẫn tâm đối xử với nàng như thế a???

“Chuyện tình cảm là phải tự nguyện, không thể cưỡng cầu, dù ta biết, bao nhiêu năm nay ngươi đã rất vất vả học tập chuyện kinh thương, tất cả chỉ vì được lòng ta, nhưng từ đầu ta thật sự không hề yêu cầu ngươi làm thế, hơn nữa đối với ta mà nói, người chẳng qua là một người qua đường, chúng ta chỉ gặp nhau vài lần mà thôi” Khương Tuấn nhẹ giọng nói.

“vốn vì chuyện lời đồn hiểu lầm, ta có ý định đến khuyên các người từ bỏ, đứng ra giải thích rõ ràng, nếu các người làm theo, không chừng ta có thể cho các người một chút lợi ích, nhưng phụ tử hai người lại có gan hạ nhục hại ta, các người đây chính là đã chạm đến nghịch lân của ta, thì đừng trách ta vì sao trở mặt vô tình” nói đến đây giọng nói Khương Tuấn càng lúc càng trầm, trở nên lạnh lùng, thậm chí còn mang theo sát ý.

“Ha Ha Ha” nghe xong những lời của Khương Tuấn, Giang Thu Thiên không khỏi cười lớn, thì ra từ trước đến giờ chỉ là nàng đơn phương tình nguyện mà thôi, tất cả những gì nàng là chỉ càng làm cho hấn chán ghét nàng hơn mà thôi.

“Tuấn, thế người định xử trí nàng ta thế nào???” Phù Dung ngồi bên cạnh, không khỏi nghi vấn, nàng thật sự tò mò nha.

“không có gì, chẳng qua nếu nàng ta muốn nhanh chóng cùng nam nhân thành thân như thế thì ta thành toàn cho nàng ta vậy” Khương Tuấn ôn nhu nhìn Phù Dung giải thích.

“Giang lão gia, hôm nay ta mạo muội làm chủ, tìm một mối lương duyên cho thiên kim nhà ông, hy vọng lão nhân gia ông sẽ không trách” sau đó Khương Tuấn lập tức thay đổi thái độ, trở nên lạnh lùng nhìn phụ tử Giang Thu Thiên.

“ngươi tới” chưa để hai phụ tử nói lời nào, Khương Tuấn đã phát tay ra hiệu cho mấy người bên ngoài.

Cánh cửa địa lao được mở ra, một lão nhân trung niên ăn mặc cũng không kém phần sang trọng so với Giang phụ bước vào, theo sau còn có một thiếu phụ cùng một nam tử.

“Cầm nương, đây là đầu a???” nam tử vẻ mặt ngờ nghệch hỏi thiếu phụ.

“thiếu gia, đến đây đi, lát nữa thiếu gia sẽ có nương tử rất xinh đẹp” thiếu phụ hiền từ lôi kéo nam tử.

“Khương công tử, đây là nhi tử của ta, còn đây là nữ nương trông coi hấn tử bé, do phu nhân ta mất sớm, nên nhi tử của ta luôn xem Cầm nương là mẹ của hấn, ta cũng xem Cầm nương như người nhà, nên ta mới mạo muội dẫn luôn cả nàng ta đến đây, mong Khương công tử không trách” trung niên nhân ôm quyền tươi cười nói với Khương Tuấn.

“Từ lão gia quá lời, Từ lão gia, để ta giới thiệu, hai người họ chính là Giang lão gia cùng Giang tiểu thư, cũng chính là thông gia và con dâu tương lai của ông” Khương Tuấn xoay người chỉ vào phụ tử Giang gia trong phòng giam mà giải thích.

“Ừm, rất được, quả thật rất xinh đẹp, rất xứng với nhi tử của ta, Cầm nương, dẫn thiếu gia đến gặp thê tử tương lai” Từ lão đánh giá Giang Thu Thiên một lát, sau đó xoay người gọi thiếu phụ phía sau.

Thiếu phụ nhận lệnh, lôi kéo nam tử đến gần phòng giam, quan sát hai người bên trong.

“đẹp quá, Cầm nương, đó là thê tử của ta sao??? Hay quá a, ta cũng có thê tử rồi” nam tử nhìn thấy Giang Thu Thiên không khỏi hưng phấn hô to.

“cầm miêng, ai là thê tử của ngươi” Giang Thu Thiên bên trong phòng giam tức giận thét lớn.

“cầm miêng, cha ta nói ngươi là thê tử của ta thì ngươi chính là thê tử của ta, nếu ngươi không ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ khiến cho ngươi thê thảm” nam tử bị quát lớn, đột nhiên thay đổi thái độ, rống lên, làm mọi người đều giật mình.

Thật không ngờ một nam tử nhu thuận như hài tử khi nãy, nhưng khi bị xúc phạm lại trở nên như thế này, đúng là không thể ngờ được mà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

“Giang tiểu thư, lão phu tự giới thiệu, lão phu Từ Sơn, là thương nhân buôn bán tại Tây Vực, đây là con trai ta, Từ Đạt, sau này chính là phu quân của cô nương, nếu cô nương ngoan ngoãn, thì bọn ta có thể khiến cho cô nương nửa đời sau an nhàn sung sướng. . . Còn bằng không, cô nương tốt nhất nên chuẩn bị mà gánh chịu hậu quả đi. Nhưng không biết rốt cuộc cô nương có chịu nổi không, dù sao thì sản nghiệp Giang gia cũng là do cha cô nương cả đời cố gắng, bị mất đi thì thật đáng tiếc, bất quá chuyện này cũng không có gì là thiệt hại cho cô nương, con trai của lão phu mặc dù nhìn thế, nhưng lại là nhân tài trong giới thương nhân, làm người thật thà, chỉ có tật xấu là khi nó nổi giận, thì hơi hung dữ một chút, nhưng ngoài trừ việc đó ra, thì không còn gì nữa cả” Từ Sơn vẻ mặt tươi cười giải thích, nhưng giọng nói lại chứa đầy uy nghiêm cùng uy hiếp.

Thật không hổ danh là thương nhân lăn lộn nửa đời trên thương trường, hơn nữa nơi đó còn là Tây Vực, nên so với thương nhân Trung Thổ, càng toát ra một vẻ khí phách của dân du mục trên thảo nguyên.

Phù Dung cùng Quân Hàn nhìn nhau, xem ra vị Từ lão gia này sở dĩ dám đảm bảo như thế, chắc hẳn sau lưng đã được sự ngầm giúp đỡ từ phía Khương Tuấn, hơn nữa vị Từ công tử kia với thái độ vừa rồi, Giang Thu Thiên chỉ thét một câu, nhưng hắn lại rống lớn lại một tiếng làm cho mọi người đều giật mình, chỉ cần quan sát cũng biết người này ngoài mặt tuy ôn hòa, nhưng thật chất là người có tính tình bạo lực, nếu sau này Giang Thu Thiên mà không biết an phận, xem ra sẽ đau khổ dài dài, thậm chí chịu đòn roi tra tấn a. Chiêu này của Khương Tuấn đủ độc, hủy luôn hạnh phúc nửa đời sau của người ta, nhưng ngoài mặt thì như tác hợp lương duyên, đúng là thương nhân mà, một đám toàn là hồ ly gian xảo cả.

“ngươi... các ngươi ti bỉ” nghe xong lời Từ Sơn, Giang Thu Thiên không khỏi tức giận, bọn họ lại dám lấy gia nghiệp Giang gia ra dọa nạt.

“ti bỉ cũng được, bất quá hôm nay, hai người thành thân là đã định rồi, Cầm nương tới, thay thiếu phu nhân thay hi phục” Từ lão phát tay ra hiệu cho thiếu phụ phía sau.

Ngay lập tức những người thông minh đều rời khỏi phòng giam, ngay cả Giang lão gia từ này giờ bị dọa đến hôn mê cũng được mang ra, bên trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc thét của Giang Thu Thiên cũng tiếng quần áo bị té rớt.

“Từ lão gia, không cần vào trong hỗ trợ sao???” Khương Tuấn lên tiếng thắc mắc, dù sao Cầm nương cũng đã có tuổi, sợ rằng không thể đối phó với Giang Thu Thiên.

“Khương thiếu gia xin an tâm, Cầm nương trước khi trở thành nữ nương đã từng là tiêu sư, đối với dạng tiểu thư yếu đuối này, nàng ấy thừa sức đối phó” Từ lão nhẹ giọng cười giải thích.

“Ân” Khương Tuấn gật đầu hiểu.

Không mất bao lâu, Giang Thu Thiên đã được thay xong hỷ phục, Giang lão gia thì bị hắt nước cho tỉnh lại, Từ lão thì vui cười ngồi trên ghế trong sân chuẩn bị nghi lễ, Giang lão gia thì ngược lại bị một hắc y nhân không chế lại, ép buộc ngồi xuống.

Từ Đạt vui vẻ chuẩn bị bái đường, còn Giang Thu Thiên thì bị Cầm nương khống chế quỳ xuống hành lễ, chẳng mấy chốc nghi lễ đã hoàn thành, Từ lão gia mạo muội mượn một căn phòng trong phủ cho hai người tân giai nhân dùng động phòng, Phù Dung lập tức sáng khoái đáp ứng.

Mọi người trên mặt đều nở nụ cười, duy chỉ có Giang lão gia là vẻ mặt đầy hối hận cùng đau lòng, còn Giang Thu Thiên thì hận ý tràn ngập, nói không nên lời.

Đêm qua đi, một ngày mới lại đến, Khương Tuấn đích thân tiễn phụ tử Từ Sơn lên đường quay về Tây Vực, Giang Thu Thiên cùng Giang lão thì bị bắt ép mang theo sau, tất cả sản nghiệp Giang gia trong ngày hôm qua, đều đã bị Khương Tuấn dùng thủ đoạn chuyển tất cả đến Tây Vực, và Từ Sơn cũng đã nhanh chóng phái người thân tín nắm giữ tất cả, bây giờ phụ tử Giang gia chỉ còn có con đường lựa chọn duy nhất là ngoan ngoãn theo phụ tử Từ Sơn quay về Tây Vực, nếu không chỉ có thể ra đường làm ăn mày.

Giang lão dù không phục, nhưng không thể làm gì. Còn Giang Thu Thiên trải qua đêm động phòng hoa chúc, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, thậm chí còn có chút sợ hãi, bây giờ chỉ cần Từ Đạt nói gì nàng ta cũng ngoan ngoãn làm theo, nhìn thấy Từ Đạt, nàng ta vẻ mặt giống như nhìn thấy ma quỷ, không hề dám cãi lời, không ai biết rốt cuộc đêm qua đêm động phòng đã có chuyện gì??? Chỉ biết đêm qua từ trong căn phòng đó thỉnh thoảng truyền ra tiếng thét rất thê lương của Giang Thu Thiên.

Sau khi tiễn đoàn người Từ gia, Phù Dung cùng Quân Hàn, Khương Tuấn cùng quay trở vào trong, chuẩn bị dùng bữa sáng.

Vừa ngồi xuống thì Triệu Bản và Lạc Thiên cũng đến góp vui, hai người này mấy hôm nay, một người do bận chuyện của triều đình, một người lo chuyện làm ăn trong gia tộc, nên cũng không thể đến đây gặp Phù Dung, bây giờ gặp lại nên Quân Hàn cùng Khương Tuấn cũng nhường chỗ ngồi cạnh Phù Dung cho họ, xem như bù đắp mấy ngày thiếu hụt của họ, nhưng Phù Dung lại không để ý, bốn nam nhân trong lúc đó đã đưa mắt nhìn nhau dường như ngầm thỏa thuận gì đó, mà nàng không hề biết.

Cả ngày hôm đó, cả bốn nam nhân đều cùng vui vẻ hộ tống Phù Dung ra ngoài thành dạo chơi, năm người hết đi ngắm phong cảnh, rồi lại vào rừng săn thú, mãi đến khi trời gần tối, mới có ý định quay về.

Nhưng mà bốn nam nhân lại không hề có ý định đưa Phù Dung quay về thành, mà đưa nàng đến một căn nhà gỗ nhỏ trên núi.

Căn nhà gỗ nhìn bên ngoài có vẻ đơn sơ, nhưng lại vô cùng ấm áp, hơn nữa xung quanh còn trồng rất nhiều hoa cỏ, khung cảnh vô cùng lung linh, xinh đẹp.

“Đây là???” Phù Dung lên tiếng thắc mắc.

“thích sao???” Quân Hàn nhẹ nhàng hỏi.

“Ân, thích” Phù Dung nhẹ nhàng gật đầu.

“Dung nhi, chúng ta hôm nay, ngay tại nơi này thành thân có được không???” Triệu Bản dịu dàng cầm tay Phù Dung hỏi.

Quân Hàn, Khương Tuấn cùng Lạc Thiên cũng đồng thời đưa mắt nhìn Phù Dung như thể chờ đợi đáp án từ nàng.

Phù Dung nhất thời ngơ ngác không nói nên lời, đây là, bốn nam nhân này đang cầu hôn nàng hay sao???

“Dung nhi” nhìn thấy Phù Dung không trả lời, Khương Tuấn bên cạnh nhẹ giọng gọi.

“Dung nhi, nàng an tâm, chỉ cần nàng gả cho bọn ta, bọn ta đảm bảo, sẽ suốt đời yêu thương nàng, sủng nàng, nàng muốn làm gì bọn ta sẽ cùng nàng làm, nàng muốn đi đâu, bọn ta sẽ cùng nàng đi, vô luận là gì, chỉ cần nàng lên tiếng, bọn ta nhất định sẽ vì nàng mà hoàn thành” Lạc Thiên chân thành nhìn thẳng vào mắt Phù Dung chậm rãi nói ra từng câu từng chữ.

Mỗi câu mỗi chữ đó lại giống như vô số lần sóng lan tỏa trong lòng Phù Dung, khiến cho nàng ngập tràn trong hạnh phúc, không thể nào chối từ.

“hào” Phù Dung mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Bốn nam nhân nhất thời hưng phấn cười tươi. Sau đó là bắt đầu tiến hành lễ bái thiên địa. Nhưng đến vấn đề trọng điểm là động phòng hoa chúc, thì bốn nam nhân lại để Phù Dung vào phòng trước, còn họ thì ở bên ngoài không biết thảo luận cái gì???

“bốn người này thật là, rốt cuộc trong hồ lô không biết bán thuốc gì nữa???” Phù Dung vào phòng, ngồi trên giường, mỉm cười nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chứng kiến bốn nam nhân cùng ngồi một chỗ, thảo luận một cách vô cùng nghiêm túc, khiến cho nàng không khỏi tò mò.

Dù nàng có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng nếu không phải trường hợp cần thiết, nàng tuyệt sẽ không đọc suy nghĩ của bọn họ, vì đây chính là tôn trọng họ, và họ cũng rất rõ điều này.

“Dung nhi” một lúc sau, Lạc Thiên là người bước vào phòng đầu tiên, ba nam nhân còn lại thì đều ở bên ngoài chờ đợi.

“sao vậy???” Phù Dung mỉm cười hỏi.

“đêm nay, ta hay không có thể ...???” nói tới đây Lạc Thiên không khỏi đỏ mặt, trong số bốn người chỉ còn y là chưa từng cùng Phù Dung có da thịt chi thân, nên ba nam nhân kia mới cam nguyện để mình vào động phòng trước, nhưng y lại sợ Dung nhi không đồng ý.

Phù Dung mỉm cười, nàng làm sao mà không biết y hỏi gì, xem ra đây chính là vấn đề mà nãy giờ họ thảo luận a.

Phù Dung tận lực che dấu ý cười trong mắt, tiến lại gần Lạc Thiên, nhẹ nhàng hôn lên môi của y, nhận được sự ngậm đồng ý này, Lạc Thiên bắt đầu ôm chặt lấy Phù Dung, tiến hành ‘công thành chiếm đất’, một đêm dài triền miên bây giờ chỉ là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39

Sáng sớm, tại Tuyệt Nguyệt trang viên.

Trải qua một đêm bị bốn nam nhân luân phiên nhau ép buộc, giờ đây Phù Dung xương cốt hoàn toàn mềm nhũn, để mặc cho bốn nam nhân tùy ý làm gì thì làm, thay nhau hầu hạ nàng từng chút một, nàng bây giờ nhìn vào cứ như một tiểu hài tử chưa trưởng thành.

“tiểu thư, bên ngoài có người của Nguyệt Ảnh Lâu đến cầu kiến” một hắc y nhân tiến vào cung kính bẩm báo.

“cho hắn vào đây” vừa nghe đến Nguyệt Ảnh Lâu, Phù Dung liền biết có chuyện gì, nhưng bốn nam nhân thì hoàn toàn không rõ, tại sao Dung nhi lại đột nhiên muốn gặp người của Nguyệt Ảnh Lâu???

Nguyệt Ảnh Lâu, bọn họ biết, tổ chức sát thủ lớn nhất thiên hạ, nhưng xưa nay luôn rất thần bí, ít người biết rõ về nó. Nhưng tại sao hôm nay lại có người của Nguyệt Ảnh Lâu đến tìm Dung nhi??? Cho dù Dung nhi muốn ám sát, thì vốn không cần đến họ, có thể phái người của mình đi, thuộc hạ của Dung nhi xét về võ công có thể nói là độc bộ thiên hạ, giao cho họ tỷ lệ thành công còn lớn hơn nhiều.

Nhưng nếu là người của Nguyệt Ảnh Lâu lại được người khác thuê ám sát Dung nhi, như vậy tại sao lại đến tận cửa bái kiến??? Hơn nữa còn nhờ thông báo nữa??? Đây rốt cuộc là sao a???

“thuộc hạ, Trương Văn, Đường chủ Chu Tước đường Nguyệt Ảnh Lâu tham kiến Ngọc tiểu thư” một trong những người của Nguyệt Ảnh Lâu sau khi được dẫn vào đại sảnh, dẫn đầu đứng ra hành lễ với Phù Dung, theo sau đó là hai người còn lại, thái độ của họ vô cùng cung kính.

Không cung kính sao được, người ngồi trước mặt là tỷ tỷ của phu nhân nhà họ, Lâu chủ lại sùng phu nhân đến vô pháp vô thiên, mà theo họ được biết thì vị tỷ tỷ này lại là người mà phu nhân nhà họ vô cùng tôn kính, phu nhân bản lĩnh hơn người, nói vậy vị tỷ tỷ này của người chắc hẳn cũng là kỳ tài tuyệt thế, cho nên họ mới có thái độ như thế.

Nhưng đó là suy nghĩ lúc đầu, sau khi họ biết được vị tỷ tỷ này của phu nhân chính là người được mệnh danh Thiên Hạ Đệ Nhất quân sư, thì phần cung kính này lại xuất ra từ nội tâm của họ, thử hỏi thế gian nữ tử, có mấy ai được như thế chứ???

“Ân, mọi chuyện thế nào rồi???” Phù Dung không hỏi nhiều, mà vào thẳng vấn đề chính.

“bắt tiểu thư, mấy ngày trước, Lăng Tuyết Tề tìm đến Nguyệt Ảnh Lâu, ra giá mười ngàn lượng muốn mua mạng của người, sau đó hai ngày thì lại quay lại, còn mang theo hai nữ nhân, thuộc hạ đã điều tra, hai người họ chính là mẫu tử Lâm Nhan Phụng và Lâm Nhục Huyền, mấy hôm trước bị tiểu thư treo lên tường thành. Ba người họ bỏ thêm năm ngàn lượng, yêu cầu trước khi giết, phải tìm người làm nhục tiểu thư trước, tốt nhất là tìm mấy tên ăn mày đến, sau khi xong chuyện thì đem thi thể tiểu thư treo trên tường thành, nhưng mà không để cho tiểu thư mặc gì cả, hoàn toàn lỏa thể, Lâm Nhục Huyền nói muốn để tiểu thư ném thử tư vị mà nàng ta đã chịu” Trương Văn bình tĩnh nói ra, nhưng mà giọng nói cũng không tránh khỏi run run.

Phu nhân nhà họ thù đoạn họ đã được chứng kiến, mà vị tiểu thư này, nghe nói mấy ngày trước đã ra tay trừng trị Lâm Nhục Huyền thảm hại, nhưng mà theo họ như vậy so với phu nhân còn muốn nhân từ hơn, nên họ cứ nghĩ vị tiểu thư này tính tình khá hơn phu nhân đôi chút. Nhưng hôm nay, khi hẳn chứng kiến vị tiểu thư này nghe xong từng câu của hắn, trên người lại phóng thích ra một luồng sát khí dày đặc, thì không khỏi khiến cho hắn run mình. Là sát thủ từ năm mười lăm tuổi đến giờ, đã hơn mười lăm năm, từ trước đến nay chỉ có sát khí của hai người khiến hắn nể sợ, một là Lâu chủ, hai là phu nhân.

Nhưng hôm nay, với sát khí của vị tiểu thư này mà đem so sánh, thì Lâu chủ và phu nhân cũng phải chào thua, xem ra vị tiểu thư này không đơn giản như bề ngoài quan sát. Hơn nữa không chỉ có vị tiểu thư này, mà ngồi bên cạnh bốn nam nhân kia, cũng giống như thế, cả căn phòng trong nháy mắt sát khí ngập trời, làm cho ba người của Nguyệt Ảnh Lâu cũng không khỏi run mình, nhưng khi họ nhìn thấy mấy hắc y của Tuyết Nguyệt trang viên vẫn bình chân như vại, như không hề có gì xảy ra, thì họ lại cố gắng trấn tĩnh lại, vì họ tuyệt không thể thua những người này, đây chính là thể diện của Nguyệt Ảnh Lâu a.

“vất vả cho ba vị rồi, ba vị cứ quay về trước, tối nay ta sẽ phái người liên lạc với ba vị sau” Quân Hàn giọng nói lạnh lùng vang lên đánh vỡ bầu không khí, nhưng làm cho mọi người cảm thấy được, nam nhân này đang thật sự rất tức giận, mà không, là sắp phát điên mới đúng.

Xem ra có kẻ sắp có chuyện rồi đây.

“vâng, thuộc hạ xin cáo lui” Trương Văn thấy Phù Dung âm thầm đồng ý, nên nhanh chóng dẫn hai người của Nguyệt Ảnh Lâu rời khỏi.

Tất cả mọi người của Tuyết Nguyệt trang viên cũng lui ra, cả đại sảnh chỉ còn lại bốn nam nhân và Phù Dung ngồi đó không nói tiếng nào.

“chuyện này nên đến phiên các người ra tay” Lạc Thiên nhìn Quân Hàn cùng Triệu bản trầm giọng nói.

“đúng vậy, tốt nhất là nên giải quyết triệt để, tuyệt không nên nương tay” Khương Tuấn lên tiếng nhắc nhở.

“ta biết” Quân Hàn cùng Triệu Bản đồng thanh đáp ứng, trong mắt lóe lên hàn quang dày đặc.

Phù Dung chỉ im lặng ngồi đó không nói, chuyện này những gì nàng cần làm đã làm rồi, phần còn lại, nàng sẽ giao cho họ toàn quyền xử trí.

Đêm tĩnh lặng mà âm u, hôm nay không có ánh trăng chiếu sáng, cả con đường đều chìm vào bóng tối.

Bốn đạo bóng dáng nhanh chóng theo hướng một ngôi tử lâu đã sớm đóng cửa mà thẳng tiến. Họ vừa đến nơi đã có người chờ sẵn ở cửa nghênh đón, dẫn họ vào trong.

Bốn bóng dáng không suy nghĩ nhiều, theo sau đi vào, nhưng họ không hề hay biết mình đã đặt một chân vào Quỷ môn quan.

“các người chuẩn bị cả rồi chứ??? Khi nào thì ra tay???” nữ tử vận lam y dẫn đầu đứng ra hỏi.

“tối nay sẽ ra tay” hắc y ngồi trên ghế đối diện lạnh giọng trả lời.

“tốt, ta muốn tiễn nhân đó chết không được từ tế” thanh y nữ từ đứng phía sau giọng nói đầy oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ một.

“Lâm Nhục Huyền, người đứng thật càng ngày càng to gan” lúc này, một giọng nói lạnh băng lại vang lên, làm cho thanh y nữ từ phút chốc sùng sờ.

Bốn bóng dáng nhìn lại, chỉ thấy phía sau tám bình phong, hai nam nhân đột nhiên xuất hiện, một người hắc y, một người bạch y, nhưng trên người cả hai lại toát ra một tầng sát khí cùng hàn ý lạnh lùng, khiến cho bốn bóng dáng phải run mình.

“biểu... biểu ca” lam y nữ từ run rẩy nhìn bạch y nam tử, và người này không ai khác chính là Lăng Tuyết Tề.

“biểu... biểu... biểu... thiếu gia” một tiểu nữ chừng mười sáu tuổi, đi theo sau Lăng Tuyết Tề cũng đồng dạng run sợ nhìn bạch y nam tử.

“sur...sur huynh” thanh y nữ tử mặt trắng bệch nhìn hắc y nam tử, và đây cũng chính là nữ tử mấy hôm trước bị treo lên tường thành, Lâm Nhượng Huyền.

“Hàn...Hàn nhi” Lâm Nhan Phụng toàn thân run động nhìn vào hắc y nam tử mà không ní nên lời.

“Quân giáo chủ, chuyện còn lại ta xin giao lại cho hai vị” hắc y ngồi trên ghế đứng dậy nhẹ giọng nói.

“đa tạ” Quân Hàn ôm quyền cảm tạ.

Hắc y dẫn hai người của mình lập tức rời khỏi, trong phòng lúc này chỉ còn lại bốn nữ nhân, cùng hai nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40

“Lâm Nhượng Huyền, Lâm Nhan Phụng, ta đã niệm tình sư phụ mà tha cho hai người một lần, nhưng hai người vẫn không biết hối cải, thì đừng trách ta vô tình, người tới” Quân Hàn giọng nói lạnh băng ra lệnh.

Sau bình phong xuất hiện bốn hắc y nhân bước ra, sẵn sàng nghe lệnh.

“Lăng Tuyệt Tề, ta niệm tình phụ thân người, nên bấy lâu nay ta vẫn chưa ra tay, người nghĩ mọi chuyện người làm ta không biết sao??? Phan Thiên Như sở dĩ biết đến sự tồn tại của Dung nhi hoàn toàn do người mật báo, kể cả vị Mai phi bên trong hoàng cung đang âm thầm hành động kia, cũng là do người âm thầm giật dây, tất cả họ đều do người đứng sau lưng thao túng, người đứng là nữ nhân độc ác mà” Triệu Bản lạnh lùng nói ra từng chút một, những sự tình xảy ra gần đây.

“Ha Ha Ha, thì ra huynh đều biết hết, không sai, tất cả đều do ta mật báo, vậy thì sao chứ??? Tien nhân đó có gì tốt cơ chứ, ả chẳng qua là dâm phụ trắng hoa, chuyên đi quyến rũ nam nhân khắp nơi, vậy mà còn mạnh miệng, cái gì là thiên mệnh, ta có chết cũng không tin, ả ta đáng chết, ta muốn ả ta chết không được từ từ” Lăng Tuyệt Tề nghe xong lời Triệu Bản thoáng chốc thần thờ, nhưng sau đó thì điên cuồng nống to, thừa nhận tất cả.

Không sai, kể từ hôm đó khi rời khỏi Triệu gia, nàng đã âm thầm điều tra mọi chuyện, sau đó cố tình báo tin cho Phan Thiên Như, Mai phi biết, hy vọng mượn tay họ diệt trừ tien nhân kia, không ngờ tien nhân đó lớn mạng, nên hết lần này đến lần khác đều thoát được, Mai phi thì hiện giờ vẫn án binh bất động, mà nàng thì không chờ được nữa, nên nàng đánh đích thân ra tay.

Hôm đó nàng đang suy nghĩ không biết làm sao tìm ra người hợp tác, thì lại nhìn thấy cảnh tượng tien nhân kia ra tay với mẫu tử Lâm Nhượng Huyền, nên nàng đã nảy ra ý định hợp tác với họ. Chỉ là không ngờ, ngay cả Nguyệt Ảnh Lâu lừng danh thiên hạ cũng là người của họ, đã là nàng tính sai một nước cờ, nàng không còn gì để nói.

“Hừ, người đã thừa nhận thì người cũng nên gánh chịu hậu quả đi” Triệu Bản hừ lạnh nói.

“Các người còn đứng đó là gì??? Còn không mau ra tay!??” Quân Hàn giọng đầy sát khí ra lệnh.

Bốn hắc y nhận lệnh, tiến đến gần giữ chặt mẫu tử Lâm Nhan Phụng.

“Các người định làm gì??? Hàn nhi, con định là gì??? ” Lâm Nhan Phụng hoảng loạn hét lớn.

“Làm gì??? Chẳng qua là giúp các người làm theo yêu cầu mà các người đã đưa ra cho Nguyệt Ảnh Lâu mà thôi, đây chẳng phải là ý nguyện của các người sao??? ” Quân Hàn lạnh lùng mỉa mai.

“Không sư huynh...không...ta không muốn” Lâm Nhượng Huyền khóc lớn giãy dụa.

“Không Hàn nhi, con không thể làm thế. Hàn nhi, con làm thế, sau này xuống cửu tuyền, sư phụ con cũng sẽ không tha cho con” Lâm Nhan Phụng khóc thét cầu xin.

Nhưng Quân Hàn thùy chung trầm mặt không nói, để mặt bốn hắc y nhân lôi mẫu tử Lâm Nhan Phụng ra ngoài, tiếng hét dần dần nhỏ đi sau đó là im lặng hẳn.

‘ Muốn dùng sư phụ để cầu tình, quá trễ rồi, hán bao nhiêu năm nay đã nương nhen nhiều lắm, nhưng lần này thì không thể. Có trách thì trách mẫu tử hai người họ không nên chạm vào nghịch lân của hán đi. Đây là do họ tự chuốc lấy’. Quân Hàn nhìn bóng dáng hai người bị lôi đi xa, trong lòng hừ lạnh một phen.

“Chuyện của ta đã xong, phần còn lại là của người” Quân Hàn xoay người nhẹ giọng nói với Triệu Bản, sau đó bỏ ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Triệu Bản cùng Lăng Tuyết Tề và a hoàn.

“Yên tâm, ta sẽ không mạnh tay lắm đâu, niệm tình giữa chúng ta, ta sẽ cho ngươi chết tử tế một chút. Ta tuyệt đối không thể giữ lại bất cứ nguy hiểm gì bên cạnh Dung nhi, vì vậy, xin lỗi, ngươi hôm nay nhất định phải chết” Triệu Bản mặt không chút tình cảm, lạnh giọng nói.

Nếu để y lựa chọn bao nhiêu lần đi chẳng nữa, y vẫn sẽ làm thế này, vì nếu để lại Lăng Tuyết Tề, y thật sự không biết sau này sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa??? Nên Lăng Tuyết Tề hôm nay nhất định phải chết.

Phát tay, bên ngoài lại xuất hiện thêm hai hắc y, lời Lăng Tuyết Tề và a hoàn rời đi, a hoàn khóc thét cầu xin tha thứ, nhưng chẳng có lợi ích gì. Còn Lăng Tuyết Tề thì về mặt hoàn toàn bình tĩnh, chỉ có điều trong mắt giờ đây là thù hận cùng không cam tâm tràn ngập.

Sáng hôm sau, cả thành hoàn toàn chấn động, trên thành bốn cổ thi thể treo lơ lửng, có người nhận ra hai trong số đó chính là mẫu tử mấy hôm trước bị người treo lên thành, chỉ có điều hôm nay, tình trạng thảm hại hơn, bị người làm nhục sau đó lột sạch quần áo mà treo lên, còn hai người còn lại chính là Lăng Tuyết Tề cùng a hoàn của nàng ta, a hoàn kia tình trạng giống hai nữ nhân còn lại, chỉ có Lăng Tuyết Tề, là tử tế một chút, trên người vẫn còn được mặc quần áo. Nhưng hoàn cảnh, thì hoàn toàn giống ba nữ nhân kia, chuyện này đã làm cho dân chúng toàn thành hoảng sợ, không biết có phải là hung thủ biến thái ra tay không, nhưng sau đó một tin tức được truyền ra, làm cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thì ra bốn nữ nhân này làm chuyện độc ác, âm mưu hại người khác, nên mới có kết cục như thế.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Lạc Minh buông tấu chương trên tay, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, y vẫn nhớ rất rõ tình huống ngày hôm đó, khi y cùng hoàng đệ trò chuyện.

.....

“Hoàng đệ, chuyện của Phan Thiên Như là do đệ làm??? ” Lạc Minh chăm chú nhìn Lạc Thiên, y thật không ngờ hoàng đệ ngày thường ôn nhu nhã nhặn của y lại có thể làm ra những chuyện như thế.

“Ân do đệ làm, có trách thì trách nàng ta không có mắt, dám có ý định làm ra chuyện tổn thương đến Dung nhi ” Lạc Thiên gương mặt băng lãnh trả lời. Nghĩ đến chuyện này, y vẫn cảm thấy y đã ra tay rất nương tình rồi.

“Hoàng đệ, chẳng lẽ đệ thật sự cam nguyện cùng mấy nam nhân đó...??? ” nói đến đây Lạc Minh đột nhiên ngừng lại, không thể mở lời được nữa.

“Hoàng huynh, đệ và Dung nhi đã thành thân” Lạc Thiên hiểu, chuyện mà Lạc Minh muốn nói là gì, nhưng y không đáp, ngược lại mỉm cười hạnh phúc nói.

“Thành thân??? ” Lạc Minh nghe xong không khỏi ngỡ ngàng.

“Ân, thành thân, là đệ cùng Quân Hàn, Triệu Bản, còn có cả Khương Tuấn cùng Dung nhi thành thân ” Lạc Thiên gật đầu nhẹ khẳng định.

“Hoàng đệ, chẳng lẽ đệ thật sự không để tâm sao??? ” Lạc Minh có chút mơ hồ hỏi.

“Hoàng huynh, đệ không phủ nhận, đích thật trên đời này có nam nhân nào nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương ở trong lòng một nam nhân khác mà mình lại cam chịu đâu chứ??? Nhưng Dung nhi thì khác, tài trí của nàng ấy, tính tình của nàng ấy, đều khiến cho đệ cùng ba người kia cam nguyện trầm luân, thậm chí ngay cả nếu không có lời tiên đoán kia, đệ nghĩ đệ cũng sẽ không hối hận, chỉ cần có thể ở cạnh nàng ấy, hằng ngày nhìn thấy nàng, vui vẻ cùng nàng, thì đệ đã mãn nguyện rồi ”. Lạc Thiên thờ dãi giải thích.

“Nhưng chung quy, chuyện này quả thật là có chút trái với đạo lý thường tình, nên huynh còn đắn đo, đệ cũng có thể hiểu, vì lúc đầu đệ cũng thế, nhưng huynh nhìn xem, ba nam nhân kia, có ai không là nhân trung chỉ long, vậy mà vẫn cam nguyện sa vào, còn chúng ta, ngoài trừ mang thân phận con cháu hoàng thất ra, thì có gì hơn họ đâu chứ??? Thì tại sao họ có thể vứt bỏ danh dự, thể diện của mình, mà đổi lấy chuyện này, còn chúng ta lại không cơ chứ??? Cho nên sau khi suy nghĩ thấu triệt, đệ mới đưa ra quyết định như thế. Vì đệ không hy vọng, chỉ vì chút thể diện nhất thời này, mà đánh mất đi tình yêu đích thật của đời mình, như thế đệ biết, đệ chắc chắn sẽ hối hận suốt đời. Thậm chí cho dù có chết, đệ cũng không cam tâm. Nên đệ đành thuận theo lòng mình thôi ”. Lạc Thiên chân thành nhìn Lạc Minh nói ra suy nghĩ của mình, thử hỏi nữ tử như Dung nhi, thế gian có được mấy ai chứ, thậm chí tự cổ chí kim cũng khó tìm.

“Hoàng huynh, thật ra huynh cũng như thế, cũng yêu nàng, cũng đã luân hãm từ lâu rồi, chẳng qua huynh đang dối lòng mình mà thôi. Hoàng huynh, đệ không hy vọng chỉ vì thể diện nhất thời, mà huynh đánh mất người mà mình yêu, đến lúc đó huynh nhất định sẽ hối hận, đệ thật sự không hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra đâu ” Lạc Thiên ánh mắt đầy kiên nghị nói.

‘ Hoàng huynh, chỉ hy vọng huynh kịp thời nhìn rõ lòng mình, mà không để hối hận về sau thôi ’ đồng thời trong lòng Lạc Thiên cũng âm thầm thay Lạc Minh cầu nguyện.

.....

‘ Chẳng lẽ ta thật sự làm sai rồi sao??? Ta không phủ nhận ta yêu nàng ấy, một nữ tử như vậy làm sao có thể không yêu được chứ, nhưng mà nàng ấy lại... Thế nhưng hoàng đệ từ trước đến giờ nổi tiếng là người nhu thuận cũng vì nàng ấy mà thay đổi, trở thành người tính kế người khác như thế, Triệu Bản là người đọc sách thánh hiền, lại cam nguyện vì nàng vứt bỏ luân thường đạo lý, Quân Hàn là giáo chủ ma giáo, lãnh huyết vô tình, nhưng vì nàng một mảnh ôn nhu trải bốn phương, thậm chí ngay cả kẻ ‘gian thương’ như Khương Tuấn cũng cam nguyện vì nàng mà luân hãm, cả bốn người này đều là nhân trung chỉ long, nhân tài kiệt xuất, nhưng đều có thể yêu nàng buông bỏ thể diện bản thân như thế. Chẳng lẽ ta thật sự như hoàng đệ nói, ta chẳng

qua đang dối lòng mình sao??? Ta có hay không nên thuận theo lòng mình đây??? ’ Lạc Minh ngồi đó, rơi vào trong suy nghĩ của mình, thế nhưng bây giờ chuyện này chỉ có thể tự ý quyết định, không ai có thể giúp được y cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Tuyệt Nguyệt trang viên.

“Hàn, huynh có từng hối hận qua khi ở bên cạnh ta sao??? ” Phù Dung nhìn Quân Hàn như tràn ngập tâm sự nhẹ giọng hỏi.

“Dung nhi, tại sao lại đột nhiên lại hỏi chuyện này??? Ta đã từng nói ‘chỉ cần nàng thích, ta có thể vì nàng đối chọi khắp thiên hạ’, Quân Hàn ta tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận vì bất cứ chuyện gì mình làm, cũng sẽ không hối hận khi nói ra bất cứ điều gì hay hứa bất cứ điều gì, đặc biệt là với nàng. Những gì ta nói với nàng, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận ” Quân Hàn thâm tình nhìn Phù Dung trả lời.

“Tuấn còn huynh thì sao??? ” Phù Dung chuyển sang nhìn Khương Tuấn.

“Dung nhi, chỉ cần nàng nói một tiếng, chuyện gì ta cũng sẽ làm. Ta Khương Tuấn chưa bao giờ biết hối hận là gì ” Khương Tuấn nhìn nàng ôn nhu nói.

“Dung nhi, ta cũng thế, ta đã từng nói chỉ cần nàng muốn, ta nguyện cùng nàng chu du khắp thiên hạ, lúc trước cũng thế, bây giờ cũng thế, ta tuyệt sẽ không rút lại những gì mà ta đã nói.” Triệu Bản nhìn nàng chân thành nói.

“Dung nhi, còn có ta nữa, vì nàng, ta có thể đối chọi với mọi người trong thiên hạ, thậm chí cho dù cùng huynh đệ đối nghịch ta cũng không quan tâm” Lạc Thiên cũng nhìn nàng tha thiết nói.

“Dung nhi, sao vậy??? Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này ” Quân Hàn thắc mắc nhìn Phù Dung đột nhiên khác thường, lo lắng hỏi.

“Không có gì. Chẳng qua ta đột nhiên cảm thấy, ta có phải hay không quá ích kỷ a, bao nhiêu nam nhân ưu tú như thế, đều bị ta buộc chặt bên người, các người như thế sau này rất có thể bị người đời chê cười, ta lo lắng cho nên ta mới hỏi thế thôi ” Phù Dung cười nhẹ trả lời.

“Bọn ta sẽ không hối hận, cũng sẽ không để tâm đến lời nói của người đời, nếu để tâm, ngay từ đầu bọn ta đã không ở bên cạnh nàng” Triệu Bản cười nhẹ nói.

“Àn, đúng vậy” ba nam nhân còn lại cũng gật đầu phụ họa.

Tình yêu vốn là chuyện của cá nhân bọn họ, bọn họ mới quản gì đến ánh mắt của thế nhân, cùng lắm thì mang theo Dung nhi của bọn họ, ẩn cư sơn cốc, suốt đời hưởng thụ cuộc sống tại nơi thế ngoại đào nguyên thôi.

Năm người cùng trò chuyện vui vẻ, không ai chú ý bên ngoài có một bóng người đang cô đơn đứng đó nhìn. Sau đó âm thầm xoay người rời đi.

“Ngọc quán gia, cứ để cho Lạc Minh thiếu gia đi như vậy sao???” một hắc y đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Cứ để cho y đi, bây giờ thứ y cần nhất chính là yên tĩnh suy nghĩ, rồi y sẽ thông suốt mà thôi ” Ngọc quán gia cười hiền hòa trả lời, nhưng trong mắt lóe lên một tia vui mừng, cũng gào hoạt. ‘Kim Thánh nương nương quả nhiên là tiên đoán vô cùng chính xác a’.

.....

Hoàng cung, Mai Uyển cung.

“Xoảng ” một tiếng thanh thúy vang lên, một bình hoa vỡ làm nhiều mảnh,

“Tiện nhân, giới lắm, mê hoặc Đức thân vương, giờ đến cả hoàng thượng người cũng không buông tha, người chờ đó, bản cung nhất định sẽ khiến cho người biết thế nào là hậu quả đắc tội với bản cung ” Mai phi tức giận ném vỡ mọi vật trong phòng.

Bên cạnh thái giám và cung nữ đều hoảng sợ vô cùng, Mai phi, khuê danh Mai Mộng Nhi, thiên kim Tả tướng đương triều, quyền khuynh hậu cung, chỉ còn thiếu sắc phong hoàng hậu nữa thôi, vốn là sủng phi của Chu đế Lạc Minh, nhưng hai tháng nay hoàng cung có lời đồn, hoàng thượng đem lòng thương yêu Ngọc Băng Tâm ‘công tử’, lúc đầu mọi người cứ nghĩ hoàng thượng là đoạn tay áo chỉ phích, nhưng khi thân phận nữ nhân của Ngọc công tử được vạch trần thì không ít người đoán rằng chẳng bao lâu nữa hậu cung sẽ đổi chủ, điều này làm cho rất nhiều phi tần lo sợ, và đặc biệt nhất chính là Mai phi.

“Người tới, tìm Thục quý nhân đến cho ta” Mai phi tức giận ra lệnh.

Theo nàng được biết, muội muội của Thục quý nhân vì đắc tội với tiện nhân kia nên mới có kết cục như thế, thậm chí kể cả phụ thân của Thục quý nhân và nàng ta cũng bị liên lụy, nên nàng tin chắc Thục quý nhân sẽ ngoan ngoãn hợp tác với nàng mà loại trừ tiện nhân kia.

Thái giám vâng lệnh rời khỏi, cả Mai Uyển cung lập tức yên lặng trở lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng yên lặng này lại là báo hiệu cho một trận sóng gió sắp diễn ra.

Đêm, phong như mảnh thú, quét ngang Tấn thành, vũ như thác, suốt đêm không ngừng, báo hiệu ngày mai chính là một ngày ‘ huyết vũ ’ tình phong khắp hoàng cung Chu quốc.

“ Tiểu thư, hoàng cung truyền tin đến, Mai phi cùng Thục quý nhân đã bắt đầu hành động ” hắc y nhân cung kính bẩm báo.

“ Ân ” Phù Dung điểm nhẹ đầu, xem như nghe thấy.

“ Còn có, tình hình Minh Thành gần đây có chút thay đổi, Kim Thánh nương nương và Tam thiếu gia đều rời khỏi, Vương thi đột nhiên bế quan, Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia, đều trở về biệt viện Ngoại Thiên Viên tu luyện, mọi chuyện đều do một mình Vương Hậu lo liệu ” hắc y tiếp tục nói.

“ Bế quan, tự nhiên tại sao lại bế quan?? ” Phù Dung nghe vậy, không khỏi nhún mày thắc mắc.

“ Thuộc hạ không rõ, chẳng qua trước lúc bế quan, Vương đã hạ lệnh, trước khi người xuất quan, không cho ai được phép quấy rầy ” hắc y nhân lắc đầu, chuyện của chủ nhân, đích thật họ không có tư cách hỏi đến.

“ Được rồi, người lui ra đi ” Phù Dung trầm ngâm đôi lúc sau đó lên tiếng.

Hắc y nhân vâng mệnh lặng lẽ rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Sáng sớm, cả Tấn thành chìm ngập trong bầu không khí trong lành, sau trận mưa lớn tối qua, tất cả như được tẩy rửa, trả lại một vẻ nguyên thủy, không có bất cứ vết bẩn nào.

Hoàng cung hôm nay, không khí lại trái ngược, trở nên ảm đạm, tất cả thái giám cung nữ đều hết sức cẩn thận, không dám để xảy ra chuyện gì, vì hôm nay tâm trạng chủ tử không vui, nên nếu bọn họ bất cẩn thì sẽ dễ dàng mất mạng ngay.

“ Hoang đường, quả thật là hoang đường mà ” Hoàng thái hậu Chu quốc vẻ mặt trắng bệch, có thể thấy bà giờ đây tức giận không nhỏ.

“ Thái hậu, lần này người nhất định phải làm chủ cho bọn thần thiếp a ” dưới sự âm thầm ‘ kêu gọi ’ của Mai phi, tất cả phi tần quý nhân trong cung giờ đây đều chạy đến trước mặt Hoàng thái hậu, khóc lóc kể lể. Vạch trần chuyện Phù Dung ‘ mê hoặc ’ hoàng thượng cùng Đức thân vương, khiến cho Phụng nhan đại nộ.

“ Người tới, mau phái người triệu Ngọc Phù Dung vào cung cho ai gia ” thái hậu tức giận lớn tiếng ra lệnh.

Tất cả chúng phi tần đạt thành ‘ tâm nguyện ’, đều cúi đầu cười thầm khi người gặp họa, đặc biệt là Mai phi và Thục quý nhân.

.....

Lúc này, tại Tuyết Nguyệt trang viên

“ Cái gì, Dung nhi bị mẫu hậu triệu vào cung ” Lạc Thiên hoảng sợ nhìn gia nhân trong trang viên chất vấn.

“ Vâng thưa vương gia, nửa canh giờ trước, có một vị công công đến và đưa tiểu thư vào cung rồi ” gia nhân cung kính bẩm báo.

“ Xem ra thái hậu định ra tay rồi ” Khương Tuấn bên cạnh trầm mặt nói.

“ Chúng ta lập tức vào cung ” Triệu Bản lo lắng lên tiếng.

“ Hào ” Quân Hàn là người đầu tiên tán thành.

Ngay lập tức bốn nam nhân không nói hai lời, gọi người chuẩn bị xe ngựa vào cung.

“ Ngọc quản gia, bây giờ chúng ta nên làm gì ” một hắc y đứng bên cạnh cung kính hỏi.

“ Chúng ta... ” Ngọc quản gia vẫn chưa kịp trả lời thì đã bị một giọng nói cắt ngang.

“ Cứ để chuyện này cho ta giải quyết là được rồi ”.

Ngọc quản gia cùng hắc y xoay người nhìn lại, khi thấy rõ người trước mặt, thì hai người bọn họ lập tức trợn mắt há hốc mồm, thậm chí ngây dại đứng đó, mà không hề phản ứng được gì.

.....

Hoàng cung, Phượng Ninh cung

“Ngọc Phù Dung, ngươi đã biết tội chưa??? ” trên cao, Hoàng thái hậu uy nghiêm gần từng tiếng hỏi.

Mặc dù nói nữ nhân này có công rất lớn với Chu quốc, nhưng bà cũng không thể nài ta hoành hành như thế, làm cho hai nhi tử của bà điên đảo tâm hồn, thậm chí có thể vì thế mà trở mặt thành thù, bà tuyệt không thể để chuyện này xảy ra.

Bên cạnh mấy vị phi tần thì đều với vẻ mặt chờ xem kịch vui, khi người sắp gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42

“ Thái hậu, ta không hiểu người đang nói gì??? ” đối với thái độ giận dữ của Chu thái hậu, Phù Dung tỏ ra một mặt vô tội, hoàn toàn không biết gì.

“Ngọc Phù Dung, trước mặt thái hậu, ngươi còn dám chối? ” Thục quý nhân đứng bên cạnh, vì mối thù của tiểu muội, cùng những sĩ nhục mà mình phải chịu đã sớm hận Phù Dung thấu xương, nên bây giờ mới đồng ý ‘hợp tác’ với Mai phi để diệt trừ kẻ thù trước mắt này.

“Ta đây là nói thật, ta không hiểu Thái hậu đang nói gì cả??? ” Phù Dung vẫn cứ như cũ một bộ mặt giả ngây.

“Ngươi...” Thục quý nhân tức giận đến tím mặt.

“Hảo, nếu ngươi đã không hiểu, người tới, đem Ngọc Phù Dung giam vào thiên lao cho ta” Chu thái hậu ngồi trên cao, tức giận hạ lệnh.

Lập tức hai thị vệ bên ngoài tiến vào, định mang Phù Dung đi.

“Không cần, ta tự mình đi” Phù Dung mỉm cười từ chối, sau đó tự mình đi ra ngoài.

Điều này làm cho mọi người đều ngạc nhiên, chẳng lẽ nữ nhân này lại ngoan ngoãn chịu thua như vậy.

Nhưng họ lại không hề biết, sở dĩ Phù Dung làm vậy là vì tránh mặt một người mà thôi.

‘Khí tức quen thuộc này... Xem ra người đó đã đến đây, nhưng rõ ràng là tin tức cho biết là người đó hiện tại không thể đến nơi này mà???’ Phù Dung trên đường đến thiên lao, không ngừng mà tự hỏi.

Lúc này, tại Ngự Thư phòng.

“Hoàng huynh, mau đi cứu Dung nhi đi” Lạc Thiên lo lắng vội vã tiến vào nói.

“Hoàng đệ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra??? ” Lạc Minh nghi vấn nhìn Lạc Thiên hỏi.

“Hoàng huynh, mẫu hậu phái người triệu Dung nhi vào cung rồi” Lạc Thiên vẻ mặt hốt hoảng.

“Cái gì??? Tại sao lại như thế??? ” Lạc Minh từ trên ghế bật người dậy, giọng nói tràn ngập kinh hoàng.

“Việc này thì nên hỏi mấy vị ái phi của ngươi” Quân Hàn theo sau tiến vào lạnh lùng nói.

“Đúng vậy hoàng thượng, chuyện này nên hỏi mấy vị phi tử của người” Triệu Bản cũng tức giận phụ họa, hẳn giờ đây cũng không thèm quan tâm cái gì là lễ nghi quân thần nữa rồi.

“Hoàng thượng, chuyện này là do Mai phi và Thục quý nhân âm mưu câu kết, trước mặt Thái hậu nói Dung nhi mê hoặc hoàng thượng cùng vương gia, gây nên hai huynh đệ trả mặt thành thù, nên Thái hậu mới tức giận như thế” chỉ có Khương Tuấn là trấn định kể rõ mọi chuyện.

“Đi, chúng ta đi Phượng Ninh cung” Lạc Minh nghe xong, lập tức không nói hai lời, dẫn đầu rời đi.

Bốn nam nhân cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

.....

Lúc này, tại Thụy Vương phủ.

Chủ nhân Thụy Vương phủ, Thụy thân vương Ngô Tùng Đức, là khai quốc công thần của Chu quốc, thân vương khác họ duy nhất trong hoàng thất Chu quốc, nắm đó Chu đế vốn là một thân vương của hoàng thất Lạc quốc, vì không chịu được sự tàn bạo cùng áp bức của Lạc đế, nên dẫn theo cả nhà cùng vô số thân tín rời đi, kiến lập Chu quốc.

Thụy Thân vương chính là một trong số những thân tín của Chu đế năm đó, vốn xuất thân là Trần Bắc tướng quân của Lạc quốc, sau khi Chu quốc xuất hiện, thì Lạc quốc nổi lên một trận tranh phong, rồi sau đó được một thành viên trong hoàng thất Lạc quốc là Lạc Thành Cơ dập tắt, Lạc Thành Cơ cũng danh chính ngôn thuận lên ngôi, cũng chính là Lạc đế hiện tại.

Nhưng đối với Chu đế tự lập giang sơn, Lạc đế lại không hề có bất kỳ phản ứng gì, chỉ công bố thiên hạ là Chu đế bắt đầu từ đó không còn là người của Lạc quốc nữa, nhưng cũng không xâm chiếm Chu quốc, mà lại kết tình giao hảo, giống như một số quốc gia khác, điều này làm cho rất nhiều người tò mò. Nhưng họ lại không hề biết rằng sở dĩ có chuyện như vậy, nguyên nhân chỉ vì, Chu đế và Lạc đế, chính là huynh đệ cùng tông thất, có thể nói, so với các con cháu khác trong hoàng thất, quan hệ của hai người họ là gần nhau nhất, và từ nhỏ cũng thân nhau nhất, tình cảm giống như huynh đệ ruột, cho nên vì nguyên nhân này mà Lạc đế mới không truy cứu nữa.

“Thụy thân vương, Ngô Tùng Đức, chỉ mới có hai mươi năm không gặp, sao ngươi là già thế này a!??” tại thư phòng, Thụy thân vương đang xem sách thì một giọng nói giễu cợt từ bên ngoài lại vang lên quấy nhiễu.

“Ai???” Thụy thân vương lập tức đứng dậy khỏi ghế, rút thanh kiếm treo trên tường để phòng cảnh giác.

“Ngươi không cần khẩn trương, ta sẽ không làm gì ngươi, nhưng cho dù ta muốn làm, ngươi cũng không có khả năng ngăn cản ta đâu” tiếng nói vừa dứt, một bóng đen từ bên ngoài lướt vào, xuất hiện trong thư phòng.

Thụy thân vương quan sát nam tử đang đứng trước mặt, đây là một người trung niên, khoảng ngoài tứ tuần, trên người toát ra một cỗ uy nghiêm như quân lâm thiên hạ, khiến cho người khác nhìn vào đều phải cúi đầu xưng thần, nhưng khi Thụy thân vương nhìn kỹ dung mạo của người này, thì không khỏi sửng sốt.

“Là ngài” Thụy thân vương ngỡ ngàng, đứng nhìn trung niên nhân trước mặt, trong mắt lóe lên một tia kinh hỷ cùng lo lắng.

Bên ngoài Ngọc quán gia thấy vậy không khỏi cười thầm, nhưng cũng không dám lên tiếng, không sai trung niên nhân này chính là người xuất hiện tại Tuyệt Nguyệt trang viên lúc nãy, cắt ngang lời của Ngọc quán gia, khiến cho Ngọc quán gia và cả hắc y thị vệ đều phải khiếp sợ vì sự xuất hiện của người này.

“Chúng ta vào cung một chuyến thế nào???” trung niên nhân mỉm cười nhìn Thụy thân vương lên tiếng.

“Vào cung, không biết...???” Thụy thân vương nghe vậy lo lắng hỏi, nhưng lại bị trung niên nhân ngắt lời.

“Vào cung rồi ngươi sẽ biết” trung niên nhân cũng không nói gì thêm nữa, mà xoay người rời đi, Ngọc quán gia cũng theo sau, Thụy thân vương thấy vậy, cũng không dám có ý kiến, mà chỉ lẳng lặng theo sau, nhưng trong lòng lại đang thấp thỏm không yên.

.....

Phượng Ninh cung.

“Mẫu hậu, xin người hãy thả Dung nhi ra” Lạc Thiên hướng đến Chu thái hậu quỳ xuống mà cầu xin.

“Con định vì nữ nhân đó mà chống đối quyết định của mẫu hậu sao???” thái hậu giọng nói lạnh băng hỏi lại.

“Mẫu hậu, đời này của nhi thần không thể không có nàng” Lạc Thiên không trả lời, mà dùng thái độ chân thành nhất nói ra tình cảm trong lòng mình.

“Mẫu hậu, xin người hãy thả nàng ấy ra” Lạc Minh đứng bên cạnh cũng quỳ xuống xin tha.

Điều này làm cho chúng phi tần, bốn nam nhân cùng thái hậu đều ngỡ ngàng.

“Hoàng thượng người...” Triệu Bản nhìn hành động của Lạc Minh không khỏi lên tiếng hỏi, không lẽ hoàng thượng đã thông suốt rồi sao???

“Hoàng đế, đa tạ đế, nhờ những lời của đế hôm đó, rốt cuộc ta cũng đã nghĩ thông, đế nói không sai, đã yêu nên thừa nhận, ta tuyệt sẽ không vì thể diện nhất thời mà đánh mất tình yêu của mình được” Lạc Minh nhìn Lạc Thiên chân thành nói.

“Hoàng thượng” mấy phi tần bên cạnh không khỏi hô to, mà Mai phi cùng Thục quý nhân lại tức giận xanh mặt, các nàng tổn biết bao công sức, trước mặt thái hậu làm xấu đi hình tượng của nữ nhân kia, không ngờ vì chuyện này lại để cho hoàng thượng thừa nhận tâm lòng của mình, thật là làm các nàng tức chết mà.

Nhưng điều này làm bốn nam nhân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc tên này cũng thông suốt rồi. Làm cho bọn họ mấy ngày nay còn đang lo lắng nghĩ cách thuyết phục hắn, bất quá chuyện này xem ra đã không cần nữa rồi.

“Các người, phân ròi...” thái hậu tức giận không nói nên lời.

Lúc này, bên ngoài lại vang lên âm thanh thái giám thông báo.

“ Thái hậu, Thụy thân vương cầu kiến ”.

Thụy thân vương??? Tại sao Thụy thân vương lại đột nhiên vào cung, điều này làm cho mọi người không khỏi nghi hoặc, nhưng thái hậu vẫn nhanh chóng truyền gọi. Đối với vị thân vương khác họ này, thái hậu luôn tôn kính như trưởng huynh, nên dù đang tức giận bà vẫn kìm chế lại, còn Lạc Thiên cùng Lạc Minh lại nhủ mảy, Thụy thân vương là công thần của Chu quốc, cả hai người đều xem ông như trưởng bối, nhưng Thụy thân vương lại là người làm việc nguyên tắc, nên nếu ông đứng về phía mẫu hậu, thì chuyện này sẽ càng khó giải quyết.

Lúc sau Thụy thân vương bước vào, nhưng ngay khi thái hậu cùng Lạc Minh và Lạc Thiên vốn định lên tiếng, thì lại thấy Thụy thân vương nghiêng người động tác như mời một đại nhân vật, điều này làm cho cả ba người đều sững sờ.

Bên ngoài một lão nhân trên mặt đầy tiểu dung bước vào, nhìn đám người Quân Hàn, Triệu Bản cùng Khương Tuấn, Lạc Thiên mỉm cười.

“ Ngọc quản gia ” bốn người đều kinh ngạc, không lẽ người mà Thụy thân vương cung kính lại là Ngọc quản gia sao???

Nhưng ngay sau đó, Ngọc quản gia lại giống như Thụy thân vương, lui sang một bên nghiêng người làm động tác mời, làm cho một người lại thêm một tia khó hiểu.

Chỉ thấy bên ngoài, một trung niên nhân, vẻ mặt uy nghiêm bước vào, đứng ngay cửa đại điện, còn Thụy thân vương cùng Ngọc quản gia, thì đứng hai bên tả hữu, như thể hai người họ là hộ pháp theo sau trung niên nhân này.

“ Thụy thân vương, vị này là??? ” thái hậu không khỏi nghi hoặc, nhưng nhìn thấy người này được Thụy thân vương tôn kính như thế, nên bà đoán chắc người này không tầm thường, nên cũng ăn nói rất nhỏ nhẹ, giấu đi ngạc nhiên cùng giận nãy giờ.

“ Thái hậu, xin người mời các vị nương nương rời khỏi đây ” Thụy thân vương nhẹ giọng nói.

Thái hậu nghe vậy, cũng không nghĩ nhiều, biết có chuyện trong đại, nên ra lệnh cho tất cả phi tử rời đi, mọi người dù không cam lòng, nhưng cũng đành cấn răng rời khỏi. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại nhưng người trong cuộc mà thôi.

“ Người, đến thiên lao, đưa a đầu đó đến đây đi ” trung niên nhân xoay người nhìn sang Ngọc quản gia, lạnh nhạt lên tiếng, hoàn toàn không có chút cổ kị gì đây là hoàng cung cả.

“ Dạ ” Ngọc quản gia cung kính vâng lệnh rời đi.

Chứng kiến thái độ cung kính của Ngọc quản gia mấy nam nhân không khỏi nhủ mảy suy nghĩ, xem ra người này cũng là người của Minh Thành, hơn nữa địa vị còn rất cao, có lẽ là trưởng lão gì đó đi.

“ Các người chính là Quân Hàn, Triệu Bản, Khương Tuấn, Lạc Thiên cùng Lạc Minh. Ân rất không tở ” trung niên nhân nhìn năm nam nhân quan sát, sau đó gật đầu cười nói.

Điều này làm cho mọi người đều không hiểu ra sao, nhưng năm nam nhân lại cảm thấy, hiện giờ họ giống như vật phẩm đang bị người khác lật tới lật lui xem xét.

“ Đến rồi sao??? ” trung niên nhân cũng không có gì thái độ trước biểu hiện của năm nam nhân, chỉ nhìn về phía cửa mỉm cười nói.

Bên ngoài, Ngọc quản gia đã nhanh chóng quay trở lại, theo sau đó chính là Phù Dung.

“ Dung nhi ” cả năm nam nhân đều vui mừng lên tiếng, chạy đến bên cạnh Phù Dung.

“ Người... ” với thái độ của bốn nam nhân kia, Phù Dung không thấy gì lạ, duy chỉ có thái độ của Lạc Minh là khiến Phù Dung ngỡ ngàng.

“ Ta nghĩ thông suốt rồi, bây giờ vì nàng, giang sơn ta cũng không cần, ta còn cơ hội sao??? ” chỉ một câu đã giải đáp mọi vấn đề, khiến cho Phù Dung hơi sững người, nhưng sau đó ngay lập tức trấn định, mỉm cười gật đầu.

Nàng không thừa nhận lúc đầu nàng đối với Lạc Minh chẳng qua là có cảm giác chinh phục, nhưng khi thấy hắn vì bên cạnh nàng có nhiều nam nhân, nên rõ ràng thích nàng, vẫn kiên quyết phủ nhận, khiến nàng không khỏi tức giận, cho nên nàng mới chẳng thèm ngó ngang gì đến hắn.

Nhưng nếu nói nàng không có tình cảm với hắn, thì bản thân nàng cũng biết là nàng đang nói dối a, huống chi là người khác bên ngoài. Chẳng qua hắn và nàng đều là những kẻ ngang bướng như nhau, mới tự lừa mình, cũng là tự lừa bản thân mà thôi.

Nàng có thể hiểu hắn vì mình là hoàng đế, cho nên không thể chấp nhận những chuyện như thế, nhưng nàng cũng là tiểu công chúa, từ nhỏ cũng được cưng chiều vậy, cho nên khi bị từ chối, nàng cũng đôi lúc sẽ có cảm giác bị sỉ nhục, bất quá nàng tuyệt sẽ không giống mấy nữ nhân điển khác, vì không chiếm được mà hủy đi, nàng thà rằng nếu không chiếm được, thì nàng sẽ không bận tâm đến nữa, dù sao trên đời vẫn còn rất nhiều nam nhân tốt mà, huống hồ bên cạnh nàng còn có bốn nam nhân thật tâm yêu thương nàng, thì nàng cần gì bận tâm đến một nam nhân chỉ vì sĩ diện mà buông tha mình chứ???

Nay nếu hắn đã thông suốt, thì nàng cũng sẽ cho hắn một cơ hội, cũng như cho mình một cơ hội, để tránh cả hai khỏi phải ân hận suốt quãng đời còn lại đi.

“A đầu, chẳng phải vì muốn tránh ta, nên trốn vào thiên lao sao??? Sao lại ra sớm thế??? ” trung niên nhân nhìn Phù Dung mỉm cười trêu chọc.

“Chẳng phải bảo Ngọc quân gia đi đưa con ra sao??? Bây giờ còn hỏi con là sao??? Đúng là không có chuyện gì qua mặt được người. Cha” Phù Dung cúi đầu, miệng bất đắc dĩ gọi một tiếng.

‘ Cha ’, một tiếng oanh động khắp phòng. Cả nam nam nhân đều ngạc nhiên. ‘ Nói vậy đây chính là nhạc phụ tương lai của họ rồi và cũng là vị kia Minh Vương sao??? ’.

Thái hậu thì ngờ ngác đứng đó, trung niên nhân được Thụy thân vương tôn kính là cha của Ngọc Phù Dung, đây rốt cuộc là sao??? Thật ra Ngọc Phù Dung là ai cơ chứ???

Thụy thân vương thì tròn tròn mắt, nhưng không giấu nổi vui mừng, tất cả mọi lo lắng trước đây đều bị thay thế bằng kinh kỳ, thì ra là vậy, vốn cứ tưởng là có ai đó trong cung đắc tội với ngài ấy, không ngờ lại hoàn toàn trái ngược, thì ra cả hoàng thượng cùng vương gia đều là con rể tương lai của ngài ấy, dù chuyện này có trái với luân thường, nhưng mà với địa vị của ngài ấy, thì tin chắc trên đời này không ai dám có ý kiến cả, hơn nữa chuyện này hưởng hơ cũng có lợi cho Chu quốc, cho nên đành để hoàng thượng và vương gia chịu thiệt chút vậy. Vì vậy Thụy thân vương cũng không giấu diếm mà cười tươi ra mặt.

“Ngô Tùng Đức, chuyện hôn sự này của bọn trẻ, Chu quốc các ngươi không có ý kiến gì??? ” Ngọc Vấn Thiên vẻ mặt tươi cười nhìn Thụy thân vương giả vờ truy vấn.

“Không, đương nhiên là không rồi ạ, đây là vinh hạnh của Chu quốc, được công chúa đề mắt đến, là phước của hoàng thượng và vương gia, làm sao Chu quốc dám có ý kiến ạ” Thụy thân vương lập tức lắc đầu đính chính.

“Thụy thân vương, khanh...” thái hậu hoảng sợ nhìn Thụy thân vương.

“Thái hậu, vị này là Minh Thành Thành Chủ, thái hậu trước đây khi Tiên đế rời khỏi Lạc quốc vốn không hề biết về bí mật của đại lục này, cho nên ngay cả hoàng thượng cũng không được biết, nhưng mà thần đã từng là đại tướng của Lạc đế nên thần biết, Minh Thành chính là cấm địa của đại lục, là thế lực lớn nhất đại lục, thần nhớ rõ hơn hai trăm năm trước, Tần quốc, đế quốc hùng mạnh nhất đại lục, nhưng chỉ vì đắc tội với Minh Thành mà trong một đêm phải diệt quốc, hơn nữa nếu không nhờ có Minh Vương thì thần và Tiên đế đã chết tại trận Thiên Hà sơn. Thái hậu, xin hãy đồng ý, Minh Thành chúng ta không thể đắc tội, mà nếu như đồng ý chuyện này, thần dám khẳng định đối với Chu quốc tuyệt đối là trăm lợi vô hại” thấy vẻ mặt của thái hậu như thế, Thụy thân vương bất đắc dĩ đưa bà sang một góc nói rõ mọi chuyện.

Nghe xong những lời này, thái hậu không khỏi sợ hãi, nhưng sau đó lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nhi tử của bà đang nhìn mình chờ mong, lúc này bà không khỏi thờ dãi, nếu đã thế thì bà đành chấp nhận vậy, nếu vì sự cố chấp của bà mà đánh mất giang sơn, thì bà thật sự không còn mặt mũi đi gặp tiên đế, hơn nữa chỉ cần nhìn hai nhi tử hạnh phúc, thì bà cũng đã mãn nguyện, thật ra bà ngay từ đầu vốn không có ý định khó dễ gì, chẳng qua nhìn nhi tử mình vì nữ nhân khác, mà chống đối mình, nên bà có chút ghen tỵ, nếu bây giờ tình hình đã thế, thì bà còn có chọn lựa nào khác sao???

“Vậy mọi chuyện đều làm theo ý của Minh Vương vậy” thái hậu cung kính nhỏ giọng nói.

Điều này làm cho năm nam nhân không khỏi vui mừng, đúng là chỉ cần có thực lực, chuyện gì cũng có thể làm a. Thụy thân vương nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi phào nhẹ nhõm.

“Ha Ha. Tốt, vậy cứ quyết định vậy đi, chuyện mà ta cần làm đã làm rồi, ta cũng đã đến lúc nên quay về, a đầu, nếu rảnh hãy đến Hàn quốc một chuyến” Ngọc Vấn Thiên mỉm cười nói, nhưng khi nhắc đến Hàn quốc thì trong giọng nói lại pha chút hàn ý.

“Con đã biết” Phù Dung nghe xong không nói nhiều lời, chỉ gật đầu.

“Ừm” Ngọc Vấn Thiên cũng không nói tiếp lời nào, phi thân ra ngoài, rồi đi trước mặt mọi người.

Y vốn còn định xử trí hai nữ nhân kia, vì có ý định làm hại nữ nhi bảo bối của y, bất quá y tin Chu quốc chắc chắn sẽ cho y một câu trả lời thích đáng về chuyện của Mai phi cùng Thục quý nhân, nên y sẽ không xen vào. Và quả nhiên, y đã đúng. ..

.....

Tần thành chẳng bao lâu nữa lại sôi trào, Tả tướng lợi dụng nữ nhi là Mai phi được sủng ái, nên hoành hành ngang ngược ức hiếp bá tánh, tham ô của công, giết hại trung thần, Mai phi cùng Thục phi lợi dụng cổ thuật mê hoặc thái hậu, có ý định làm hại hoàng thượng, giờ ngo hôm nay hai nhà Phan, Mai sẽ bị tru di cửu tộc tại Ngõ môn, mọi người đều ngỡ ngàng vì chuyện này, nhưng những người vốn chịu sự ức hiếp của hai nhà Phan, Mai thì lại quỳ ngay giữa phố, không ngừng hô to hoàng thượng vạn tuế.

Trên thành lâu nhìn thấy cảnh này, sáu bóng dáng đứng đó không khỏi mỉm cười, cũng may thái hậu và Thụy thân vương biết suy nghĩ đại cuộc, chấp nhận cho Lạc Minh thắng tay với Tả tướng, nên mới có ngày hôm nay, đúng thật là họ nên đa tạ Ngọc Vấn Thiên mới được, nếu như ông không đến đây, thì cũng sẽ không giải quyết mọi chuyện nhanh chóng như thế, và mọi người bây giờ đã không vui vẻ được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Quyển 2 : Giang Hồ Thiên

Tuyệt Nguyệt trang viên, vẫn cứ như vậy, suốt một năm kể từ ngày Chu đế giải tán hậu cung không hề thay đổi chút nào. Năm nam nhân mỗi ngày sau khi làm xong chính sự, thì đều kéo nhau về đây, chưa hề gián đoạn ngày nào.

Suốt một năm sáu con người vui vẻ chung sống, nửa năm trước thái hậu Chu quốc quyết định xuất cung, trở về biệt viện hoàng gia tại Túc Châu để tịnh dưỡng, cho nên suốt nửa năm nay, Lạc Minh cùng Lạc Thiên lại không hề có kị gì, gần như là dọn đến Tuyệt Nguyệt trang viên sinh sống.

Phù Dung đứng bên ngoài quan sát mọi chuyện, nhìn thấy năm nam nhân càng ngày càng thân thiết, chẳng khác nào huynh đệ ruột, khiến nàng không khỏi vui mừng, xem ra nàng không cần phải sợ năm nam nhân này sẽ có tranh chấp với nhau, vì bây giờ, trong năm người, thì dường như bốn người còn lại còn hiểu một người trong số đó hơn là bản thân y.

Cả năm người này đều hiểu biết rất rõ về những người còn lại, thậm chí còn hiểu hơn cả nàng, nhiều lúc nàng cảm thấy thuật đọc tâm của mình, còn không bằng bọn họ nữa chứ.

“Tiểu thư, có tin tức ” lúc này một hắc y nhân trên tay cầm theo một phong thư cung kính đưa cho Phù Dung.

Phù Dung mở ra lá thư, sau khi đọc xong thì sắc mặt thay đổi nhanh chóng, đã trở nên cực kỳ khó coi, bất quá ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, sau đó phát tay ra lệnh cho hắc y rồi đi, còn mình thì quay về thư phòng tìm Ngọc quân gia dọn đồ vài chuyện, vì ba ngày sau, nàng cần phải rời khỏi đây, nên trước mắt nàng cần chuẩn bị một số thứ.

Đêm Tuyệt Nguyệt trang viên chìm vào bóng tối, bên trong hiện giờ chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu cùng tiếng gió thổi qua từng khe lá, trong một căn phòng lúc này lại vang lên những âm thanh làm người nghe phải đỏ mặt.

Sau một lúc, tiếng động trong phòng cũng lặng dần, chỉ còn lại tiếng hô hấp dồn dập của một đôi nam nữ.

“Dung nhi, sao thế, có chuyện gì xảy ra sao???” Lạc Minh nhìn vào tiểu nữ nhân đang nằm trong lòng nhẹ giọng hỏi.

“Ngày mai ta phải rời khỏi đây, bốn người kia có thể cùng ta đi, nhưng huynh thì lại không thể ” Phù Dung nhìn Lạc Minh thờ dài nói, nàng biết vậy là không công bằng với hắn, nhưng mà hắn lại là Chu đế, không thể tùy tiện rời khỏi đây, nếu không Chu quốc sẽ xảy ra đại loạn.

“Đây chính là nguyên nhân vì sao suốt ba ngày nay nàng luôn ở bên cạnh ta, chính vì muốn bù đắp cho ta sao???” Lạc Minh gờ đây mới hiểu được nguyên nhân vì sao suốt ba ngày nay, Dung nhi luôn quấn lấy hắn, thì ra là để an ủi hắn a.

“Bốn người kia có thể cùng ta rời đi, nhưng ngươi thì không, nhưng lần này ta không thể không đi, nếu không để phụ thân mà biết được, thì sẽ phiền phức ” Phù Dung có chút bất đắc dĩ đáp.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì???” Lạc Minh nghe xong lời Phù Dung thì đoán được dường như đã xảy ra đại sự.

Phù Dung liền đem những chuyện vừa đọc được trong thư hàm mà nàng nhận được ba ngày trước kể ra, sau đó quan sát sắc mặt của Lạc Minh.

“Ngốc, trong lòng nàng ta là nam nhân nhỏ mọn như vậy sao???” sau khi nghe xong lời kể của Phù Dung, Lạc Minh rốt cuộc cũng hiểu ra mọi chuyện, nhưng hắn lại không thể trách nàng, nàng nghĩ đến hắn như thế, thì hắn làm sao nhẫn tâm trách cho được???. Hơn nữa quả thật nếu lần này mà nàng không đi, để cho nhạc phụ biết được, thì quả là phiền phức.

“Không phải” Phù Dung nghe xong lời Lạc Minh, thì mỉm cười lắc đầu, sau đó chuyển người ôm lấy y, hai người lại bắt đầu một cuộc trầm luân vô tận.

Sáng hôm sau, Lạc Minh dù có chút không nỡ, nhưng vẫn để cho Phù Dung rời đi, còn luôn miệng bốn nam nhân phải chăm sóc nàng chu đáo, bốn nam nhân dù cảm thấy phiền, nhưng vẫn có thể hiểu được tâm trạng của y, đổi lại là họ thì chắc rằng họ cũng như thế mà thôi.

Nhìn đoàn người đi xa, Lạc Minh không khỏi than nhẹ, nếu hắn không là hoàng đế thì tốt rồi, vì nàng hẳn ngay cả giang sơn cũng không cần, chỉ mong được ở cạnh nàng, nhưng nếu không phải sợ nàng sẽ mang tiếng hồng nhan họa thủy, thì hắn đã nhường ngôi từ lâu, thà rằng cùng nàng du sơn ngoạn thủy, chứ hơn bây giờ, chỉ có thể đau khổ nhìn nàng rời đi mà mình không làm được gì.

Trên sơn đạo, một cỗ xe ngựa sang trọng đang di chuyển, đánh xe là một hắc y nam tử, từ khí tức trên người có thể đoán được người này tuyệt không đơn giản. Bên cạnh còn có sáu con tuấn mã, trên lưng là sáu nam tử, toàn bộ họ cũng là thân vận hắc y, công phu của họ hoàn toàn không kém nam tử đánh xe.

Bên trong xe ngựa, một nữ bốn nam đang ngồi uống trà, không gian trong xe vô cùng rộng rãi, thậm chí còn đặt được một chiếc bàn nhỏ, trên bàn không chỉ có trà, còn có vài món điểm tâm nhìn rất bắt mắt.

Nữ tử ngồi trong lòng một nam tử, ba nam tử còn lại, người thì vì nàng châm trà, người thì nàng gấp điểm tâm, người còn lại thì đang cầm một phong thư, dường như đang nghiên cứu gì đó. Năm người này không ai khác, chính là đoàn người của Phù Dung vừa rời khỏi Tấn thành.

“ Thế nào rồi??? ” Phù Dung ánh mắt tò mò nhìn vào Khương Tuấn đang xem phong thư hỏi.

“ Đã theo ý nàng, mọi chuyện đã sắp xếp xong, tất cả kinh thương của Hàn quốc, bất luận là trên bờ hay trên biển đều bị chúng ta nắm cả ” Khương Tuấn mỉm cười nhẹ đáp.

“ Hàn còn huynh??? ” nữ tử nhìn phía nam nhân đang ôm mình hỏi tiếp.

“ Ta đã chuẩn bị tất cả mọi chuyện, tất cả những người nằm trong danh sách nàng đưa cho ta, tuyệt sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai ” Quân Hàn giọng nói ôn nhu nhưng đầy khẳng định đáp.

“ Còn hai người??? ” Phù Dung nhìn tiếp qua Lạc Thiên cùng Triệu Bản chờ đợi.

“ Yên tâm, mọi chuyện bọn ta đều sắp xếp xong, sau khi chúng ta đến nơi, chúng ta cũng sẽ giống như bao dân chúng khác của Hàn quốc, tuyệt sẽ không bị nghi ngờ ” Triệu Bản mỉm cười nhìn nàng nói, tay cũng không quên vì nàng châm trà.

“ Ân, lần này ta phải cho Hàn đế cùng Hà gia biết, đắc tội với Minh Thành thì hẳn tuyệt sẽ không có kết quả tốt ” Phù Dung sau khi nghe xong, thì trong mắt lóe lên một tia sát ý, giọng nói lạnh lùng, dường như Hàn quốc đã gây ra chuyện gì đó đại nghịch bất đạo, mới có thể khiến nàng tức giận đến vậy.

Mấy nam nhân ngồi bên cũng không nói gì, điều họ có thể làm chỉ là cổ vũ nàng, hỗ trợ nàng, vì dù sao chuyện này bọn họ cũng không thể ra mặt trực tiếp, nên bọn họ chỉ có thể âm thầm giúp đỡ, không phải vì họ sợ Hàn quốc, mà vì bọn họ tôn trọng Minh Thành, đây là gia sự của Minh Thành, họ nếu nhúng tay, sẽ khiến cho vị nhạc phụ đại nhân kia không vui, đến lúc đó họ làm sao mà rước giải nhân về nhà a.

Hàn quốc, một trong Tứ quốc lớn nhất đại lục, tuy nhiên nếu so với Chu quốc, hay Lạc quốc cùng Nhan quốc, thì thua kém hơn nhiều.

Hàn đế, Hàn Lữ, năm nay năm mươi tuổi, hậu cung chỉ có một hoàng hậu cùng hai vị quý phi, bên dưới có nhị nam nhất nữ, ngoài ra Hàn đế còn một hoàng đệ, là Tiêu Dao vương gia, Hàn Nhân, cả đời không có chính phi, chỉ có một trắc phi cùng hai sủng phi, bên dưới có nhất nam nhị nữ.

Nhưng gần đây Phi Đô Thành Hàn quốc lại xuất hiện tin đồn, sở dĩ Tiêu Dao vương gia Hàn quốc không cưới chính phi bởi vì vị trí này ngài muốn dành cho nữ nhân mà mình yêu, nhưng hôn sự này lại bị Hàn đế phản đối, nên mới không thể thành.

Nhưng mà Tiêu Dao vương gia lại cùng nữ nhân đó sinh hạ một người nhi tử, và người này mới thật sự là đại thiếu gia của Tiêu Dao vương phủ, còn nhi tử của trắc phi sở sinh chỉ là nhị thiếu gia mà thôi, tin tức này đã làm chấn động cả Phi Đô thành. Sau khi Hàn đế biết được tin này đã nổi trận lôi đình, còn nói rõ, con trai của nữ nhân kia không rõ nguồn gốc, không thể xác minh là con cháu Hàn gia, nên yêu cầu Tiêu Dao vương gia cắt đứt với hai mẹ con kia, Tiêu Dao vương hộ thể nhi sốt ruột, đứng giữa đại diện cùng Hàn đế to tiếng, kết quả bị Hàn đế tức giận giam vào đại lao, còn hai mẹ con kia thì từ ngày đó dường như biến mất.

Có lời đồn rằng họ thấy vương gia bị giam, nên sợ hãi bỏ trốn, lại có người cho rằng hai người họ đã bị Hàn đế giết, nói chung suốt mấy ngày nay, đây chính là vấn đề được quan tâm nhất tại Phi Đô Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 44

Ngoài Phi Đô thành, hai mươi dặm về phía Bắc.

“ Tuyệt Nhi, con thật sự định làm như thế sao??? ” một mỹ phụ trung niên dung nhan có chút tiều tụy nhìn bạch y nam tử trước mặt lo lắng hỏi.

“ Mẫu thân, người đừng lo lắng, Tứ muội đang trên đường đến đây, chuyện còn lại cứ để cho bọn con lo là được rồi ” bạch y nam tử ôn nhu nhìn mỹ phụ trấn an.

“ Ân, nếu vậy thì nhanh chóng hoàn thành sau đó quay về có biết không??? ” mỹ phụ nhìn nhi tử ân cần dặn dò.

“ Mẫu thân, con đã biết, con đi đây ” bạch y nam tử nhẹ gật đầu sau đó nhanh chóng cùng hai đôi nam nữ rời đi.

Mỹ phụ nhìn theo bóng dáng bạch y nam tử không khỏi cười khổ, ‘ đúng là thiên ý trêu người mà, nếu hai mươi năm trước nàng dứt khoát một chút, dẹp bỏ lòng tự trọng của mình, thì hôm nay, con trai của nàng đâu phải khổ sở thế này cơ chứ!! ’.

Phi Đô thành, nhìn ba chữ lớn trên tường thành, Phù Dung không khỏi cười lạnh, ‘ Hàn vương, nếu người biết điều, thì Hàn quốc sẽ không sao, còn nếu không, trong vòng ba ngày ta sẽ đem Hàn quốc của người diệt đi, sau đó làm cho Phi Đô thành này vĩnh viễn biến mất trên đời ’.

Đêm, bóng tối bao trùm, ngoài trừ tiếng côn trùng, cùng tiếng gió, hòa vào tiếng người thưa thớt còn sót lại trên đời, ngoài ra không hề có điều gì khác. Một vài đạo bóng đen thì triển khinh công bay qua nóc các căn nhà, nhắm ngay hướng đại lao Hình bộ mà đi đến, dẫn đầu là một bạch y nam tử, theo

sau còn có bốn hắc y khác.

Năm đạo bóng dáng tiến đến gần, đánh ngất thị vệ canh cửa, sau đó từ một góc gần đó, lại xuất hiện thêm năm bóng dáng khác, dẫn đầu là một nữ tử vận hắc y, theo sau là bốn nam nhân.

“Đã đến rồi, vào thôi” bạch y nam tử nhẹ giọng nói.

“Ân” hắc y nữ tử điềm nhẹ đầu, sau đó mấy đạo bóng dáng nhanh chóng tiến vào trong.

Bên này, bốn hắc y theo sau bạch y nam tử dẫn đường đi trước, giải quyết tất cả thị vệ trong Hình bộ, sau đó chia nhau ra, thả hết tất cả phạm nhân đang bị giam bên trong, còn bạch y nam tử cùng hắc y nữ tử thì dẫn theo bốn nam nhân còn lại tiến vào sâu trong phòng giam trong cùng.

Nơi này, đang giam giữ một trung niên nam tử, tuy biết thế, nhưng nói thật nam tử này dù thế nào thì nhìn về ngoài vẫn cứ như ngoài ba mươi mà thôi, hơn nữa khi hắc y nữ tử nhìn thấy trung niên nam tử này, không khỏi nhìn về phía bạch y nam tử cười khẽ.

“Hai người quả thật là phụ tử a, rất giống nhau”.

“Đừng nói nhiều, cứu người quan trọng hơn” bạch y nam tử liếc mắt nhìn hắc y nữ tử, sau đó phá cửa phòng giam, mang theo trung niên nam tử đang bị ngất mang đi.

Người đã được cứu, nên mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này, khi ra ngoài, bốn hắc y còn lại nhanh chóng phục mệnh, tất cả phạm nhân trong đại lao đã được họ trong thời gian ngắn thả đi hết, nên kể từ ngày mai Phi Đô thành nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Sau đó mấy đạo bóng dáng nhanh chóng rời đi, họ đi không bao lâu, Hình bộ đã vang lên tiếng báo cướp ngục, binh lính ngay lập tức được triệu đến, nhưng đều đã muộn, vì tất cả phạm nhân đã không cánh mà bay.

Đoàn người đi suốt đêm rời khỏi Phi Đô thành, trở về một biệt viện nằm ngoài thành hai mươi dặm, bên trong nhanh chóng có người ra tiếp ứng, bạch y nam tử mang theo trung niên nam tử trở về phòng, một lúc sau, một mỹ phụ trung niên đã tiến vào.

“Cô cô” hắc y nữ tử vui mừng lên tiếng.

“Mẫu thân” bạch y nam tử nhẹ giọng hô.

“Dung nhi, Tuyết nhi, hai con không sao chứ??? Có hay không gây ra kinh động??? ” mỹ phụ trung niên lo lắng hỏi.

“Cô cô, yên tâm, mọi chuyện đều rất thuận lợi” Phù Dung mỉm cười nhìn cô cô mình trấn an.

“Mẫu thân, yên tâm, con và Tứ muội đều lo chu toàn cả rồi, người chỉ cần ở bên cạnh chăm sóc tốt phụ thân là được rồi” Hàn Thiên Tuyết cũng nhỏ giọng an ủi.

“Ân, vậy thì tốt” Ngọc Hải Đường gật đầu mỉm cười, sau đó tiến đến bên giường chăm chú nhìn trung niên nam tử, sau một lúc nàng lấy ra từ trong người một chiếc bình nhỏ đưa đến gần cho trung niên nam tử ngửi.

Một lúc sau trung niên nam tử dần hồi tỉnh lại, mơ màng nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó y lại ngạc nhiên khi mình lại nhìn thấy hai hình bóng mà mình nhớ nhưng suốt mấy ngày nay, khiến y vui mừng không thôi.

“Hải Đường, Tuyết nhi, tại sao hai người ở đây??? Đây là đâu??? Tại sao ta lại ở đây??? ” Hàn Nhân nghi vấn hỏi.

“Đây là biệt viện bên ngoài Phi Đô thành của Minh Thành” Phù Dung mỉm cười giải thích.

“Ân” Hàn Nhân gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó đột nhiên như nhớ đến cái gì đó thì sững người.

“Minh Thành??? ” Hàn Nhân nhất thời hoảng hốt, y trước đây đã từng nghe phụ hoàng nhắc đến hai tử này, nên y biết hai tử này có nghĩa gì, nhưng hiện giờ có người nói y đang ở nơi thuộc về Minh Thành, điều này làm cho y nhất thời khó hiểu.

“Cô cô của ta là muội muội của Minh vương, chủ nhân Minh Thành, đồng thời người cũng là Phó thành chủ của Minh Thành, Kim Thánh nương nương, còn nhi tử của ngài, Hàn Thiên Tuyết, cũng đồng thời là Tam ca của ta, chính là Tam thiếu gia của Minh Thành” Phù Dung ngữ điệu như hoàn toàn không có gì lớn.

Nhưng điều này nghe vào tai Hàn Nhân thì lại như ‘ngũ lôi oanh đỉnh’, nhất thời khiến y không tiếp thu được.

“Nhân ca, không cần lo lắng, cho dù ta là ai ta vẫn là thê tử của chàng, Tuyết nhi cũng vậy, là nhi tử của chàng, chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi” Ngọc Hải Đường nhẹ giọng trấn an.

“Hải Đường, hoàng huynh hử” Hàn Nhân khó xử nhìn thê tử, dù sao những chuyện hoàng huynh làm với mẫu tử hai người quả thật quá đáng, nhưng bây giờ với thân phận của hai người, nếu muốn trả thù, thì đừng nói là đối phó hoàng huynh, cho dù hủy diệt cả Hàn quốc cũng không thành vấn đề, nên y không khỏi không lo lắng.

“ Yên tâm, chuyện này ta tự có dự tính, người chỉ cần ở lại đây cùng mẫu thân ta là được rồi ” Hàn Thiên Tuyết lạnh giọng lên tiếng, sau đó xoay người rời đi không nói bất kỳ câu nào nữa.

Ngọc Hải Đường cùng Hàn Nhân nhìn thấy thế, không khỏi âm thầm, hai người họ biết Thiên Tuyết đến giờ vẫn chưa chấp nhận chuyện này, nhưng mà họ không bức bách y, họ tin rồi sẽ có một ngày y nghĩ thông suốt mà thôi.

“ Cô cô, con cũng đi nghỉ đây, hai người cứ tự nhiên, nhưng mà con xin khuyên một câu, chuyện này hai người cứ để Tam ca giải quyết thì tốt hơn a ” Phù Dung thấy vậy, an ủi vài câu, sau đó cũng ngay lập tức cáo từ, đây dù sao cũng là chuyện nhà của Tam ca, nàng không tiện nói nhiều, nếu không e rằng Tam ca sẽ không vui, chỉ bằng cứ để huynh ấy tự mình xử trí thôi.

Phù Dung rời đi, trong phòng chỉ còn lại Ngọc Hải Đường cùng Hàn Nhân, hai người nhất thời không nói nên lời, dù sao họ cũng biết tính cách của Thiên Tuyết, xem ra quả thật như lời Phù Dung, mọi chuyện cứ nên để Thiên Tuyết giải quyết, nếu không e rằng hậu quả sẽ còn lớn hơn nữa.

Thiên Tuyết sau khi rời đi, cũng không về phòng, mà một mình tiến vào đình viện ngồi đó, ngắm nhìn mặt trăng trên cao, trong lòng lại thầm nghĩ, ‘ Hàn đế, nếu người thật như lời nam nhân kia nói, có nỗi khổ riêng mới xử lý mọi chuyện như thế, thì ta có thể bỏ qua, hơn nữa giúp người một tay, nhưng nếu như là người không biết điều, mà có tình gây sự, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt ’.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 45

“ Các người đều là đồ vô dụng, có một tên tiểu tạp chủng cũng không giải quyết xong, vậy mà còn mặt mũi trở về gặp ta sao??? ” trên đại điện, một nữ tử trung niên tức giận đem một bình gốm bên cạnh, nhắm ngay hướng mấy hắc y quỳ bên dưới mà ném đi.

“ Muội muội, đừng tức giận, chẳng phải hoàng thượng đã hứa rồi sao??? Nhất định không để hoàng đế nhận lại hai mẹ con nghiệt chủng đó, muội đừng lo ” bên cạnh một nữ phụ ăn mặc sang trọng, tôn quý mỉm cười an ủi.

“ Tỷ tỷ, tỷ thì tốt rồi, hoàng thượng để tỷ làm hoàng hậu, chương quân hậu cung, còn muội, cam nguyện làm trắc phi bao nhiêu năm nay, còn sinh cho vương gia một nhi tử, vậy mà trong lòng hân cũng vẫn chỉ có một mình tiện nhân kia, hoàn toàn không hề có sự tồn tại của muội, bây giờ còn đem tên nghiệt chủng kia về tranh giành vị trí với nhi tử của muội, hỏi muội làm sao mà nuốt được con tức này cơ chứ??? ” nữ tử trung niên tức giận hậm hực, nói ra nỗi lòng của mình.

“ Muội muội, chuyện này chúng ta cũng không thể làm quá, muội đừng quên, nếu không phải nể mặt Hà gia chúng ta trong tay nắm binh quyền, hoàng thượng đã không vì chuyện của muội mà bất luận hai mươi năm trước hay hai mươi năm sau vẫn đứng về phía chúng ta, cũng không vì vậy mà phong tỷ làm hoàng hậu, và để Thanh nhi làm thái tử. Nhưng cho dù vậy, chúng ta cũng không nên làm quá phận, phụ thân đã nói rồi, nếu chúng ta làm quá, không chừng sẽ phản tác dụng, nay Tiêu Dao vương đã bị giam, ta nghĩ tạm thời chúng ta nên án binh bất động chờ xem tình hình rồi thế nào ” hoàng hậu Hà Bích Ngọc nhẹ giọng an ủi.

“ Ân, vậy làm theo ý của tỷ tỷ đi ” Trắc phi Hà Bích Liên suy nghĩ trong chốc lát sau đó cảm thấy lời của hoàng hậu có lý, nên quyết định nghe theo.

Ngự Thư Phòng.

“ Cái gì, cướp ngục ” Hàn đế vừa nghe xong tin từ Hình bộ bẩm báo, nhất thời ngạc nhiên vô cùng.

“ Dạ vâng thưa hoàng thượng, không chỉ vương gia bị mang đi, mà tất cả phạm nhân trong đại lao cũng đều bị thả ra ” Hình bộ thị lang cung kính bẩm báo.

‘ Có năng lực đến Hình bộ cứu người, hơn nữa còn thần không biết quỷ không hay, xem ra đứa trẻ Hàn Thiên Tuyết này tuyệt không đơn giản a, hoàng đế, nếu có thể rời đi, thì hãy đi cho thật xa, bao nhiêu năm nay hoàng huynh có lỗi với đệ rất nhiều, nhưng vì giang sơn Hàn gia, hoàng huynh đành làm thế thôi, chỉ mong đệ có thể hiểu cho ta ’, Hàn đế trong lòng có khổ mà không thể nói, tuy nhiên sau khi biết được Tiêu Dao vương được người cứu đi, ông cũng an ủi được phần nào.

“ Được rồi, ở đây không có chuyện của người nữa, người lui ra đi ” Hàn đế trầm tư trong giây lát, nhẹ giọng lên tiếng.

“ Dạ hoàng thượng, vi thần cáo lui ” dù không hiểu tại sao hoàng thượng không trách tội, nhưng Hình bộ thị lang vẫn xem như may mắn, nên không dám hỏi nhiều, nhanh chóng rời đi.

Phía sau chỉ còn lại tiếng thở dài của Hàn đế, Hình bộ thị lang nghe xong, không khỏi lắc đầu cảm thương, ‘ hoàng thượng vì giang sơn ngay cả tình thủ túc huynh đệ cũng có thể hy sinh, thật đáng thương a, có trách thì trách mấy tên cầu tặc Hà gia đó hiếp người quá đáng, không sớm hay muộn chúng cũng bị trừng trị mà thôi ’.

Tại một trang viện ngoài thành Phi Đô.

“Điều tra thế nào???” Thiên Tuyết lạnh giọng hỏi.

“Bẩm thiếu gia, đã điều tra rõ mọi chuyện...” hắc y nhanh chóng đem mọi chuyện cung kính bẩm báo.

“Hà gia, được lắm, các người chờ đó” Thiên Tuyết nghe xong, trên mặt tràn ngập phần nộ, xem ra y tức giận không nhỏ.

“Tam ca, tiếp theo huynh định xử lý chuyện này thế nào???” Phù Dung ngồi bên cạnh tò mò hỏi.

“Hà gia không phải ý vào có binh quyền mà làm càn sao??? Thế muội nói xem, nếu Hà gia lão nhân đánh mất binh phù??? Cộng thêm Hà gia liên tục bại trận trên chiến trường, thảm hại trong trận chiến với Hán Bạc quốc??? Hơn nữa Lạc quốc cùng Chu quốc lại lợi dụng thời cơ này vây công thì như thế nào???” Thiên Tuyết vẻ mặt âm trầm nhìn Phù Dung hỏi lại.

“Tam ca, ý kiến hay” Phù Dung nghe xong không khỏi mỉm cười đầy ý tứ.

Bên cạnh bốn nam nhân nghe xong lời hai người không khỏi đỏ mặt cười lạnh, người của Minh Thành đủ thâm a, đúng là không nên đắc tội Minh Thành chút nào, nếu không người chịu thiệt thòi chỉ có người a, huống chi còn có vị kia nữa còn gì.

“Lạc Thiên, Chu quốc đại quân, giao cho người thế nào???” Thiên Tuyết nhìn sang Lạc Thiên hỏi.

“Tam ca yên tâm, đệ lập tức đưa mật hàm quay về sai người chuẩn bị, chỉ cần huynh lên tiếng, đại quân Chu quốc lập tức lên đường” Lạc Thiên gật đầu khẳng định.

“Hảo” Thiên Tuyết hài lòng gật đầu.

“Tam ca, thế còn Lạc quốc, có phải hay không ý của huynh là dựa vào tên tiểu tử Lạc Mạnh kia???” Phù Dung nghe xong trong kế hoạch của Thiên Tuyết có nhắc đến Lạc quốc nên tò mò hỏi.

“Không sai, ta đã phái người mang theo thư tín đến chỗ Ngũ muội, tính ra bây giờ Lạc quốc cũng đã đề binh chuẩn bị rồi” Thiên Tuyết cười nhẹ đáp.

“Thế Tam ca, chúng ta có phải hay không nên đối phó một chút, những mặt khác của Hà gia” Phù Dung cười hứng thú nêu ý kiến.

“Ý tưởng không sai, Khương Tuấn, về mặt các vấn đề kinh thương của Hà gia, ta giao cho đệ vậy” Thiên Tuyết nhìn Khương Tuấn nói.

“Tam ca, đệ đã biết nên làm thế nào” Khương Tuấn gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“Quân Hàn, con rể của Hà gia là môn chủ Phi Dao môn, cho nên Hà gia cũng có chút địa vị trong giang hồ, về mặt này thì làm phiền đệ rồi” Thiên Tuyết nhìn sang Quân Hàn âm trầm cười, một khi ra tay, y phải để Hà gia không thể có cơ hội trở mình.

“Yên tâm Tam ca, cứ giao cho đệ” Quân Hàn lạnh nhạt gật đầu.

“Tam ca, thế còn đệ???” Triệu Bản thấy ai cũng có nhiệm vụ, còn mình thì không, nên lên tiếng khiếu nại.

“Đệ a, chỉ cần ở lại bên cạnh Tứ muội là được rồi, chứ nếu ta điều hết các đệ đi, không ai ở bên cạnh muội ấy, muội ấy nhất định sẽ trách người làm ca ca như ta chỉ biết nghĩ cho mình, không quan tâm muội ấy a” Thiên Tuyết cười nhẹ trêu chọc.

“Tam ca” Phù Dung nghe vậy không khỏi hờn dỗi lên tiếng.

Bên cạnh mấy nam nhân nghe vậy không khỏi ngượng ngùng, Thiên Tuyết nhìn biểu hiện của họ như vậy không khỏi cười to, Tứ muội của y thì y đã biết, nhưng mà mấy nam nhân này thì y không ngờ họ cũng đỏ mặt a.

Bên ngoài, Ngọc Hải Đường cùng Hàn Nhân nghe được tiếng cười của Thiên Tuyết trong phòng, không khỏi thở nhẹ một hơi, ‘xem ra tâm trạng của Tuyết nhi đã đỡ hơn trước rất nhiều a’.

“Hải Đường, nàng nói liệu Tuyết nhi có làm gì hoàng huynh không???” Hàn Nhân lo lắng nhìn Ngọc Hải Đường hỏi. Với thực lực của Thiên Tuyết, cộng thêm Minh Thành, nên việc đối phó Hà gia, Hàn Nhân cũng không lo mấy, thứ mà ông quan tâm chính là kẻ cả hoàng huynh cũng bị liên lụy, thật ra trong chuyện này không thể trách hoàng huynh, tất cả những gì huynh ấy làm chỉ vì giang sơn Hàn quốc mà thôi.

“Huynh yên tâm, Tuyết nhi là đứa biết phải trái, chuyện này Hàn đế cũng vì bất đắc dĩ, nó sẽ không trách đâu. Hơn nữa còn có Dung nhi bên cạnh, a đầu này nhất định sẽ khuyên bảo Tuyết nhi, trong số mấy tên tiểu tử nhà muội, Dung nhi là đứa hiểu chuyện nhất, mấy hài tử còn lại đều rất nghe lời nó, Tuyết nhi cũng không ngoại lệ, nên không sao đâu” Ngọc Hải Đường nhẹ giọng trấn an, nhưng đây là nàng nói thật.

“Vậy ta cũng an tâm” nghe xong lời Ngọc Hải Đường, Hàn Nhân cũng đỡ lo phần nào, nhưng sâu trong tâm khảm, ông vẫn hy vọng những lời Ngọc Hải Đường nói là sự thật, vậy thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 46

Hôm nay Phi Đô thành lại bị chấn động bởi một tin tức mới, Hà phủ đem qua bị đạo tặc xâm nhập, binh phủ bị trộm, hơn nữa trong trận chiến với Hán Bạc quốc, binh lính Hà gia liên tục bại trận, việc này đã khiến cho long nhan đại nộ, con trai Hà lão nguyên soái, Hà tướng quân, ngay lập tức bị giáng chức, triệu hồi về kinh.

Hà lão nguyên soái thì do làm mất binh phủ, nên tạm thời không được phép thiết triều, giam lỏng trong phủ, dù Hà gia trong triều có rất nhiều người cùng phe, nhưng hầu như không một ai dám đứng ra xin giúp, vì có một số người không biết thức thời đi trước, kết quả đều bị hoàng thượng tổng giam vào đại lao.

Hơn nữa việc kinh doanh của Hà gia lại đột nhiên bị một thế lực thần bí toàn bộ phá hoại, có thể nói là thua lỗ trầm trọng, một số nhân vật giang hồ, cùng các quan viên kiên quyết duy trì Hà gia, thì trong một đêm đều bị giết chết.

Chuyện này đã làm cho người trong Phi Đô thành đều bàng hoàng, mọi người đều có chung suy nghĩ, ‘ xem ra Hà gia đã đắc tội với người không nên đắc tội, lần này Hà gia xem như xong rồi ’.

Chính vì điều này đã dẫn đến một số người vốn ủng hộ Hà gia cùng thái tử, lại bắt đầu chuyển sang ủng hộ nhị hoàng tử, thậm chí trong hậu cung cũng thế, lúc trước do Hà gia quyền cao chức trọng, nên không ai dám đắc tội, nay Hà gia gặp nạn, nên vị trí của hoàng hậu ngay lập tức bị xem thường.

Nguyên nhân ư???

Mấy ngày nay hoàng thượng chưa hề ghé qua tẩm cung hoàng hậu dù chỉ trong chốc lát, cho dù hoàng hậu có mọi cách nào đi chăng nữa, hay là chủ động đến tìm, hoàng thượng đều tránh mặt không thấy, điều này làm cho nhiều người trong cung không ít hả hê.

Thậm chí ngay cả phủ Tiêu Dao vương cũng có không ít biến hóa, trắc phi thường ngày ý vào vị thế nhà mẹ đẻ, trong vương phủ không xem ai ra gì, thậm chí vương gia nàng cũng không để vào trong mắt, hôm nay vương gia đi vắng, Hà gia lại ra nông nổi này, cho nên mấy ngày nay, hai vị thị thiếp trong phủ bắt đầu coi lời nàng ta không ra gì.

Thậm chí ngay cả người hầu cũng bắt đầu xuất hiện việc thường hay sau lưng nói xấu nàng ta, có người còn thông minh, giả vờ không nhìn thấy nàng ta đứng đó, mà nằng thẳng mặt, đương nhiên những chuyện này phải được sự âm thầm chấp nhận của hai thị thiếp.

“ Đây là binh phủ lấy từ Hà phủ sao??? ” Phù Dung cầm trên tay một khối ngọc bài có khắc hình hổ nhìn Thiên Tuyết hỏi.

“ Ân, có nó, muội có thể điều động hai phần ba binh quyền của Hán quốc ” Thiên Tuyết gật đầu đáp.

“ Nga, ca ca, thế hay là chúng ta dùng nó đùa một chút đi ” Phù Dung nói đến đây, trong mắt lóe ra một tia toan tính.

“ Dung nhi, nàng lại định làm gì thế??? ” Quân Hàn sùng nịnh nhìn Phù Dung hỏi.

“ Nếu đại quân biên cương đột nhiên nhận được quân lệnh quay về, thì các người nói tình hình biên cương sẽ ra sao??? ” Phù Dung vẻ mặt cười đầy khoái ý.

“ Dung nhi, biên cương còn có bá tánh vô tội ” Triệu Bản không đồng ý nhú mày nói.

“ Ta có nói sẽ để liên lụy bá tánh sao??? Yên tâm trước đó ta sẽ để họ rời đi an toàn ” Phù Dung liếc mắt nhìn Triệu Bản hừ nhẹ nói.

Triệu Bản biết mình luống cuống, không khỏi sờ sờ mũi cười trừ, bên cạnh mấy người nhìn thấy thế không khỏi cười nhẹ. Thiên Tuyết thì yên lặng nhìn đám người Phù Dung, trong lòng lại vui vẻ, ‘ Tứ muội có nhiều người quan tâm như thế, người làm ca ca như hần cũng thấy yên lòng ’.

“ Nếu Dung nhi đã nói như thế, thì cứ làm vậy đi ” trầm ngâm trong chốc lát, Thiên Tuyết gật đầu đáp ứng.

“ Chuyện này giao cho ngươi ” Phù Dung nghe vậy mỉm cười, đem binh phủ đưa ra phía sau, lúc này từ trong góc, một hắc y tiến đến nhận lấy binh phủ, sau đó tiến nhập góc khuất lần nữa rồi biến mất.

Bốn nam nhân nhìn thấy thế không khỏi ngẩn người, hắc y này xem ra công lực cao hơn họ rất nhiều, nếu không họ cũng đã không phát hiện được y, xem ra quả đúng như lời đồn, Minh Thành, đúng là không thể trên chọc a, có một đội ngũ cao thủ như thế, thì thử hỏi trên đời có ai có thể cùng Minh Thành tranh phong.

“ Tam ca, tiếp theo huynh định xử trí thế nào??? ” Phù Dung nhướn mày nhìn Thiên Tuyết hỏi.

“ Hà gia lấy Hà lão đầu làm chủ, bên dưới hần có nhị nam tam nữ, một nữ trong số đó gả vào cung làm hoàng hậu, người còn lại thì gả vào vương phủ làm trắc phi, tiểu nữ nhị lại gả nhập giang hồ. Còn về hai nhị tử một người làm tướng quân, một người làm thống lĩnh ngự lâm quân hoàng cung, Hà lão nhân có năm đứa cháu, tứ nam nhất nữ, một trong số đó là thái tử đương triều, một là Tiêu Dao vương tiểu vương gia. Hai người cháu trai còn lại, một

người là Hộ bộ thị lang, phụ tá của thái tử, một kẻ thì lại là tên ăn chơi có tiếng, còn cháu gái của hắn thì nghe nói là gần đây được phối hôn với Mạc Hòa, một đại tướng có tiếng trong triều. Thế muội nói, nếu đưa cháu trai chơi bởi của ông ta vì tranh giành một kỹ nữ mà giết người, còn cháu gái trước khi xuất giá lại phát hiện tư thông với người khác thì thế nào???” Thiên Tuyết vẻ mặt cười nhẹ hỏi lại.

Bốn nam nhân nghe vậy không khỏi nhường mày, bất quá nhanh chóng khôi phục, trong lòng suy nghĩ, ‘có trách thì trách những kẻ đó lại sinh ra làm con cháu Hà gia làm chi a, để rồi có hậu quả này’.

“Ân không sai, với tình thế lúc trước, có thể những chuyện này sẽ không ai dám nói gì, nhưng mà bây giờ lại khác, muội đảm bảo đến lúc đó, cháu trai của Hà lão đầu sẽ không thể nào thoát tội được. Còn Mạc tướng quân kia thì nhất định sẽ không hề suy nghĩ mà lập tức từ hôn ngay, cuộc đời của cháu gái Hà lão đầu xem như bị hủy rồi, sau này sẽ không còn ai dám lấy nàng ta nữa, bất quá như thế cũng xứng đáng, vì muội nghe nói, nàng ta cũng chạnh chua đánh đá không kém, thường hay ý thể hiếp người, đây cũng xem như báo ứng của nàng ta đi, chúng ta xem như làm phước tích đức, giúp Mạc tướng quân kia giải thoát khỏi một con cạp mẹ vậy” Phù Dung gian xảo cười đáp lời.

“Ân, vậy cứ quyết định như thế đi. Bất quá, chuyện này ta sẽ giao cho muội, mấy ngày nay muội nhàn hạ đủ rồi, đã đến lúc nên hoạt động gân cốt đôi chút, đúng chứ!?” Thiên Tuyết vẻ mặt cười như không cười nhìn Phù Dung nói.

“Hào a, cứ giao cho muội” Phù Dung hí hửng đáp ứng ngay, đúng thật là mấy ngày nay nàng sắp mọc meo cả rồi.

“Hào còn ta sẽ xử lý phía Hàn đế vậy” Thiên Tuyết trầm ngâm đưa ra quyết định, xem ra đã đến lúc y đi gặp người đại bá này rồi.

“Được, bất quá huynh nên kìm chế đôi chút, đừng để cô cô và dượng khó xử” Phù Dung không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Yên tâm, ta biết chừng mực” Thiên Tuyết gật đầu trấn an.

Đêm, Phi Đô thành chìm vào bóng tối, cả thành ngoài tiếng gõ canh chỉ còn tiếng côn trùng kêu, tuy nhiên ở một khu phố thì lại vô cùng náo nhiệt. Nơi đây chính là Vi Hoa phố, là nơi tập trung tất cả các kỹ viện của Phi Đô Thành.

“AAAA, giết người, có người bị giết rồi” từ trong một căn phòng tại Thanh Hoa lâu, kỹ viện lớn nhất Vi Hoa phố, phát ra một tiếng la thất thanh.

Sờ hữu mọi người trong Thanh Hoa lâu ngay lập tức chạy đến, lúc này họ chỉ thấy bên trong phòng, một tiểu cô nương hoảng sợ ngồi ngay góc tường, một nữ tử thì lại đứng ngay bên cửa sổ, vẻ mặt sợ hãi nhìn vào trên giường.

Mọi người nhìn lại thì thấy trên giường, một nam tử đang cầm trên tay một con dao, đâm vào ngực một nam tử khác, nam tử bị đâm máu me đầm đìa, mất mớ to, xem ra là đã chết rồi.

“Mai hoa, đây là có chuyện gì???” lúc này tú bà Thanh Hoa lâu ngay lập tức chạy đến bên cạnh vị nữ tử đứng cạnh cửa sổ hỏi.

“Hà...Hà đại gia...hắn...hắn giết...giết...Trương đại gia,...tôi nay con vốn hầu hạ Trương đại gia...nào ngờ Hà đại gia lại đến...sau đó nói không được mấy câu...Hà đại gia cầm...cầm con dao gọt trái cây trên bàn...đâm...đâm...Trương đại gia” nữ tử tên Mai Hoa hoảng sợ kể lại.

“Thì ra là giành kỹ nữ dẫn đến giết người a” bên cạnh có nhân hiệu ra liền lên tiếng.

“Đó chẳng phải nhị công tử Hà gia sao??? Thật không ngờ lại thối nát đến mức này” có nhân nhin không được khinh miệt.

Lúc này bên ngoài ngay lập tức xông vào vài quan sai, đem Hà gia nhị công tử vẫn chưa khôi phục tinh thần cùng thi thể trên giường mang đi, mọi người đều tránh ra nhường đường cho họ, không ai chú ý, khi quan sai rời khỏi, thì bên trong, tiểu cô nương ngồi ngay góc phòng, Mai Hoa cô nương cùng tú bà kia, trong mắt họ lại lóe lên một tia khinh thường, hòa lẫn vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 47

“Tiểu thư, chờ nô tỳ với” trên đường phố, một tiểu cô nương khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, thở hổn hển chạy theo phía sau một nữ tử ăn mặc sang trọng đang chạy phía trước.

“Tiểu Hồng, người đi nhanh chút a, làm gì mà chậm như rùa thế??? Nếu để làm chậm trễ thời gian ta cùng Tào công tử gặp nhau, người coi chừng ta đó” nữ tử vẻ mặt cao ngạo nhìn tiểu cô nương hăm dọa.

“Tiểu thư, người chẳng bao lâu nữa sẽ được gả cho Mạc tướng quân, nếu để lão gia biết được sẽ không hay a” tiểu cô nương có chút e ngại lên tiếng.

“Hừ, cái tên Mạc Hòa đó chẳng qua là tên võ phu, nếu không phải cha ta coi trọng hắn có chút tài, người nghĩ hắn có thể lấy ta sao??? Hừ, cho dù hắn biết thì sao??? Hắn dám cùng Hà gia ta hủy hôn hay sao chứ??? ” nữ tử hừ lạnh thanh khinh miệt nói, người này không ai khác chính là cháu gái của Hà

gia, Hà Kiều.

“ Dạ tiểu thư ” tiểu cô nương không dám phản bác, chỉ là cúi đầu nhẹ giọng, tiếp tục theo sau nữ tử.

Hai người không hề chú ý, phía trong góc tường, có một đôi mắt tràn ngập sát ý cùng phẫn hận nhìn chằm chằm vào hai người, khi nghe thấy những lời như thế, người này là một nam tử, một thân lam y võ trang, gương mặt tỏa ra một vẻ cương nghị, chừng chạc. Bên cạnh còn theo sau một nam tử khác, nam tử này một thân hắc y, gương mặt thư sinh, nhưng lại bất phàm.

“ Mạc tướng quân, bây giờ ngài đã tin là ta không lừa ngài rồi chứ??? ” hắc y nam tử cười tà nhìn sang lam y nam tử hỏi.

“ Ta tin ” lam y nam tử gần giọng đáp.

“ Thế ngài còn muốn theo nữa không??? ” hắc y nam tử khiêu khích hỏi.

“ Theo ” lam y nam tử hừ nhẹ, sau đó ngay lập tức đuổi theo hai nữ tử vừa rời đi.

Hắc y nam tử thấy vậy cười khế, nhìn về hướng một bạch y nữ tử cách đó không xa, mỉm cười đầy ôn nhu, sau đó gật đầu, lập tức theo sau lam y nam tử.

“ Triệu Bản xem ra cũng rất có khiếu làm thương gia a ” bên cạnh bạch y nữ tử lúc này xuất hiện thêm một lục y nam tử, cười trêu chọc nhìn theo hướng hắc y nam tử vừa rời đi.

“ Ý huynh là gian thương, hay là thương nhân bình thường??? ” bạch y nữ tử cười hỏi lại.

“ Dung nhi, ý của ta là nếu làm ăn với chính nhân quân tử, y sẽ là thương nhân bình thường, còn nếu đối tượng khác, thì y chính là gian thương, có thể nói, việc này là còn tùy theo trường hợp nữa, bất quá có lẽ y thích hợp làm gian thương hơn ” Khương Tuấn cười khế đáp.

“ Nga, thế sau này ta phải bảo huynh ấy theo huynh học tập rồi ” Phù Dung nhẹ giọng trầm ngâm nói.

“ Hảo ” Khương Tuấn sùng nịch gật đầu, sau đó hai người cũng nhanh chóng đuổi theo sau, tuồng hay như thế nếu bỏ qua thì rất uổng a.

Lam y nam tử cùng Triệu Bản đuổi theo sau Hà Kiều cùng nha hoàn đến một căn nhà gỗ ngoại thành, sau đó họ nhìn thấy tiểu tỷ nữ bị Hà Kiều đuổi ra bên ngoài canh chừng, còn nàng ta thì một mình vào trong.

Lam y nam tử cùng Triệu Bản dùng khinh công phi thân lên nóc nhà, sau đó cúi người quan sát tình hình bên dưới. Trong nhà, ngoài trừ Hà Kiều còn có một thanh y nam tử, hai người vừa nhìn thấy đối phương đã ôm chầm lấy nhau, hôn môi một cách cuồng nhiệt, rồi từ từ tiến đến bên giường, sa rèm buông xuống, bên trong bắt đầu diễn ra cảnh tượng khiến người ta đỏ mặt tía tai.

“ Tướng quân, chớ manh động ” Triệu Bản vừa nhìn thấy lam y nam tử xúc động muốn xông vào, thì ngay lập tức giữ lại.

“ Chẳng lẽ ngươi bắt ta chịu đựng nỗi nhục này hay sao??? Mạc Hòa ta dù sao cũng là đại tướng quân của Hàn quốc, chẳng lẽ phải cam chịu không nói tiếng nào lấy một tiện nhân như thế về nhà sao??? ” Mạc Hòa khí đến nổi mặt đỏ cả lên.

“ Ý của tại hạ không phải thế, tướng quân chỉ bằng ra lệnh cho ám vệ dẫn người của Hà gia đến đây, đến lúc đó ba mặt một lời thì cho dù tướng quân có xử trí thế nào đi chăng nữa, ta tin Hà gia cũng không dám có ý kiến ” Triệu Bản vẻ mặt đầy toan tính nói.

“ Các người lập tức đi Hà phủ, mời người của Hà gia đến đây ” Mạc Hòa sau nghĩ trong chốc lát cảm thấy lời của Triệu Bản có lý, nên xoay người sang bên cạnh hạ lệnh.

Lập tức một đạo bóng đen nhanh chóng rời đi quay trở về thành, Triệu Bản thấy vậy không khỏi cười lạnh. Đứng ở một chỗ gần đó, Phù Dung cùng Khương Tuấn cũng nhìn nhau mỉm cười, ‘ kế hoạch của họ xem ra rất thuận lợi a ’.

Chẳng bao lâu, từ bên ngoài bìa rừng, một đoàn người nhanh chóng hướng về phía căn nhà gỗ đi đến, dẫn đầu là một lão nhân độ sáu mươi tuổi, theo sau là hai trung niên nam tử, hai trung niên thiếu phụ, cùng một nam tử trẻ tuổi, những người này đều là người của Hà gia, ngoài ra còn có một vĩ lão nhân khác, sắc mặt âm trầm, có thể thấy được người này hiện tại đang rất tức giận.

“ Gia gia ” Mạc Hòa vừa nhìn thấy lão nhân, không khỏi từ trên nóc nhà phi thân xuống thỉnh an. Triệu Bản cũng theo sau đó.

“ Hòa nhi, vị này là ai??? Còn có rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì??? ” Mạc lão nguyên soái Mạc Kim nhú mày nhìn tôn tử hỏi.

Ông vốn hôm nay muốn đến Hà gia bàn chuyện hôn sự, nhưng vừa lúc ám vệ của Hòa nhi lại đến báo, muốn mời người của Hà gia đến đây, ông tò mò không rõ rốt cuộc tôn tử đang làm gì??? Nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ tức giận, nhằm tỏ ý với Hà gia ông cũng bất mãn với hành vi lỗ mãng của tôn tử, để cho Hà gia một chút thể diện.

“ Gia gia, vị này là Triệu công tử, là bằng hữu của con, con và Triệu công tử vốn định ra ngoài uống rượu, thì tình cờ bắt gặp Hà tiểu thư cũng ra ngoài, dù sao bọn con cũng sắp thành thân, cho nên con vốn định muốn tiến đến nói chuyện, lúc đó con lại nhìn thấy Hà tiểu thư cùng tỷ nữ đi ra ngoài thành, con sợ nàng ấy ‘ có chuyện ’, nên đi theo, nào ngờ lại bắt gặp những chuyện dè tiện thế này ” Mạc Hòa nói đến đây, không khỏi mắng một tiếng, có thể cho thấy y tức giận đến mức nào.

“Tiểu Hồng, đây là có chuyện gì??? ” Hà lão lúc này cũng nhũn mày ngạc nhiên vì thái độ của Mạc Hôa, không khỏi nhìn về phía tiểu tỷ nữ của Hà Kiều hỏi.

“Con...con...” tiểu tỷ nữ từ khi nhìn thấy người của Hà gia đến đây, thì đã sợ đến mức xanh cả mặt, lúc này không thể nào nói nên lời nữa.

“Hừ, còn hỏi, cứ vào trong các người không phải sẽ biết sao???” Mạc Hôa hừ lạnh, sau đó dẫn đầu vào trong.

Người của Hà gia cùng Mạc Kim cũng theo sau vào, họ cũng không gõ cửa, mà xông thẳng vào trong, lúc này bên trong nam tử cùng nữ tử trên giường bị quấy rầy không khỏi bất mãn lên tiếng.

“Tiểu Hồng ngươi chán sống sao??? Dám quấy rầy bản tiểu thư ” Hà Kiều bất mãn la lớn, cũng không quản gì là mặc quần áo, hoàn toàn một thân trần như nhộng đứng lên, vì nàng nghĩ cho dù tiểu Hồng nhìn thấy cũng không sao, hoàn toàn không hề hay biết ở đây còn có người khác.

Nhưng khi nàng chứng kiến cảnh tượng trước mặt mình, thì không khỏi thét lớn một tiếng “AAAAAAA”, sau đó nhanh chóng kéo chăn che đậy thân thể của mình. Trên giường nam tử kia cũng sợ hãi không kém, kéo chăn che khuất mặt, hoàn toàn không dám nhìn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 48

“Cha, gia gia ” Hà Kiều nhìn đến mấy người đến, không khỏi thất thần, sợ hãi.

“Hà lão đại nhân, chuyện này tốt nhất ngài nên cho Mạc gia ta một câu trả lời thích đáng. Còn có hôn sự này theo ta thấy nên hủy bỏ đi là vừa rồi ” Mạc Kim lão nguyên soái nhũn mày tức giận rồi đi.

“Tiện nhân, Mạc Hôa ta không cần thứ đàn bà dâm dăng như vậy là làm thế tử, Hà gia các người giữ lại mà đừng đi ” bên cạnh, Mạc Hôa cũng hừ lạnh rồi đi.

Triệu Bân đứng đó, nhìn hai người Mạc gia, lại nhìn đến người Hà gia, vuốt vuốt mũi, rồi cũng rời đi, tuy nhiên không ai chú ý, lúc rời đi mắt của y vô tình nhìn đến nam tử trên giường tỏ vẻ hài lòng. Nam tử kia ánh mắt cũng như mỉm cười đáp lại, rồi nhìn đến phía Hà Kiều thì lại trở thành khinh thường cùng trào phúng. Rồi xoay người, theo cửa sổ đào thoát.

Người của Hà gia vốn còn định ngăn lại, nhưng tốc độ của nam tử đó quá nhanh, đến khi phản ứng thì đã không kịp nữa rồi, đành cắn răng để nam tử bỏ chạy.

Mọi người đều đi khỏi, bên trong phòng, chỉ còn lại người của Hà gia khi, Hà Kiều bắt đầu rơi vào rắc rối. Đứng từ đằng xa, Phù Dung cùng Khương Tuấn nghe rất rõ ràng, trong nhà gỗ thỉnh thoảng còn vọng ra tiếng Hà Kiều xin tha thứ, hòa cùng tiếng la thất thanh của nàng ta, xem ra lần này Hà Kiều bị phạt không nhẹ.

Sáng hôm sau, tin tức Hà gia tiểu thư, Hà Kiều, tư thông với nam nhân khác, bị tướng công trưng lai bắt gian tại giường, hai nhà Hà, Mạc vì thế mà hủy bỏ hôn sự đã đồn khắp thành.

Hà gia trong chốc lát đã biến thành trò cười của cả thành, Hà Kiều thì suốt ngày trốn tại Hà gia không dám ra. Thậm chí trong cung, Hàn đế cũng rất tức giận vì chuyện này, Mạc gia vì chuyện này, thậm chí nháo đến hoàng cung, nên hoàng hậu cũng không dám vì Hà Kiều ra mặt.

Nhất thời, Hà gia đều trở thành cái đích để mọi người trong thành bàn tán, cháu trai thì vì giành kỹ nữ giết người, đang bị giam trong lao, cháu gái thì làm ra chuyện mất mặt như thế, khiến Hà gia danh tiếng trong nháy mắt đều tiêu tan. Nếu là lúc đầu, có thể mọi người còn kiêng kỵ, nhưng hiện giờ, tình hình lại khác, mọi người hầu như chẳng ai còn quan tâm đến Hà gia nữa, mà công khai thể hiện thái độ như thể Hà gia không hề tồn tại.

Đang lúc tình hình như thế, thì biên cương lại truyền đến tin tức, tất cả binh lực, lại đột nhiên được lệnh rút trở về. Chu quốc cùng Lạc quốc được thế, đã tiến quân tấn công biên giới, mỗi quân đều đã chiếm được cho mình hai thành trì. Chuyện này đã làm cho Hàn quốc chấn động. Kinh thành cũng vì chuyện này mà loạn thành một mảnh.

“Tam ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì tiếp đây ” Phù Dung nhìn Thiên Tuyết cười hứng thú hỏi, đối với chuyện này, nàng đã bắt đầu cảm thấy tràn ngập thú vị rồi đây.

“Ân, ta nghĩ đã đến lúc chúng ta nên vào cung gặp Hàn đế, nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện này ” Thiên Tuyết trầm tư trong chốc lát rồi lên tiếng.

“Hào a, muội chờ xử lý hoàng hậu nương nương của Hàn quốc lắm rồi ” Phù Dung tươi cười đầy hào hoạt, trong mắt còn lóe lên tia tính kế.

Mấy nam nhân bên cạnh nhìn thấy thế, thì không khỏi thay hoàng hậu Hàn quốc cầu phúc, hy vọng bà ta có thể chết êm đẹp một chút.

Đêm, tĩnh lặng an tường, tẩm cung Hàn quốc dù mấy ngày nay đều náo loạn, nhưng đêm đến vẫn rơi vào im lặng, thỉnh thoảng chỉ truyền đến tiếng bước chân của thị vệ đi tuần tra, cùng với tiếng kêu của côn trùng.

Lúc này, tại Ngự thư phòng lại sáng đèn, trong phòng giờ đây ngoại trừ Hàn đế, thì còn có cả hoàng hậu, thái tử, trắc phi Hà Bích Liên, Tiêu Dao vương, tiểu vương gia. Cùng với trên dưới những nhân vật lớn của Hà gia, đều có mặt đông đủ.

“Nói đi, tại sao mọi chuyện lại như thế??? ” Hàn đế sắc mặt âm trầm nhìn người của Hà gia lên tiếng hỏi.

“Hoàng thượng, những chuyện này đều do có người muốn hãm hại Hà gia của thần nên gây ra, xin hoàng thượng minh giám” Hà lão thái gia, quỳ xuống khẩn thiết cầu xin, thái độ vô cùng chân thành.

“Nga, thế theo Hà khanh gia, đó là ai??? ” Hàn đế vẻ mặt hứng thú hỏi.

“Thần không biết, bất quá chỉ cần cho thần thời gian điều tra, thần nhất định sẽ cho bệ hạ một câu trả lời thỏa đáng” Hà lão thái gia, giọng nói tràn ngập khẳng định.

“Phụ hoàng, xin cho Hà đại nhân một cơ hội” lúc này thái tử bên cạnh cũng quỳ xuống theo.

“Xin bệ hạ làm chủ cho Hà gia” hoàng hậu cùng những người khác cũng theo sau quỳ xuống, nói là cầu xin, nhưng tình huống thế này chẳng khác nào là gây sức ép cả.

“Nha, Hà gia các người đúng là mặt dày a, đây là lần đầu ta mới gặp được những kẻ mặt dày vô sỉ như vậy đấy” Hàn đế chưa kịp đáp lời, thì bên ngoài đã vang lên giọng nói tràn ngập châm biếm cùng mỉa mai.

Mọi người cùng nhìn về phía cửa thư phòng thì chỉ thấy, mấy thái giám cùng thị vệ canh cửa giờ đây đều ngã ra đất bất tỉnh. Bên ngoài tiến vào một nữ tử bạch y, theo sau còn có năm nam tử khác, tuy nhiên trong số đó lại có một người mang mặt nạ, khiến người nhìn vào, không thể nào nhìn rõ được dung mạo của y.

“Là người” người của Hà gia vừa nhìn thấy một nam tử trong số đó, thì thái độ hoảng hốt vô cùng.

“Hà lão gia, vẫn khỏe chứ, xem ra ngài vẫn chưa bị chuyện của cháu gái mình làm tức chết a” Triệu Bản tràn ngập ‘thân thiện thăm hỏi’.

“Nguyên lai từ đầu đều là các người giờ trò hãm hại Hà gia của bọn ta” lúc này người của Hà gia mới mơ hồ nhận ra được mọi chuyện, thì ra họ đây đều là tự nhảy xuống cái bẫy mà người ta đã bày ra sẵn cho mình a.

“Hãm hại, có sao??? Ta nhớ hình như chúng ta đều quang minh chính đại ra tay mà” bạch y nữ tử vẻ mặt hồ nghi nhìn bốn nam tử không đeo mặt nạ hỏi.

“Dung nhi, cho dù chúng ta có công khai ra tay, nhưng mà người của Hà gia lại quá ngốc, nên nhìn không ra thôi” hắc y nam tử điệu dàng vì bạch y nữ tử giải thích.

“Đúng a” bạch y nữ tử một bộ nhất thời giác ngộ, khiến người của Hà gia, ai nấy đều xanh mặt.

“Người... Các người là ai??? Tại sao lại muốn hãm hại Hà gia??? ” Tiêu Dao vương tiểu vương gia nhíu mày nghi hoặc hỏi.

“Người vẫn chưa có tư cách hỏi bọn ta câu đó đâu” bạch y nữ tử hừ lạnh thanh đáp.

“Hừ, người chẳng qua là nhi tử bất hiếu, ngay cả phụ thân của mình cũng hại, người ngay cả súc sinh cũng không bằng, thì không có tư cách cùng bọn ta nói chuyện” thanh y nam tử, vẻ mặt tràn ngập khinh thường nhìn Tiêu Dao vương tiểu vương gia lạnh lùng nói.

“Các người...” Tiêu Dao vương tiểu vương gia tức giận không nói nên lời. Nhưng hắn không thể phản bác, vì những gì những người kia nói đều đúng, là hắn mật báo cho mẫu thân rằng phụ thân cùng nữ nhân bên ngoài có con riêng, cho nên phụ thân mới vị giam, nhưng đây là hấn sợ, sợ tên nghiệt chủng kia về tranh giành Tiêu Dao vương phủ với hắn, nên hắn mới làm thế a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 49

“Thật ra các người là ai??? ” Trắc phi Hà Bích Liên nhìn đến mấy người trước mặt gằn giọng hỏi.

Đột nhiên không hiểu sao trong lòng nàng lại dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo, đặc biệt là khi nhìn đến nam tử đeo mặt nạ kia, thì cảm giác sợ hãi trong lòng nàng lại tăng thêm một bậc, khiến nàng không khỏi khó thở vô cùng.

Nam tử đeo mặt nạ không đáp, khoe miệng cong lên, để lộ nụ cười lạnh, sau đó từ từ tháo xuống mặt nạ, để lộ ra dung mạo quen thuộc.

“ Là ngươi, nghiệt chủng ” Hà Bích Liên nhìn đến nam tử, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Ba ” nàng vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc, sau đó ngã xuống đất, ngay sau đó một thanh âm thanh thúy vang lên, lúc này nàng mới ý thức được, thì ra nàng vừa bị đánh.

“ Ngươi, tiện nhân, ngươi dám đánh ta ” Hà Bích Liên tức giận chỉ vào Phù Dung mắng.

“ Ba. Ba. Ba. Ba ” lại bốn tiếng thanh thúy liên tục vang lên, lúc này người ta ray lại là bốn nam nhân đi bên cạnh của Phù Dung.

“ Dám mắng Dung nhi của ta, chán sống ” hắc y nam tử lạnh lùng nhìn Hà Bích Liên, giọng nói tràn ngập sát ý.

“ Hàn, đừng vì hạng dâm phụ điều ngoa này tức giận, không đáng a ” Phù Dung dịu giọng khuyên nhủ, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa trào phúng.

“ Hừ ” Quân Hàn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phù Dung đang an ủi mình, nhìn Hà Bích Liên hừ lạnh thanh không lên tiếng.

“ Ngươi... ” Hà Bích Liên thật sự tức đến không nói nên lời.

“ Hàn đế ” Thiên Tuyết nhìn đến Hàn đế trên cao, khẽ lên tiếng, xem như chào hỏi.

“ Hàn Thiên Tuyết ” Hàn đế nhìn đến Thiên Tuyết, mỉm cười đầy thân thiện.

“ Nếu ta hôm nay muốn lấy mạng người của Hà gia, ngươi sẽ không ngăn cản đi??? ” Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn người của Hà gia, rồi lại nhìn về phía Hàn đế chờ đợi.

“ Ngươi hiện giờ có bản lĩnh này sao??? ” Hàn đế không trả lời, nhìn Thiên Tuyết hỏi lại.

“ Trên đời không có chuyện gì mà người của Dạ Nguyệt Minh Thành không làm được ” Thiên Tuyết nhìn Hàn đế, giọng nói tràn ngập khẳng định.

“ Oanh ” Thiên Tuyết vừa dứt lời, như thể một đạo oanh tạc đối với Hàn đế. Hàn đế giờ đây trong đầu luôn không ngừng xoay quanh câu nói vừa rồi của Thiên Tuyết.

Dạ Nguyệt Minh Thành, cái tên cấm kỵ, chỉ cần là quân vương một nước đều biết rất rõ, Hàn đế giờ phút này tâm tình thật rối bời, y thật sự không thể ngờ rằng Thiên Tuyết lại là người của Dạ Nguyệt Minh Thành a.

“ Hào, ta sẽ không ngăn cản. Bất quá có thể cho ta biết, con giữ vai trò gì tại Minh Thành hay không??? ” Hàn đế nhìn Thiên Tuyết chờ mong, bất quá trong lòng, y cũng không kỳ vọng lần Thiên Tuyết sẽ đồng ý cho mình biết.

“ Cứu cửu của ta là Minh Thành Thành Chủ, mẫu thân của ta là Phó Thành Chủ, ta xếp thứ ba, là Tam thiếu gia của Minh Thành ” đối với vị hoàng bá bá này, Thiên Tuyết dù có chút không thích, nhưng y biết rõ, Hàn đế là có nỗi khổ, nên y cũng không ép buộc nhiều.

“ Ân ” đối với câu trả lời của Thiên Tuyết, Hàn đế không khỏi sửng người trong giây lát, bất quá sau đó lại trấn định lại, nhìn Thiên Tuyết mỉm cười, rồi tiến đến một bên chờ đợi, như thể đang mong được xem kịch vui.

“ Hoàng thượng, người... ” hoàng hậu nhìn Hàn đế như thế, không khỏi mơ hồ khó hiểu, bất quá sau đó lại là tức giận, hận không thể lập tức xông lên đánh Hàn đế một bạt tay, phụ thể bao năm, nàng thật không ngờ Hàn đế lại nhẫn tâm thấy chết mà không cứu như thế.

Người của Hà gia thì ai cũng phần hận nhìn chằm chằm Hàn đế, như là không thể ăn tươi nuốt sống y vậy. Đối với thái độ của hoàng hậu cùng Hà gia, Hàn đế lại chỉ mỉm cười thản nhiên đáp lại.

“ Trẫm vô phương, không thể giúp được gì ”.

Sau đó nhìn nhắm mắt, ngồi yên lặng, căn bản không muốn xen vào chuyện ân oán này nữa, vì Hàn đế rõ, hôm nay Thiên Tuyết đến đây chính là mục đích muốn báo thù cho mẫu thân. Bất quá nói gì thì nói, nếu năm đó không phải Hà gia dùng tính mạng của y cùng giang sơn Hán quốc uy hiếp Tiêu Dao vương, thì Tiêu Dao vương cũng đã không nhượng bộ, tổn thương nữ nhân mà mình yêu, để cho mọi chuyện ra nông nổi này, trong đó y cũng không khỏi có một phần trách nhiệm a.

“ Hà Kiều, tư vị bất gian tại giường thế nào??? ” lúc này, Phù Dung lại về mặt tràn ngập hứng thú nhìn Hà Kiều hỏi.

“ Là ngươi, thì ra là các ngươi, có phải hay không nam nhân kia cũng là do các ngươi sắp xếp ” Hà Kiều dù sao cũng không ngốc, nên khi nghe Phù Dung hỏi thế, cũng gần như nhận ra được vấn đề. Hôn nữa kể từ khi chuyện xảy ra, nam nhân kia cũng biến mất, mấy ngày nay nàng cũng đã dần ý thức được, từ đầu đến cuối, là do có người cố tình hại nàng.

“ Nga, bây giờ ngươi mới nhận ra, quá trễ rồi. Bất quá cũng không thể hoàn toàn trách bọn ta, ai bảo ngươi ham mê nam sắc của nam nhân kia làm gì, để

rồi mắc bẫy mà không hay. ” Phù Dung nhìn Hà Kiều, cười lạnh khinh thường.

“Ngươi, ta giết ngươi” Hà Kiều giờ đây như chịu đả kích, bị thù hận làm mù quáng, nên không hề suy nghĩ cầm lấy một thanh kiếm trên tường, rút ra, sau đó hướng về phía Phù Dung mà đâm đến.

“Kiều nhi” người Hà gia nhìn thấy cảnh này không khỏi sợ hãi kêu to, bắt quá mọi chuyện đã muộn.

“Tranh” một tiếng vang lên, thanh kiếm ngay lập tức bị chưởng lực đánh gãy, Hà Kiều thì lại bị đánh văng ngược ra xa, va vào tường, phun ra cả một ngụm huyết.

“Kiều nhi” Hà đại phu nhân đau lòng tiến đến đỡ lấy Hà Kiều mà khóc.

“Hừ, không biết tự lượng sức” Khương Tuấn nhìn Hà Kiều bị thương nằm trên đất, giờ đây không rõ sống chết, mà hừ lạnh thu tay.

Không sai, chưởng lực vừa rồi chính là do Khương Tuấn ra tay, dám cả gan trước mặt hắn, có ý đồ thương tổn nữ nhân của hắn, có thể nói Hà Kiều đáng chết trăm ngàn lần, nếu không phải đã hứa để lại người của Hà gia cho Thiên Tuyết xử lý, thì giờ đây e rằng Hà Kiều đã mất mạng rồi.

“Ngươi, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì??? ” thái tử nhìn đến mấy người Phù Dung đều là thân thủ bất phàm, thì tâm sinh không khỏi sợ hãi.

Bao nhiêu năm qua, hắn đều nhờ đến Hà gia chống đỡ, mới có thể ngồi vững trên ngai vị thái tử, chứ so ra, thì hắn hoàn toàn thua xa các hoàng tử khác, nếu hôm nay Hà gia bị hủy, thì cuộc đời hắn cũng coi như xong, e rằng đến lúc đó cả tính mạng cũng rất khó bảo toàn. Thử hỏi làm sao hắn không sợ hãi cho được.

“Làm gì. Ngươi sẽ nhanh biết thôi. Yên tâm, sẽ không lâu đâu” Thiên Tuyết nhìn đến Hàn quốc thái tử lại là người vô dụng như thế, không khỏi đảo mắt nhìn Hà lão thái gia.

‘ Xem ra Hà gia đã tâm không nhỏ a, dự định để tên phế vật này lên làm hoàng đế, sau đó thì đứng ở đằng sau thao túng tất cả, đến lúc đó Hà gia ở Hàn quốc, chẳng khác nào Thái Thượng hoàng rồi còn gì??? ’.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50

“Hừ, các ngươi nghĩ có thể ở lại đây lộ hành sao??? Chỉ cần bây giờ bốn cung hô lớn, các người đừng hòng thoát khỏi đây” hoàng hậu ngồi bên trên, về mặt khinh thường nhìn đám người Phù Dung, hoàn toàn không hề có chút sợ hãi.

“Ngu ngốc” nhìn hoàng hậu đến giờ phút này, còn ngoan cố như thế, Phù Dung không khỏi khinh thường.

‘ Người này có thể ngồi trên ngai vị này cho đến nay, xem ra hoàn toàn là nhờ Hà gia a!! Chứ với đầu óc như bà ta, lại có thể sống đến giờ, thì đúng là kỳ tích rồi, bộ bà ta nghĩ tất cả mọi người đều ngu ngốc như bà ta??? Chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa giải quyết thị vệ bên ngoài mà đã xông vào trong này, bộ không sợ lát nữa có người đến bắt mình hay sao a??? ’.

“Ngươi...Người tới, có thích khách, người tới.” hoàng hậu nhìn thái độ Phù Dung như thế, không khỏi tức giận hô to.

Bất quá làm nàng thất vọng là, cho dù nàng có gọi cách nào, cũng không một ai đáp lại nàng, bốn bề thư phòng vẫn cứ như thế im lặng, không tiếng động.

“Hừ, hôm nay người của Hà gia các người, ai cũng đừng mong thoát khỏi đây” Phù Dung nhìn đến hoàng hậu như thế, tức giận hừ lạnh.

“Các ngươi nắm đó lợi dụng tính mạng của Hàn đế, cùng an nguy của Hàn quốc, mà ép buộc Tiêu Dao vương gia lấy Hà Bích Liên. Sau đó còn diễn một tuồng kịch thay lòng, hại mẫu thân ta làm tuồng Tiêu Dao vương thay đổi tình cảm, mà đau khổ đến chết đi sống lại. Hơn nữa sau khi phát hiện mẫu thân ta mang thai, lại muốn mạng của mẫu thân ta, và ta. Thậm chí muốn bọn ta chết không toàn thây, liên tục truy sát, hôm nay ta nhất định sẽ khiến cho các ngươi phải trả giá vì chuyện này” Thiên Tuyết nhìn từng người của Hà gia, gần từng tiếng giận dữ.

“Ngươi...các ngươi dám...” hoàng hậu cùng Trắc phi Hà Bích Liên nhìn đến vẻ mặt như tu la ác quỷ của Thiên Tuyết thì không khỏi sợ hãi.

Mấy người Hà gia giờ đây nhìn đến tình thế của mình rơi vào hiểm cảnh, thì cũng không khỏi run sợ, ôm nhau. Thái tử cùng Tiêu Dao vương tiểu vương gia cũng không ngoại lệ, hai người họ vốn từ trước giờ đều là quân cờ của Hà gia, hoàn toàn không có chủ kiến, nên đối mặt đối với sinh tử, thì thử hỏi làm sao có thể không sợ cho được chứ???

Người của Hà gia lâm vào sợ hãi, nên không ai chú ý, từ lúc nghe đến thân phận của Thiên Tuyết, thì sắc mặt của Hà lão thái gia, đã trở nên như tro tàn, tuyệt vọng đến cực điểm. Hắn không ngờ mình cả đời anh minh, đến cuối cùng lại làm một chuyện ngu xuẩn đến mức này, ai không đắc tội, lại đi đắc tội

với người của Minh Thành, đây chẳng khác nào tự tìm diệt vong a???

“Hừ, dám hay không, thử liền sẽ biết thôi, không phải sao??? ” Phù Dung cười mỉa mai nhìn đám người Hà gia, có trách thì nên trách họ không có mắt, đắc tội người không nên đắc tội thôi.

“Hà lão đầu, hiện giờ có cảm tưởng gì sao??? ” Thiên Tuyết nhìn Hà lão thái gia này giờ vẫn đứng im bất động, nhưng trên mặt lại rõ ràng tỏ vẻ sợ hãi, thì y biết, Hà lão đầu này đã rõ mọi chuyện rồi.

“Ta còn gì để nói chứ??? Lần này, Hà gia ta thua rồi, đáng lý ra ta không nên động đến mẫu tử hai người, ta nên suy nghĩ thấu đáo, có thể từ trong tay sát thủ do ta huấn luyện đào thoát, thì lực lực há có thể xem thường. Ta lúc đó đúng là ngu ngốc mà ” Hà lão thái gia, than nhẹ cúi đầu trầm ngâm, hiện giờ ông ta như thể già đi mười tuổi vậy.

“Cha/ gia gia ” mọi người Hà gia nghe vậy, không khỏi nhìn Hà lão thái gia kinh hô, không lẽ lần này họ thật sự xong rồi sao???

“Đã vậy thì cũng nên bắt đầu đi, bốn tiểu thư còn phải về nghỉ ngơi a, khuya rồi ” Phù Dung tựa người vào Quân Hàn, tỏ ra lười biếng hời hợt.

Thiên Tuyết thấy vậy cười khẽ, phát tay ra hiệu, bên ngoài lập tức tiến vào mấy hắc y nhân, bọn họ trên người đều mang theo binh khí, vừa vào đến nơi, đã tiến hành khống chế gia quyến của Hà gia lùi đi, bên trong phòng, chỉ còn lại mấy nhân vật chủ chốt của Hà gia.

“Hà Bích Liên, mối nhục của mẫu thân ta năm đó, hôm nay đã đến lúc ngươi nên trả rồi ” Thiên Tuyết cười lạnh, giọng nói bên trong còn chứa một tia phần nộ cực điểm.

Lập tức bên cạnh hai hắc y hiệu ý, tiến đến khống chế Hà Bích Liên, khiến nàng ta sợ hãi vô cùng, không ngừng hô to.

“Cha, cứu con ”.

“Hừ, hôm nay, ai cũng không thể cứu được ngươi ” Thiên Tuyết thấy vậy, không khỏi hừ lạnh khinh thường, ‘nữ nhân vô dụng’.

Mấy hắc y hiệu ý, liền lôi Hà Bích Liên ra ngoài, nhất thời, bên ngoài chỉ còn vọng lại tiếng la thảm thiết của Hà Bích Liên, một lúc sau, mấy hắc y quay lại, trên tay còn cầm theo một cánh tay bị chặt đứt, một hắc y liền đem nó ném vào giữa đám người của Hà gia.

“AAA. Đó là tay của mẫu thân ” Tiêu Dao vương tiểu vương gia vừa nhận ra tay của Hà Bích Liên, thì đã sợ hãi ngất xỉu.

Mấy người còn lại, cũng có không ít người hoảng sợ ngất theo sau, chỉ còn lại duy nhất Hà lão thái gia, là vẫn còn trấn định đứng đó, đối mặt với Thiên Tuyết.

“Lần này là ta thua, bất quá ta sẽ nhớ, nếu có kiếp sau, ta tuyệt sẽ không cùng các người là địch ” Hà lão thái gia nhắm mắt, than nhẹ, giờ đây mọi hy vọng của y thật sự tiêu tan cả rồi.

“Hào. Dựa vào câu này, ta sẽ cho ngươi ra đi thống khoái ”. Thiên Tuyết nhìn Hà lão, hứa hẹn, người này xem như cũng là một đời anh hùng, bất quá về già lại bị quyền lực mê hoặc, nên mới gây ra chuyện hôm nay mà thôi.

.....

Sáng hôm sau, Phi Đô thành dậy sóng. Thái tử, Tiêu dao vương tiểu vương gia, cùng Tiêu Dao vương trác phi, hoàng hậu, và Hà gia đêm qua vào cung, bức vua lâm loạn, nhưng bị vạch trần. Trắc phi Tiêu Dao vương, đồng thời cũng là Tử tiểu thư Hà gia, bị thị vệ trong cung, loạn kiếm ngũ mã phanh thây.

Hoàng hậu, thái tử cùng Tiêu dao vương tiểu vương gia đều bị ban rượu độc. Hà lão thái gia thì được ban một thanh kiếm tự sát. Cả Hà gia đều bị giam vào thiên lao, chờ ngày xử trảm thị chúng.

Tin tức này vừa ra, đã khiến không ít người bàng hoàng, đặc biệt là phe cách của Hà gia trong triều, bất quá sau đó lại có thêm một tin nữa, cũng làm mọi người ngạc nhiên không kém. Tiêu Dao vương đêm qua đã trở lại, bên cạnh còn dẫn theo Tiêu Dao vương phi, vị vương phi này đã được đích thân Hàn đế sắc phong, hơn nữa nhi tử của hai người họ, cũng chính thức tiếp nhận tước hiệu Tiêu Dao vương tiểu vương gia, và đất phong tại Lan Châu.

Tuy nhiên vui vẻ không bao lâu, thì sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao vương phủ lại bị tiếng rống giận của tiểu vương gia làm giật mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì tiểu muội của tiểu vương gia nhà ta, không nói tiếng nào, chỉ để lại một bức thư, sau đó rời đi, thử hỏi làm sao không khiến tiểu vương gia nhà ta giận dữ cho được a???

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 51

Trên sơn đạo, một cỗ xe ngựa xa hoa giờ đây đang từ Hàn quốc, theo hướng Lạc quốc mà tiến đến.

Lúc đầu Phù Dung vốn dĩ định quay về Chu quốc. Nhưng sau đó lại nghe được tin, Lạc Minh đang trên đường đến Đại hội võ lâm sắp được tổ chức tại Chu quốc, thì cũng chuyển sang hướng đó mà đi.

Bốn nam nhân còn lại, thì chỉ cần là Phù Dung muốn, bọn hắn sẽ luôn nghe theo, nên đoàn người không hề suy nghĩ gì thêm, sau khi rời Phi Đô thành, đã ngay lập tức đi về phía Thông Châu thành của Chu quốc, nơi sắp diễn ra Đại hội võ lâm mà thẳng tiến.

.....

“ Ừm. Chuyện gì a??? ” Phù Dung vốn dĩ đang nằm trong lòng Triệu Bản ngủ ngon giấc, thì đột nhiên lại bị mấy tiếng động bên ngoài quấy rầy, khiến nàng bất mãn mà lên tiếng.

“ Dung nhi, không có gì nghiêm trọng, chẳng qua là phía trước có người đánh nhau thôi ” Triệu Bản dịu giọng giải thích.

“ Là ai a??? ” Phù Dung nhu mắt, cố gắng lấy lại tinh táo hỏi.

“ Tam thời không biết, người của chúng ta đang đi thám thính ” Quân Hàn ngồi bên cạnh lắc đầu.

Một lúc sau bên ngoài, đã có người quay lại bẩm báo. Lạc Thiên thấy thế, liền tiến ra nghe. Trong chốc lát thì y đã quay lại, mọi người đều nhìn y chờ đợi câu trả lời.

“ Phía trước là Dược Vương cốc chủ, Tư Đồ Cơ, Minh chủ võ lâm Sở Quan Thanh, cùng Lạc quốc tướng quân Thượng Quan Châu, cả ba người họ đều đang bị người của La Thiên giáo, cùng Độc Sát môn truy sát ” Lạc Thiên nhíu mày đáp, bất quá trong lòng cũng không khỏi nghi vấn, ‘ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây???’.

“ Cứu người ” Phù Dung thì không suy nghĩ nhiều, lập tức lên tiếng.

“ Dung nhi??? ” Khương Tuấn nghe vậy, không khỏi khó hiểu nhìn Phù Dung.

“ Thượng Quan Châu là ca ca của Thượng Quan Kỳ, Tư Đồ Cơ là sư huynh của Tư Đồ Duệ. Còn Sở Quan Thanh lại là đại ca của Sở Hạo. Ba tên tiểu tử kia đều là nam nhân của Ngũ nhi, thì ba người này xem như cũng là người nhà, nên nhất định phải cứu ” Phù Dung hỏi tương lại những gì mà Lưu Văn Tĩnh trước đây đã từng nói, sau đó kể ra.

Giờ đây mấy nam nhân mới dường như nhớ ra được chuyện này. Ngay lập tức họ liền đưa mắt nhìn nhau phân công. Khương Tuấn sẽ ở lại cùng Phù Dung, còn những người còn lại thì đều ra ngoài trợ giúp.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài tiếng đánh nhau, tiếng võ khí va chạm càng kịch liệt hơn. Phù Dung cùng Khương Tuấn đều có thể thấy được, thực lực của đôi phương cũng không hề yếu.

Bất quá nếu đem so với đám người của Quân Hàn thì vẫn là kém xa.

Và quả đúng như thế, chẳng mấy chốc, bên ngoài tiếng đánh nhau đã hoàn toàn im lặng. Nhóm người của Quân Hàn cũng dần quay trở lại xe ngựa, lúc này Khương Tuấn cùng Phù Dung mới từ xe ngựa xuất hiện.

Vừa nhìn đến Phù Dung, Tư Đồ Cơ, Thượng Quan Châu cùng Sở Quan Thanh đều không khỏi ngẩn người.

“ Trên mặt ta có gì sao??? ” Phù Dung thấy vậy, không khỏi nhìn Khương Tuấn hỏi.

“ ... ” Khương Tuấn im lặng lắc đầu.

“ Các người là gì nhìn ta thế a??? ” Phù Dung nghe vậy, không khỏi nhìn về phía ba nam nhân kia hiếu kỳ hỏi.

“ Xin hỏi cô nương có phải là Ngọc Phù Dung, Ngọc cô nương không??? ” Tư Đồ Cơ ôn hòa cười hỏi.

“ Ân, đúng vậy, có chuyện gì sao??? ” dù không biết có chuyện gì, nhưng Phù Dung vẫn đáp lời, hơn nữa nàng tin tưởng, những người này sẽ không hại nàng.

Có lẽ nàng dùng thuật đọc tâm, thì có thể biết được họ đang nghĩ gì, nhưng mà họ đều là đại bá của Ngũ nhi, nên nàng đành im lặng chờ đợi vậy. Vì với người trong nhà, nàng tuyệt sẽ không làm chuyện như thế.

“ Không có gì, vì vừa rồi khi nhìn đến Ngọc cô nương, ta thấy được hình bóng của đệ muội. Ta trước đây từ chỗ đệ muội từng biết được muội ấy còn có tỷ tỷ, nên ta mới mạo muội hỏi thăm thôi ” Tư Đồ Cơ lắc đầu cười đáp.

Bất quá trong mắt y cùng hai người còn lại, đột nhiên chợt lóe một tia khác thường, nhưng sau đó đã nhanh chóng biến mất. Chuyện này Phù Dung thì không thấy, nhưng bốn nam nhân kia thì thấy vô cùng rõ ràng. Điều này khiến họ không khỏi trong lòng một trận khó hiểu, nhưng họ vẫn im lặng, không hề lên tiếng.

“Ngũ nhi, thế các người có biết Ngũ nhi hiện giờ đang ở đâu không??? ” vừa nghe đến tung tích của muội muội, Phù Dung không khỏi vui mừng phấn khởi.

“Ta cùng nhị đệ hẹn nhau gặp tại Phong Sa trấn phía trước, chắc là Nhị muội cũng sẽ đi cùng đến đó ” Sở Quan Thanh suy nghĩ trong chốc lát, thì đáp lại.

Chuyện nhị đệ của y, cùng với đệ đệ của Thượng Quan Châu và sư đệ của Tư Đồ Cơ đều cùng lúc lấy Ngọc Thủy Vu, cam nguyện cùng hưởng một nương tử chứ không buông tay, cả ba người họ đều biết. Hơn nữa, trong ngày bọn họ thành thân, cả ba đều có mặt, đây chính là nguyên nhân vì sao từ đó mà giờ đây mà người bọn họ mới thân đến thế, vì nếu tính ra thì cả ba người cũng đều là người nhà cả.

“Ngọc cô nương, chỉ bằng chúng ta cùng nhau lên đường, không biết có tiện hay không??? ” Thượng Quan Châu đứng một bên có chút lo lắng hỏi, nhìn Phù Dung chờ đợi.

“Hào a, không vấn đề gì ” cứ nghĩ đến sắp được gặp lại muội muội, thì Phù Dung hoàn toàn không hề có ý kiến.

Bất quá khi ba người kia nghe đến nàng đồng ý, thì đều như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Điều này làm cho bốn nam nhân càng thêm tò mò, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra??? Cả bốn người đều nhìn về phía ba người như thể hy vọng tìm kiếm câu trả lời.

Tuy nhiên ba người kia lại chỉ nhìn bốn người cười nhạt, như không có gì, thậm chí khi nhìn đến bốn người cùng Phù Dung thân mật ở cùng một chỗ, cũng không hề ngạc nhiên, hay hoảng sợ.

Điều này càng làm cho bốn nam nhân càng thêm nghi vấn, bất quá khi nhìn đến vẻ mặt hào hức của Phù Dung, thì họ lại không đành lòng đánh vỡ, nên đành im lặng mà lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 52

Phong Sa trấn, nơi giao nhau giữa Tam quốc. Cũng là con đường duy nhất dẫn đến Thông Châu thành, nơi sắp diễn ra đại hội vô lâm.

Nên đoàn người Phù Dung vừa đến đây, đã gặp được rất nhiều người trong giang hồ, điều này làm họ cũng không mấy ngạc nhiên. Bất quá lần này tựa hồ có chút khác biệt là, dường như người của triều đình cũng có mặt góp vui.

Bằng chứng chính là đoàn người vừa vào trấn, đã gặp lại Lạc Minh, với sự xuất hiện của y, cũng chỉ khiến ba người Tư Đồ Cơ, Thượng Quan Châu, cùng Sở Quan Thanh có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã trấn định lại.

Điều này bắt đầu là cho Phù Dung cảm thấy rất tò mò, không khỏi nhìn ba người họ càng thêm nghi hoặc. Nhưng nàng lại nhất thời không biết hỏi ra sao mà thôi.

.....

“Tỷ tỷ ” Phù Dung vừa bước vào quán trọ, thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một đạo bóng trắng nhàn nhạt, đến khi nàng định thản trở lại, thì đã nhìn đến trong lòng mình xuất hiện thêm một người.

“Ngũ nhi ” khi Phù Dung nhìn đến người trong lòng là Thủy Vu, thì không khỏi vui mừng ôm lấy nàng.

Cả hai tỷ muội cứ như thế ôm nhau cười, nhưng do hai người chắn ngay đường ra vào, nên mấy nam nhân đành đánh vỡ bầu không khí, mà đem hai người trở về phòng.

Bất quá mấy nam nhân cũng hiểu rõ, hai tỷ muội đã lâu không gặp, nên chắc hẳn có rất nhiều chuyện cần nói với nhau. Họ cũng rất thức thời, không làm phiền đến hai người, nên đành ra ngoài mà trò chuyện cùng nhau.

Còn về chuyện giới thiệu mọi người với nhau, thì dường như giờ đây đã không còn quan trọng nữa rồi, vì họ gần như đã hiểu biết, đang đối mặt là họ là ai, nên mấy nam nhân cũng rất vui vẻ mà ‘đàm đạo’ cùng nhau.

.....

“Tỷ tỷ, muội tìm tỷ hảo khổ a ” vừa vào đến phòng Thủy Vu đã bắt đầu cùng Phù Dung làm nũng.

“A đầu, ta thấy muội cũng rất sung sướng a ” Phù Dung nhìn đến Thủy Vu, không khỏi mỉm cười trêu ghẹo.

Bất quá nhìn đến thái độ của mấy người Thu Vũ Triệt vừa rồi, ai cũng nhìn Thủy Vu với ánh mắt dịu dàng, ôn nhu, thì nàng có thể khẳng định, Thủy Vu hiện tại rất hạnh phúc.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng vậy mà còn ghẹo muội” Thủy Vu cũng không chịu thua, nghĩ đến mấy người Quân Hàn cũng lên tiếng đáp trả lại Phù Dung.

“Ân, tỷ đang rất hạnh phúc” Phù Dung làm sao để Thủy Vu toại nguyện, nàng rất sẵn khoái đáp lời.

“Ai da, lần nào muội cũng thua, không công bằng” nhìn đến hành động trả đũa của mình không hiệu quả, khiến Thủy Vu không khỏi phụng phịu khó chịu.

“Được rồi a đầu, nhanh kể cho tỷ tỷ chuyện của muội đi nào” Phù Dung tỏ ra hiếu kỳ, nhìn Thủy Vu thật lòng hỏi.

Thủy Vu thấy vậy cũng nghiêm túc đem những chuyện đã qua kể ra.

Nàng trong khi kể, không hề che dấu hạnh phúc, ôn nhu, cùng vui vẻ, dường như mọi cảm xúc tốt đẹp, đều đã được nàng thể hiện ra. Điều này không khỏi khiến cho Phù Dung vì muội muội vui vẻ.

Hai tỷ muội trò chuyện đến trời gần tối vẫn không chịu ra ăn, dù mấy nam nhân khuyên cách nào cũng thế, nên họ đành chịu thua, vì ai bảo hai người kia là bảo bối của họ làm chi, thì thử hỏi sao mà họ có thể kháng cự a???

Mãi đến khi trời tối, thì hai tỷ muội mới chịu chấm dứt mà đi nghỉ ngơi. Bất quá trước khi đi, thì Phù Dung dường như nhớ ra gì đó, không khỏi xoay người nhìn Thủy Vu nghi vấn.

“Ngũ nhi, ba nam nhân đó. Đám người Tư Đồ Cơ, Thượng Quan Châu cùng Sở Quan Thanh ấy. Tại sao tỷ luôn có cảm giác, bọn họ nhìn tỷ chăm chăm??? Hơn nữa từ trong ánh mắt đó, tỷ còn nhìn thấy tình ý, là sao vậy???”

“Ách. Tỷ tỷ, cái này... thật ra” Thủy Vu nghe vậy, không khỏi vẻ mặt khó xử nhìn Phù Dung.

“Muội nói a” Phù Dung nhìn Thủy Vu lên tiếng hỏi thúc.

“Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là lúc trước khi muội gặp họ, muội đã nói với họ, ba người bọn họ chính là đã được ý trời định sẵn, sẽ trở thành tỷ phu của muội, tương công của tỷ. Hơn nữa không chỉ có ba người họ, mà còn có năm nam nhân khác, vì tỷ đã được định sẵn, đời này sẽ có bát phu, nên hy vọng họ có thể chấp nhận. Tỷ cũng biết đó, thiên mệnh là không thể chống mà” Thủy Vu cẩn thận quan sát sắc mặt của Phù Dung, sau đó tiếp tục kể lại.

“Sau đó qua thời gian tiếp xúc, họ thỉnh thoảng cũng xảy ra một số chuyện, mỗi lần như thế, muội đều dùng những chiêu thức mà tỷ đã dạy muội để hóa giải. Thậm chí có khi họ bị giam trong trận pháp khó giải. Thì muội cũng dùng cách giải trận mà tỷ đã chỉ, mà phá giải, cứu họ ra” Thủy Vu hít sâu một hơi, quyết định đem mấy câu cuối cùng nói cho xong.

“Lâu dần, muội bên cạnh họ, kể rất nhiều chuyện về tỷ, bao gồm quá khứ của tỷ, sự thông minh, tính cách hoạt bát, lại có đôi chút tình quái của tỷ. Tính tình hào phóng, sẵn khoái lại đôi khi lạnh huyết, vô tình của tỷ. Nói chung là những gì có liên quan đến tỷ, muội đều kể cho họ nghe, thậm chí bức họa của tỷ, muội cũng cho họ xem, muội lúc đầu chẳng qua là chỉ có ý định xây dựng hình tượng tốt cho tỷ thôi. Nhưng muội thật không ngờ rằng, chuyện này còn vượt xa hơn muội mong đợi nữa” nghĩ đến chuyện cũ, Thủy Vu không khỏi thờ dãi.

“Vì đến một ngày, khi muội chứng kiến họ từ chối ba nữ nhân luôn âm thầm mến mộ họ bấy lâu này, thì họ đã nói rằng

‘ Trong lòng ta đã có tâm nghi nữ tử, mong nàng hãy quên ta, mà đi tìm người khác thích hợp.’

Khi đó ba nữ nhân kia như phát điên, mà hỏi cho rõ. Nhưng ba người họ lại cười khổ mà đáp.

‘ Ta chưa từng gặp nàng ấy, ta chỉ nhìn thấy nàng ấy qua tấm họa chân dung của nàng. Cũng chỉ biết về nàng qua muội muội của nàng, nhưng từ đó, ta có thể biết, nàng là một nữ nhân trí tuệ hơn người, không chỉ vì còn có cá tính rất đặc biệt. Lúc nghĩ đến vậy, trong lòng ta lại có một cổ cảm giác kỳ lạ dần nảy sinh, ta lúc đầu không hiểu đó là gì, nhưng lâu dần ta cũng biết được, đó là tình yêu. Ta đã yêu một nữ nhân mình thậm chí chưa từng gặp mặt, điều này có buồn cười lắm không???’.

Khi nghe đến đó, muội đã vô cùng khiếp sợ, bàng hoàng, không biết diễn tả thế nào, muội cũng không thể nào ngờ, trên đời này lại có một tình yêu diễn ra như thế. Bất quá khi nghĩ đến kết quả như vậy, cũng rất tốt, nên muội cũng đã không bận tâm, tỷ nói có đúng không???”. Thủy Vu nói đến đây không khỏi nhìn Phù Dung, như chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 53

Phù Dung nghe xong lời Thủy vu, không khỏi sững người, nhất thời không nói được lời nào cho phải.

“Tỷ tỷ, nhân duyên là do thiên định, có kiếp này, chưa chắc có kiếp sau. Dù chúng ta là con gái của Minh vương, nhưng tỷ cũng rõ, chúng ta vẫn cần chuyển thế đầu thai, tuân thủ quy tắc Tam giới, vì trong người chúng ta có một nửa dòng máu của con người. Cho nên, tỷ tỷ, hãy nắm bắt hạnh phúc kiếp này, đừng chần chờ, nếu bỏ lỡ ba người họ, tỷ sẽ hối hận đó. Muội biết là tỷ không thích chuyện thiên mệnh này. Nhưng tỷ có còn nhớ, tỷ đã từng thề, tuyệt sẽ không bỏ lỡ chuyện gì, hay làm chuyện gì khiến mình hối hận nữa, không phải sao??? ” Thủy Vu nói đến đây, không khỏi nhớ đến quá khứ đau buồn của Phù Dung, dù nàng quả thật không muốn khôi phục nó, nhưng nàng lại không còn cách nào khác.

“Ba người họ, đối với tỷ là thật lòng, tỷ có thể tạm thời không thể tiếp nhận, nhưng hãy cho họ thời gian chứng minh tình cảm của mình. Hãy học cách tìm hiểu họ, hãy thuận theo con tim mình mách bảo. Vì chỉ có như thế, tỷ mới không bỏ qua tình cảm tốt đẹp này ” Thủy Vu nhìn Phù Dung, than nhẹ, khuyên nhủ.

“Tỷ tỷ, đừng làm chuyện khiến mình hối hận được không??? Đừng vì giận thiên mệnh, mà làm chuyện đại dột được không??? Muội không muốn sau này nhìn đến tỷ phải đau khổ, ân hận đâu ” cuối cùng Thủy Vu dùng hết tâm huyết của mình, đem tất cả gửi gắm vào một lời cầu xin.

Phù Dung nhìn Thủy Vu không nói, xoay người rời đi. Thủy Vu ngồi đó, nhìn theo bóng dáng của Phù Dung, nhưng cũng chỉ mỉm cười, mà không hề bức nằng.

.....

Phù Dung rời đi, trở về phòng, nói rõ muốn im lặng một mình. Nên mấy nam nhân cũng không ai làm phiền nàng.

Phù Dung một mình trong phòng, nhớ lại những lời Thủy Vu nói, không khỏi trầm mặt suy nghĩ.

‘ Một tình yêu chỉ dựa vào một bức họa, cùng một số chi tiết do muội muội của nữ tử đó kể lại, vậy mà trong lòng ba nam nhân kia vẫn hình thành được sao??? ’ Bất quá khi nghĩ đến thiên hạ này, không có chuyện gì là không thể, thì Phù Dung lại đem nghi vấn này gạt sang một bên.

Nàng cả đêm, cứ trở mình liên tục, không thể nào ngủ được, bởi vì những câu nói của Thủy Vu, cùng ánh mắt của ba nam nhân kia, cứ như thể hồn ma, đeo bám nàng suốt đêm, khiến nàng không tài nào chợp mắt được.

Nàng cứ như thế, mông lung suy nghĩ, ‘ liệu bản thân nàng, rồi có thể chấp nhận được ba người này không??? Rồi liệu nếu nàng bỏ lỡ, rồi có thể sẽ giống như Thủy Vu đã nói, rằng nàng sẽ hối hận về sau không??? ’.

Tất cả những vấn đề này, cứ như thế, theo Phù Dung, suốt đêm, mãi đến khi trời sáng, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn, và mọi người đều đã có mặt đầy đủ, chỉ thiếu mình nàng, thì Phù Dung vẫn chưa hề xuất hiện.

“Kệ tỷ ấy đi, hiện giờ tỷ ấy đang cần thời gian suy nghĩ ” Thủy Vu thấy vậy, lắc đầu than nhẹ.

Mấy nam nhân nhìn nhau, nhất thời có chút nghi vấn, bất quá khi nghĩ kỹ đến nguyên nhân, thì họ cũng đã hoàn toàn có thể hiểu ra. Nên cũng đành im lặng.

Thật ra Thủy Vu cùng Phù Dung, đều không hề biết. Ngày hôm qua, khi hai tỷ muội trò chuyện, thì mấy nam nhân cũng đã có một cuộc đàm đạo riêng. Nguyên nhân ư???

Vì họ đã biết rõ, ba nam nhân còn lại của Phù Dung, rốt cuộc đã xuất hiện, vì thế họ quyết định nói rõ với nhau.

Bất quá điều khiến đám người Tư Đồ Cơ không ngờ là, năm người kia, lại dễ dàng chấp nhận họ đến vậy, mà không hề có chút phản đối.

Đối với việc này, trải qua Quân Hàn giải thích, họ rốt cuộc đã hiểu được ngọn nguồn. Bọn họ làm vậy, chỉ vì không muốn nhìn đến Phù Dung khó xử, không muốn nhìn đến nàng đau lòng, hay vì cảm tình đối với họ, mà đưa ra lựa chọn sai lầm về sau.

Lúc đầu đối với chuyện này, họ cũng không tài nào chấp nhận được, nhưng khi nghĩ đến, vì sự cố chấp của họ, mà khiến nữ nhân họ yêu đau lòng, khó xử, không biết làm sao cho phải, hay là đưa ra lựa chọn sai lầm, mà hối hận cả đời. Thì họ lại làm không được ép buộc nàng.

Vì thế họ mới quyết định, thà rằng cộng đồng chung hưởng, cũng không nguyên ý rời đi. Chấp nhận bên cạnh cùng nhau thủ hộ nàng, yêu thương nàng, sủng ái nàng. Cũng không chấp nhận chuyện vì lòng ích kỷ, muốn độc chiếm nàng, mà khiến nàng thương tâm khổ sở.

Khi đám người Tư Đồ Cơ nghe vậy, không khỏi thất thần hồi lâu, không nói được lời nào. Bất quá khi nghĩ đến lúc chính mình phát hiện đã yêu Phù Dung, cùng với chuyện nàng sẽ có tám vị phu quân, thì cũng hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của mấy nam nhân.

Bọn họ nói không sai, yêu nàng, thì nên để nàng hạnh phúc, vui vẻ, khoái hoạt, đừng vì ích kỷ, cùng tư tâm chiếm hữu của bản thân, mà lại khiến nàng đau lòng, khổ sở. Đã vậy thì chỉ bằng cộng đồng cùng hưởng, chứ không nguyên buông tay đi. Làm như thế, dù là thật có chút khó chịu đau lòng, nhưng lại là đau lòng trong hạnh phúc, hơn nữa còn là hạnh phúc gấp bội, và lại còn khiến nữ nhân mà mình yêu, càng vui vẻ, càng cao hứng, thậm chí càng yêu mình hơn, thì tội gì lại không làm cơ chứ???

.....

Đoàn người ngày hôm sau lại rời đi Phong Sa trấn, theo hướng Thông Châu thành mà đến.

Lúc này Phù Dung cũng đã ra khỏi phòng, nhưng lần này, nàng lại lựa chọn cùng đi với Thủy Vu, mấy nam nhân thấy vậy, cũng không hỏi gì, dù đám người Thu Vũ Triệt có chút bất mãn, vì bị chiếm nương tử, nhưng cũng không dám lên tiếng. Vì ai bảo người này lại là tỷ tỷ của ái tề mình làm chi.

Đoàn người gồm ba cỗ xe ngựa, dọc theo quang đạo mà đi, thỉnh thoảng vẫn có dừng chân lại nghỉ ngơi, tuy nhiên Phù Dung lại chưa từng một lần nào xuống khỏi xe, thức ăn, hay nước uống, toàn bộ đều do Thủy Vu mang lên cả.

Mãi đến khi vào Thông Châu thành, tìm thấy quán trọ dừng chân, thì mấy nam nhân mới có cơ hội nhìn đến Phù Dung. Nhưng khi nhìn đến dung nhan tiều tụy, buồn bã của nàng, thì không khỏi khiến mấy nam nhân đau lòng không thôi.

Đặc biệt là đám người Tư Đồ Cơ, vì họ cho rằng vì họ mà khiến cho Phù Dung như thế. Vì tình cảm của họ, mà khiến Phù Dung khó xử, bất an, nên họ luôn tự trách chính mình.

Mãi đến khi Thủy Vu nói rõ, nguyên nhân chỉ vì Phù Dung mất ngủ, khi suy nghĩ đến chuyện của bọn họ, chứ không hề xem tình cảm của bọn họ là gánh nặng của mình, thì tâm tình của họ mới yên lặng xuống phần nào.

Bất quá, họ vẫn không khỏi vì Phù Dung mà lo lắng, vì họ sợ nếu tình trạng này cứ kéo dài, thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Phù Dung. Nên Thủy Vu đã đưa ra kiến nghị, bảo bọn họ hãy nhanh chóng đẩy nhanh động tác, mau chóng lấy được tình cảm của Phù Dung, thì mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết thôi. Mấy người nghe xong đều cho rằng có thể thực hiện, nên đã lập tức tiến hành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 54

“Tỷ tỷ, còn ba ngày nữa là đến Đại hội võ lâm, hay là chúng ta ra ngoài dạo phố thế nào??? Muội nghe nói cảnh sắc Thông Châu thành cũng rất đẹp nha” Thủy Vu nhìn Phù Dung gương mặt tràn ngập tâm sự, nhẹ giọng kiến nghị.

“Hảo” nhìn đến vẻ mặt chờ đợi của Thủy Vu, khiến Phù Dung không nhẫn tâm cự tuyệt, nên đành nhận lời.

Mấy nam nhân nghe xong, ai cũng phấn khởi, cùng nhau đi theo, đám người Quân Hàn đều rất ‘hiếu chuyện’, giao quyền chăm sóc lại cho đám người Tư Đồ Cơ, vì họ biết, thời gian này, cần để giúp cho những người này nhanh chóng có được lòng Phù Dung mới được.

Nguyên nhân không chỉ vì thế, mà còn vì họ không muốn nhìn đến Phù Dung buồn rầu, lo âu như mấy ngày nay, nhìn nàng như thế, đều khiến cho bọn họ đau lòng không thôi, không thể nào chịu được.

.....

Thông Châu thành, dù sắp diễn ra đại hội võ lâm, nhưng vẫn xuất hiện rất nhiều người đến tham quan, vì nơi đây không chỉ là nơi nằm trên con đường giao nhau của Tam quốc, mà còn có phong cảnh mỹ lệ, hơn hẳn những vùng khác, những đặc sản tại đây cũng là nổi tiếng khắp nơi gần xa, hơn nữa mỹ nhân còn nhiều như mây. Chỉ cần dạo trên phố, là đâu đâu cũng thấy mỹ nhân, nên nơi này quanh năm đều thu hút rất nhiều người ghé qua.

Đoàn người của Phù Dung đều là tuấn nam, mỹ nữ, nên càng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng nhìn thấy khí độ bất phàm trên người bọn họ, thì đã biết ngay là người không đơn giản, nên mọi người chỉ dám đứng nhìn từ xa, chứ không hề dám đến gần. Bất quá lúc này đây, vẫn có một đôi mắt ngoan lệ, đang chăm chú nhìn vào họ.

.....

Đoàn người nhanh chóng tiến đến Thanh Thạch Hồ, thắng cảnh nổi tiếng tại Thông Châu thành, thuyền cũng đã được chuẩn bị từ trước, nên mọi người chỉ việc ngồi thuyền mà hưởng thụ cảnh sắc thôi, nhìn đến vậy, thì Phù Dung đã rõ, thì ra mọi chuyện đều đã được những người kia sắp xếp cả.

Bất quá nàng vẫn không vạch trần, vì như thế chẳng khác nào làm mọi người mất vui, nên nàng đành im lặng mà phối hợp.

Thuyền của bọn họ rời bến không bao lâu, mọi người còn chưa kịp hưởng thụ thú vui du ngoạn, thì đã có một chiếc thuyền tiến đến gây trở ngại.

Mọi người nhất thời chỉ thấy con thuyền kia nhắm ngay hướng họ mà tiến đến, hoàn toàn không có ý định dừng lại, sắc mặt mọi người ngay lập tức trở nên âm trầm khó coi.

Đặc biệt là ba người Tư Đồ Cơ, Sở Quan Thanh cùng Thượng Quan Châu. Họ khó khăn lắm mới xây dựng thời cơ, tăng thêm tình cảm cùng Phù Dung,

vậy mà lại có kẻ không biết sống chết, chạy đến quấy rầy, thì hỏi sao họ không khó chịu cho được???

Bất quá đang lúc họ muốn tức giận, thì con thuyền kia lại rời khỏi, từ bên trong thuyền, một mập mạp nam nhân tiến ra, không ngừng hướng họ xin lỗi, vì thuyền nhất thời mất kiểm soát như thế.

Phù Dung thấy thế, cũng không miễn cưỡng cho qua. Bất quá khi nhìn đến mập mạp nam nhân rời đi, thì ánh mắt nàng lại chợt lóe một tia xảo huyệt.

Mấy người thấy mọi chuyện đã dần yên lặng, thì ngay lập tức tiếp tục chuyến du hồ. Mọi người vừa nói cười, vừa vui vẻ uống rượu, chẳng mấy chốc thì Thủy Vu đã cảm thấy say, nên mọi người đành quay trở về.

Bất quá họ lại rất rõ ràng cảm nhận đến, có người đang dần tính kế họ, nhưng Phù Dung cùng Thủy Vu lại nổi lên tâm ý muốn ngoạn vui đùa, nên mấy nam nhân đành phải hạp, làm như không hay biết gì.

.....

Đêm, âm trầm lại yên tĩnh, ngay cả âm thanh của một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy. Nhưng trên đường lại xuất hiện mấy thân hắc y nhanh chóng đi chuyển, khiến người nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Chỉ thấy mấy hắc y, tay cầm trường đao, tốc độ nhanh chóng hướng về một khách điểm mà đến, nếu không có lớp vải đen che mặt, thì mọi người đều có thể nhìn thấy trên mặt mấy hắc y giờ đây chính là phần lộ cùng tức giận, trên thân lại tràn ngập sát khí cao ngút.

Dẫn đầu mấy hắc y, là một nữ tử vận lam y, dáng người thon thả, mềm mại, có thể nói là một thân hình kiều mỵ vô cùng. Bất quá nàng ta lại đeo khăn che mặt, nên không tài nào có thể nhìn rõ được dung mạo của nàng ta.

Nàng ta cũng giống mấy hắc y, trên người tràn ngập sát khí cùng cừu hận, bất quá trong mắt lại chợt lóe một chút si mê, cùng luyến tiếc, khiến người nhìn vào đều khó hiểu không thôi.

.....

Đêm, khách điểm mọi người đều đã an giấc, bất quá vẫn có mấy căn phòng ngoại lệ, vì họ biết đêm nay, họ sẽ có khách viếng thăm, nên họ đều đang kiên nhẫn mà chờ đợi đối phương xuất hiện.

Và cuối cùng, những vị khách không mời cũng đã xuất hiện. Màn đầu tiên luôn luôn là thả khói mê, bất quá do đã chuẩn bị, nên mọi người đều cùng nhau ăn ý giả vờ không hay biết gì cả, làm cho đối thủ nghĩ rằng họ đều đã trúng kế.

Đến khi mọi người hôn mê nằm trên bàn, thì cánh cửa phòng lúc này lại bị mở ra, mấy hắc y cùng lam y nữ tử lần lượt xuất hiện bên trong phòng, khi nhìn đến Tư Đồ Cơ, Thượng Quan Châu cùng Sở Quan Thanh, thì lam y nữ tử, cùng hai hắc y bên cạnh đều kích động không thôi.

“Rốt cuộc ta đã chờ đến ngày hôm nay, Thượng Quan Châu, người hủy đi bộ tộc của ta, giết chết cha ta, hôm nay chính là ngày ngươi phải đền mạng” hắc y đứng bên trái lam y nữ tử, gần từng tiếng kể rõ thù hận của mình, giọng nói của người này khàn khàn, lại trầm thấp, vừa nghe chính là giọng nói của nữ nhi, nhưng dường như là cổ họng nàng ta đã từng bị tổn thương, nên giọng nói mới trở nên như thế.

“Hừ, Sở Quan Thanh, ngươi thường ngày mượn cớ chính nghĩa, nói cái gì danh môn chính phái lấy diệt trừ tà giáo là chính, ta khinh. Ngươi lãnh đạo bọn người tự xưng chính nghĩa đó, đánh lên La Thiên giáo của bọn ta, hại cha ta cùng mẫu thân vì bảo vệ ta mà mất mạng, sau đó các người còn giết hại đệ đệ chỉ vừa năm tuổi của ta, ngay cả hài tử không hiểu chuyện mà các người cũng không buông tha, vậy mà còn tự xưng là anh hùng hiệp nghĩa, ta nhỏ vào” hắc y nữ tử đứng bên phải lam y nữ tử, giọng nói giờ đây tràn ngập cừu hận cùng oán khí, nhìn vào Sở Quan Thanh như là hận không thể ăn tươi nuốt sống y vậy.

“Tư Đồ Cơ. Ngươi xưa nay luôn tự nhận mình là Dục vương cốc chủ, nổi tiếng nhân nghĩa, xem Độc Sát môn ta như tà giáo, thế bất lương lập, thậm chí còn từ chối tình cảm của ta không phải sao??? Nhưng hôm nay ta mới rõ, tất cả những thứ đó chỉ vì tiện nhân này mà thôi, ngươi vì nàng ta, mới không ngó ngàng gì đến ta, mới nhẫn tâm hủy đi Độc Sát môn mà ta vất vả gây dựng nên, ta hận ngươi, ta nhất định phải để ngươi trả giá vì chuyện mình đã làm” lam y nữ tử, ánh mắt tràn ngập cừu hận, cùng không tha nhìn vào Tư Đồ Cơ, lại nhìn đến Phù Dung, thì ánh mắt đó lại tỏa ra ngoan độc, cùng lạnh lẽo, khiến người nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 55

“Hừ, đừng nói nhiều nữa, theo ta thấy nên nhanh chóng ra tay đi, để tránh đêm dài lắm mộng” lúc này, một hắc y bên cạnh cũng nhin không được lên tiếng hối thúc.

Vì nếu ba nữ nhân này cứ tiếp tục như thế, thì e rằng mê dược sẽ hết tác dụng, đến lúc đó, người phiền phức sẽ là bọn họ, nên họ đành chớp lấy thời cơ

trước mặt này mới được.

Ba nữ nhân nghe vậy, nhanh chóng nắm lấy kiếm trên tay, chuẩn bị hạ sát chiêu, dù lam y nữ tử, vẫn có chút không nỡ, nhưng nàng biết, nếu nàng không ra tay, thì những người kia vẫn sẽ động thủ mà thôi, nên nàng đành đem cơ hội giết Tư Đồ Cơ giành về mình.

‘ Nàng không thể có được y, thì nàng đành lấy mạng của y vậy. Hơn nữa đã nàng không chiếm được, thì người khác cũng đừng hòng mà chiếm được ’.

Nghĩ đến đây, lam y nữ tử không khỏi lạnh lùng nhìn đến Phù Dung đang bất tỉnh. ‘ Tất cả đều tại nữ nhân này mà ra, nếu không phải nàng ta, nàng đã không đi đến con đường hôm nay, cam chịu để bọn người đó lợi dụng. Bất quá nàng sẽ không giết nàng ta, vì như thế là tiện nghi hai người bọn họ, nàng sẽ để hai người họ âm dương cách biệt, chịu nỗi khổ chia ly dày vò, có như thế mới có thể phân nào giải tỏa hận thù trong lòng nàng ’.

Nghĩ vậy, lam y nữ tử động tác trên tay càng nhanh hơn hướng về Tư Đồ Cơ. Bên kia hai hắc y nữ tử cũng nhanh chóng ra tay với Sở Quan Thanh cùng Thượng Quan Châu, mấy hắc y còn lại thì nhắm vào những người còn lại để ra tay.

Bất quá khi họ chỉ còn cách nhóm người của trong gang tấc, thì họ lại cảm thấy một luồng chưởng phong chợt lóe, theo sau đó là binh khí của mình đã bị đoạt đi, trên cổ họ giờ đây đều đặt một thanh kiếm, chỉ cần hễ cử động, liền lập tức mất mạng ngay.

Bên ngoài phòng lúc này, ám vệ của Lạc Minh cùng Lạc Thiên đã nhanh chóng xuất hiện, thay thế mọi người giữ trụ mấy hắc y nhân cùng lam y nữ tử, để cho chủ tử của họ có thể thuận lợi tra khảo.

“Độc Như Hương, ta cứ nghĩ ngươi có thể sống sót trốn thoát, thì sẽ biết ăn năn, làm lại từ đầu, nhưng xem ra ta đã lầm, ngươi vẫn như vậy, chứng nào tật ấy” Tư Đồ Cơ lạnh lùng nhìn lam y nữ tử nói.

“Hừ, Tư Đồ Cốc chủ, ngươi đừng ở đây giả mù sa mưa nữa, chẳng phải lúc đầu ngươi từ chối tình cảm của ta, lấy lý do là do chúng ta thuộc hai phái chính tà, nên không hợp sao, nhưng xem ra, hiện tại là do sự xuất hiện của kẻ thứ ba đi. Hừ ta thật sự khinh thường ngươi, nguyền quân tử” Độc Như Hương nhìn Tư Đồ Cơ, không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại rất bình tĩnh đáp lại.

“Hừ, với ngươi cũng có tư cách cùng tỷ ty ta đấu, ngươi nằm mơ à??? ” Thủy Vu bên cạnh nghe đến Độc Như Hương nói Phù Dung là kẻ thứ ba, thì đã tức giận sôi máu lên. ‘ Dám mang tỷ ty mà nàng tôn kính nhất, nữ nhân này đúng là chán sống mà ’.

“Đã không yêu, thì cho dù ngươi có là người của tà phái hay chính phái đi chăng nữa, hấn cũng sẽ không quan tâm đến ngươi. Cho dù không có người thứ ba như ta, hấn cũng sẽ không vì ngươi mà động lòng hay bận tâm, ngươi chẳng qua là ngu ngốc, tự cho mình là đúng, quá mức tự tin, lại tự mình coi trọng mình, tự tưởng tượng ngươi là một nữ nhân tất cả nam nhân đều sẽ vì người mà điên cuồng. Hazz, thật đáng tiếc, dung mạo xinh đẹp như thế, lại bị bệnh nặng về đầu óc, tội chưa ”. Phù Dung cũng không hề giận vì những câu nói của Độc Như Hương, ngược lại thái độ vô cùng bình tĩnh ứng đối.

Nàng Ngọc Phù Dung, xưa nay người không phạm ta, ta không phạm người, đối với những hạng người xưa nay thích chỉ trích người khác, vì lỗi của mình như thế, nàng chưa từng biết nương tay. Phương châm của nàng chính là, chọc tức chết người, thì không cần đến tội, nên nàng sẽ rất vui lòng, mà luôn vận dụng điều này.

Quả nhiên, Độc Như Hương nghe xong lời Phù Dung, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị một nữ nhân chỉ trích như thế, hơn nữa nàng ta còn nói đúng những gì tận sâu trong đáy lòng nàng, đó là những thứ mà trước nay, nàng luôn trốn tránh, không dám thừa nhận, không ngờ hôm nay, lại bị nữ nhân này nói ra hết, nàng thật sự không biết nên tiếp theo phải đáp trả thế nào để giành lại phần thắng nữa???

“Tỷ ty, nói rất hay” Thủy Vu ngồi bên cạnh, nghe xong lời Phù Dung, không tiếc vỗ tay khen ngợi.

Mấy nam nhân nghe xong lời của, cũng mỉm cười đầy kiêu ngạo. Đây là nữ nhân của bọn hấn a, chính là niềm tự hào của bọn hấn a, quả thật là không có lúc nào chịu thua người khác cả.

“Ngươi...” Độc Như Hương nhìn Phù Dung, tức giận nhưng không thể làm được gì, vì hiện giờ kiếm của ám vệ đang đặt trên cổ của nàng, nếu nàng cử động một chút, sẽ lập tức mất mạng ngay. Nên nàng đành nhẫn vậy.

“Tháp Lệ Na, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong trường hợp này nhỉ” Thượng Quan Châu nhìn hắc y nữ tử vừa định giết mình, lạnh lùng cười, trong giọng nói lại hàm chứa đầy trào phúng, cùng khinh thường.

“Thượng Quan Châu, ta đang trong tay của ngươi, muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời” hắc y nữ tử tên gọi Tháp Lệ Na, cắn răng gằn từng tiếng, nàng đã mất hết tất cả, thì còn chờ gì nữa.

“Tháp Lệ Na, Thiết Nhân tộc của các người xâm phạm lãnh thổ của Lạc quốc ta, giết hại bá tánh Lạc quốc, Thượng Quan tướng quân phạt chỉ xuất quân dẹp trừ, đây vốn là không sai. Y nê tình phụ thân ngươi là hảo hán, nên tuân thủ hứa hẹn tha cho ngươi con đường sống, vậy mà ngươi còn không biết hối cải, còn có ý định giết y, đúng là làm ơn mắc oán mà” Lạc Mạnh ngồi bên cạnh, nhìn không được bất bình lên tiếng thay.

“Hừ” Tháp Lệ Na hừ lạnh thanh, không nói tiếp, cũng không phản bác, chỉ im lặng cúi đầu.

Mọi người thấy thế, không khỏi lắc đầu, ‘ nữ tử này, rõ ràng có thể phân biệt rõ thị phi phải trái, nhưng lại một mực khẳng định, đây đúng là đã không còn thuốc cứu chữa nữa rồi ’.

“La Ngọc, ngươi nói ta dẫn đầu vô lâm đồng đạo đánh lên La Thiên giáo của ngươi, hại chết phụ mẫu của ngươi, cùng đệ đệ vừa năm tuổi của ngươi là sai, vậy La Thiên giáo của ngươi không từ chuyện ác nào, giết người, cướp của, làm hại bá tánh vô tội, vậy là đúng sao??? Đệ đệ vừa tròn năm tuổi của

ngươi, rõ ràng còn nhỏ tuổi, nhưng lại thừa cơ chương môn Thiên Sơn môn không chú ý, dùng độc nhằm lấy mạng của y, y nếu không ra tay, chẳng lẽ để cho đệ đệ của ngươi độc chết sao???” Sở Quan Thanh nhìn hắc y nữ tử còn lại trầm thấp lên tiếng hỏi.

“Hừ, hiện giờ ngươi muốn nói gì mà chẳng được” La Ngọc không phục, trừng mắt nhìn Sở Quan Thanh tỏ vẻ không tin.

“Ngươi, nữ nhân này đúng là hết chỗ nói rồi, rõ ràng người nhà của ngươi làm sai, bị giết, ngươi còn mạnh miệng, chẳng lẽ mạng của người nhà ngươi là mạng??? Còn mạng của những bá tánh vô tội đã bị cha mẹ người hại chết, bị đệ đệ của ngươi vì thỏa mãn hứng thú nghiên cứu độc của hắc độc chết, thì không phải mạng sao???” Thủy Vu nhìn La Ngọc ngoan cố, tức giận mắng to.

Mọi người bên cạnh, thậm chí là Tháp Lệ Na, cùng Độc Như Hương, cùng phe với La Ngọc, cũng không có gì phản bác lời của Thủy Vu, vì tất cả những gì nàng vừa nói hoàn toàn là sự thật. Chuyện ác của La Thiên giáo trên giang hồ, ai mà chẳng biết, có thể nói chết là hoàn toàn xứng đáng, không còn gì để bàn cãi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 56

“Hừ” La Ngọc nghe xong lời Thủy Vu cũng không phản bác, chính là cúi đầu không nói.

Nàng biết, phụ thân cùng mẫu thân và đệ đệ quả thật đã làm rất nhiều chuyện ác, nhưng họ xưa nay luôn đối xử tốt với nàng, quan tâm nàng, yêu thương nàng, nên cho dù họ đáng chết, nàng cũng phải thay họ báo thù, tuyệt không thể để họ chết oan uổng như thế được.

“Các ngươi đã có thể thoát, nhưng vẫn ngoan cố, không biết hối cải, có ý định quay về trả thù. Lại còn cấu kết với Ma Vực Phong làm loạn, các ngươi đúng là hết thuốc chữa rồi” Phù Dung nhìn La Ngọc cố chấp, nhìn Tháp Lệ Na oán hận, lại nhìn Độc Như Hương không cam lòng, không khỏi than nhẹ.

“Ngươi...” một trong số hắc y nhân đang bị khống chế, nghe Phù Dung nhắc đến Ma Vực Phong ba từ, không khỏi ngạc nhiên kinh hô.

Ma Vực Phong trong mắt thế nhân, vốn là một bí mật, trừ người mình ra, thì không ai biết đến sự tồn tại của nó, vậy mà những người này lại biết, đây là sao a???

“Trên đời này không có chuyện gì Minh Thành không thể tra” như nhìn thấy nghi vấn của hắc y nhân, Thủy Vu hảo tâm vì hắc giải thích.

Nói đến chuyện này, bản thân nàng cũng phải khâm phục Nhi ca, phải công nhận hệ thống điều tra tin tức của Minh Thành trong tay huynh ấy đã phát triển rất tốt, hầu như là trong triều, các môn phái trên giang hồ, các gia tộc lãnh đời, thậm chí các tổ chức âm thầm hình thành, tồn tại, cũng có người của huynh ấy trong đó, điều này quả thật làm nàng mở rộng tầm nhìn không thôi.

Mấy hắc y nhân bên dưới nghe xong điều này nghi hoặc không thôi, dù trước đây quả thật họ đã biết đến Minh Thành, nguyên nhân do Thủy Vu cùng Thiên Tuyệt đã nháo một trận long trời lở đất. Nhưng họ lại chỉ nghĩ Minh Thành thế lực cùng lắm cũng chỉ sánh ngang Ma Vực Phong thôi, nhưng hôm nay xem ra, Ma Vực Phong còn kém so với họ, nếu không cũng đã không bị người khác điều tra ra.

“Tỷ tỷ, xử bọn họ thế nào đây???” Thủy Vu nhìn đến Phù Dung bên cạnh, tò mò hỏi.

“Đưa họ cùng đến Đại hội võ lâm, Ma Vực Phong ẩn tàng lâu như vậy, cũng nên xuất hiện trên đời rồi, để tránh bị người ta lãng quên chứ. Ai bảo dã tâm của họ lại lớn đến vậy, bá chủ thiên hạ mà, cho nên chúng ta cũng nên để cho thế gian biết về họ mới được” Phù Dung cười đầy ẩn ý nhìn mấy hắc y, rồi nhìn đến Thủy Vu ôn nhu đáp.

“Hào” Thủy Vu gật đầu tán thành, nàng biết mỗi khi tỷ tỷ cười như thế, chắc hẳn sẽ có kịch hay để xem, nàng sẽ hào hào mà chờ mong đây.

Mấy nam nhân bên cạnh thấy vậy cũng không có nhiều lắm phản ứng, chỉ cần nữ nhân của họ vui vẻ, thì bọn họ muốn làm gì, họ cũng sẽ tùy theo. Hậu quả bọn họ cũng sẽ thay các nàng giải quyết, nên họ hoàn toàn không hề có chút gì là bận tâm đến chuyện này.

.....

Đại hội võ lâm năm nay, không khí có chút náo nhiệt hơn trước, bởi vì trước khi đại hội mở ra, giang hồ lại lan truyền một tin tức, khiến hai phái chính tà đều náo động cả lên.

Ma Vực Phong, một thế lực thần bí, mới xuất hiện gần đây trên giang hồ, xây dựng cơ sở ngầm hầu như các môn phái, nhằm đạt thành mục tiêu, không chế giang hồ, thống nhất võ lâm.

Chuyện này đã dẫn đến rất nhiều môn phái đã tiến hành đại thanh tẩy, và không bao lâu đã bắt được rất nhiều gian tế, chuyện này không chỉ làm giang hồ võ lâm, mà còn làm cho triều đình chấn động một phen, các phương hoàng đế cũng đều tiến hành điều tra, và kết quả lại thêm làm người ngờ ngàng chính là trong triều đình thật ra cũng có người của Ma Vực Phong.

Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, cái tên Ma Vực Phong đã trở thành kẻ thù của cả thiên hạ, rất nhiều người của Ma Vực Phong đã bị triều đình cùng giang hồ nhân sĩ truy sát, có thể nói trong nửa tháng, Ma Vực Phong đã thiệt hại rất nhiều sao thủ, cùng mật thám, e rằng một thời gian dài mới có thể khôi phục lại.

Bất quá do đại hội võ lâm sắp diễn ra, mọi người đều trở nên rất cảnh giác, e sợ rằng Ma Vực Phong sẽ tiếp tục âm mưu làm trò. Cho nên hiện tại tất cả mọi người khi tham gia đại hội, đều buộc phải khai báo danh tính cùng thứ có thể chứng minh thân phận, mới được bước vào lời đài. Điều này dù gây nhiều phiền phức, nhưng mà cũng không ai có ý kiến gì.

.....

Thiên Ma Cốc, một nơi chứa đầy cạm bẫy từ thuở hoang sơ. Tương truyền từng là chiến trường đầu tiên của cuộc tranh phong trên đại lục, nơi đây đã từng tẩm máu biết bao con dân đại lục, là nơi nhuộm đầy oán khí, ân cừ, huyết hận nhất đại lục. Và điều làm người ta không ngờ đến, nơi đây lại chính là tông đàn của Ma Vực Phong, kẻ thù của toàn thiên hạ hiện nay.

“Ba”.

Một chương phong chụp xuống, tất cả bàn ghế trong phòng đều vỡ thành nhiều mảnh vụn, từ đó có thể thấy được công lực của người này cao đến trình độ nào.

“Vô dụng, tất cả các người đều vô dụng” trên chiếc ghế duy nhất còn lại trong phòng, một trung niên nam nhân vẻ mặt tức giận nhìn mấy hồng y bên dưới mắng.

Mấy hồng y nhân cúi đầu, không dám phản bác, vì đây là bọn họ bị mắng đúng. Tất cả là do bọn họ chủ quan, mà khiến cho kế hoạch mười mấy năm của chủ nhân bị ảnh hưởng, khiến mấy ngàn người của Ma Vực Phong phải trả giá bằng tánh mạng của mình. Tất cả đó, đều là lỗi của họ mà ra, nên họ làm sao mà dám lên tiếng???

“Ma Âm, người lập tức triệu tập tinh nhuệ, chúng ta lần này bất luận có chuyện gì, cũng sẽ tham dự đại hội võ lâm” trung niên nam nhân nhìn hồng y nhân đứng đầu hàng, thần nhiên hạ lệnh.

“Chủ nhân” mấy hồng y nhân nghe xong, không khỏi kinh hô.

“Hừ, bọn họ đã không muốn chúng ta tham gia, đề phòng nghiêm ngặt, hy vọng chặn đường chúng ta, thì ta càng đến đó, để cho bọn chúng biết, Ma Vực Phong chúng ta có hay không có bản lĩnh thống nhất võ lâm??? Tạm thời cứ để bọn chúng an nhàn đi, rồi đến lúc đó ta sẽ cho bọn người tự xưng danh sĩ giang hồ đó phải trả giá cho cái chết của những huynh đệ đã mất” trung niên nam nhân tay trái mân mê hai khóa long châu, cười lạnh thanh lên tiếng nói.

Mấy hồng y nhân bên dưới nghe thế, không khỏi lạnh run. ‘Nghe khẩu khí của chủ nhân, thì xem ra chủ nhân dự định sử dụng đến cái kia. Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ cần có thứ đó, thì võ lâm nhân sĩ trong mắt Ma Vực Phong bọn họ chẳng là gì cả. Dù bọn họ có lợi hại đến đâu đi chăng nữa, thì cũng là con người bằng xương bằng thịt cả, làm sao có thể chống lại thứ đó. Đến lúc đó thì chỉ có thể bất động, chờ người của Ma Vực Phong đến chém giết mà thôi’.

Nghĩ đến cảnh tượng khi đó, mấy hồng y nhân không khỏi nhìn nhau cười. Mà trên ghế cao, trung niên nam nhân cũng nhìn về phương xa, như thể từ bầu trời bao la bên ngoài, nhìn được đến cảnh tượng hân đứng trên đỉnh của thiên hạ, trở thành người đứng đầu võ lâm trung nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 57

Đại hội võ lâm, nơi tụ tập của nhân sĩ giang hồ. Bất luận chính tà, bất luận người có ân oán gì, đều có thể trong đại hội này, đem ra giải quyết tất cả, thậm chí còn có thể nhờ nhân sĩ giang hồ làm chứng, để tránh đối thủ của người sau này phản bác.

“Tỷ tỷ, vừa nhận được tin, Nhị ca đã đến đây rồi, hiện tại đang ở Phúc Thụy Lâu chờ chúng ta” Thủy Vu tiếp nhận trên tay mật tín của Minh Thành, sau khi đọc xong thì xoay người nhìn Phù Dung thông báo.

“Vậy thì chúng ta đến Phúc Thụy Lâu” Phù Dung không suy nghĩ, ngay lập tức đưa ra quyết định.

Đoàn xe nhanh chóng chuyển hướng, thay vì đi Phú Quý khách sạn, thì họ lại theo hướng ngược lại mà đi, điều này làm cho một số ánh mắt xung quanh ngạc nhiên, bất quá đã nhanh chóng khôi phục lại.

.....

“ Nhị ca ”.

Vừa vào đến Phúc Thủy Lâu, nhìn đến một thân hắc y nam tử, đang đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Thủy Vu đã phản khởi chạy đến, nhào vào trong lòng của y.

“ Tiểu a đầu, chơi đủ nha??? ” Luru Vân Tinh nhìn đến ngũ muội vẫn cứ như thế, dù đã gả ra ngoài, vẫn mang tính khí trẻ con, thì hẳn không được trêu chọc.

“ Đủ a ” Thủy Vu mỉm cười gât đầu, trên mặt không hề che dấu hạnh phúc cùng khoái hoạt.

Mấy nam nhân nhìn đến Vu nhi nhà họ ôm lấy nam nhân khác, dù người này ca ca của nàng ấy, nhưng bọn họ cũng không tránh khỏi ghen tỵ. Bất quá khi nhìn đến Thủy Vu vui vẻ, thì họ lại không nổi giận, đành kìm nén ghen tỵ trong lòng lại thôi.

Luru Vân Tinh nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt đố kỵ của mấy nam nhân kia, bất quá y vẫn quyết định bỏ qua, ai bảo bọn họ cướp đi muội muội bảo bối của y, thì y cũng nhân cơ hội này mà giáo huấn họ chút mới được chứ.

“ Trẻ con ” nhìn đến Luru Vân Tinh rồi nhìn sang đám người Thu Vũ Triệt, Phù Dung không khỏi lắc đầu chịu thua, cộng lại đã hơn trăm tuổi, vậy mà bọn người này lại có tâm trí làm những trò trẻ con, đúng là hết thuốc chữa rồi.

“ Nga, tiểu Dung nhi, muội ghen tỵ sao??? Không sao, đến, Nhị ca ôm một cái nào ” Luru Vân Tinh mỉm cười nhìn sang Phù Dung, hẳn không được trêu ghẹo, lập tức nhào đến bên cạnh nàng.

Bất quá chưa đi được mấy bước, đã bị Sở Quan Thanh, Tư Đồ Cơ cùng Thượng Quan Châu ngăn lại, những người khác đều đã gặp qua Luru Vân Tinh, bất quá họ thì chưa, nhìn đến một nam tử xa lạ, có ý định ôm lấy nữ nhân của mình, thì nam nhân nào lại không ghen tỵ ngăn cản cơ chứ.

“ Di, là ba người các người sao???!! Rốt cuộc cũng xuất hiện sao???!! ” Luru Vân Tinh nhìn đến ba người, không khỏi kinh hô, nhưng trong mắt lại chột lóe lên một tia kinh hỷ cùng vui sướng hiếm có.

‘ Rốt cuộc ‘ Phụng lâm thiên hạ, nhất nữ bất phu ’. Câu nói này của cô cô cũng ứng nghiệm rồi, chuyện của Vu nhi cũng đã xong, nói vậy thì nhiệm vụ của mình cũng xem như hoàn thành, không cần tối ngày trông chừng Dung nhi cùng Vu nhi nữa. Mình có thể tự đi tìm hạnh phúc của mình rồi a. Thật tốt quá ’. Luru Vân Tinh trong lòng không ngừng khai hoa nở rộ, không gì sánh bằng.

Nhìn đến vẻ mặt hoan lạc của Luru Vân Tinh, Phù Dung cùng Thủy Vu không khỏi liếc mắt nhìn nhau, không cần động não, hai người cũng biết rõ là y đang nghĩ gì, không khỏi cùng nhau ôm bụng cười. Mấy nam nhân nhìn thấy vậy, dù không hiểu chuyện gì, nhưng mà họ vẫn không hỏi, vì dù sao dường như chuyện này cũng không hề liên quan đến họ.

Bất quá không ai chú ý, mặc dù Phù Dung ôm bụng cười như thế, nhưng ánh mắt lại chuyên chú nhìn đám người Tư Đồ Cơ, trong mắt chột lóe suy nghĩ sâu xa, chỉ có điều tạm thời không rõ ánh mắt này có ý nghĩa gì mà thôi.

.....

“ Woa, đại hội võ lâm thật náo nhiệt a ” Thủy Vu nhìn đến hàng người đông nghịt, đang tụ tập tại bên ngoài nơi ra vào tổ chức đại hội để chuẩn bị đăng ký, thì không khỏi kinh hô.

“ A đầu, chú ý hình tượng ” Luru Vân Tinh đứng bên cạnh, ghé sát vào Thủy Vu nhẹ giọng nhắc nhở.

Đông người như thế, vậy mà Ngũ nhi nhà họ lại kinh hô như vậy, cứ giống như là kẻ quê mùa, vừa đến kinh thành, khiến cho mọi người xung quanh ai cũng nhìn họ chằm chằm, thật sự là rất ngại ngùng mà.

“ Hừ, kệ muội, liên quan gì đến huynh ” Thủy Vu không phục, dẫm lên chân của Luru Vân Tinh một cái thật mạnh, sau đó chạy đến bên đứng, còn làm một cái mặt quỷ chọc y, khiến cho đám người Thu Vũ Triệt đều nhìn không được cười khế. ‘ Vu nhi nhà họ thật đáng yêu mà ’.

“ Được rồi, vào đi thôi ” Phù Dung than nhẹ, cười lắc đầu. Sau đó cất bước tiến về phía trước.

Mọi người thấy vậy cũng theo sau. Lần này Thủy Vu sẽ lấy thân phận là phu nhân của Sở Hạo vào trong, còn Phù Dung thì lấy thân phận là phu nhân của Khương Tuấn cùng vào, nên hai người họ đều không hề bị nghi ngờ.

Điều làm cho mấy nam nhân không ngờ chính là, Luru Vân Tinh lại lấy thân phận của Lâu chủ Vô Thượng Lâu mà vào.

Vô Thượng Lâu dù chỉ mới xuất hiện mười năm gần đây, nhưng tiếng tăm lại vang dội, chuyên môn buôn bán tin tức, chỉ cần người có tiền, thì cho dù người muốn biết hoàng đế đêm qua thị tẩm phi tần nào, hay muốn biết trong cung ai là mặt thám của vị đại nhân nào trong triều đều có thể biết được.

Hơn nữa xưa nay tin tức luôn vô cùng chuẩn xác, không sai bao giờ, nên nhanh chóng đã trở thành nơi buôn bán tin tức nổi tiếng nhất giang hồ, thậm chí là khắp đại lục, không ai không biết.

.....

“ Tỷ tỷ, bọn họ đấu võ hay là diễn xiếc thế??? ” Thủy Vu nhìn bóng dáng hai nhân sĩ võ lâm đang giao đấu trên đài, không nhìn được nhảm chán, xoay

người nhìn Phù Dung hỏi.

“Không biết. Bất quá nếu cái này cũng gọi là quyết đấu, ta xem trận đấu cầu mọi năm của Minh Thành chúng ta, thì phải dùng là đại chiến để lý giải rồi” Phù Dung bình tĩnh nhàn nhã đáp lời.

Bất quá lời này nghe vào trong tai của Thủy Vu cùng Lưu Vân Tinh, thì lại khiến hai người cười khỏ. Trận đấu cầu mọi năm của Minh Thành, là cuộc thi dành cho cao thủ trẻ tuổi của Thành, mỗi lần đấu uy lực đều rất kinh người, có thể nói là đủ sức hủy hoại một nửa đại lục, nếu không có kết giới của Minh Vương che lại, thì e rằng những người ngồi trong sân thi đấu xem trận, cũng đã bị ảnh hưởng.

Nay Phù Dung lại dùng nó mà đi so sánh với đại hội võ lâm, thì chẳng khác nào là đem đại hội võ lâm chê bai đến không còn gì chê được nữa. Nếu mấy nhân sĩ giang hồ mà nghe hiểu lời của nàng ấy, thì chắc chắn là sẽ nổi cơn thịnh nộ ngập trời không thể nào nghi ngờ được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 58

Đang lúc cao thủ trên đài quyết đấu, thì lúc này, xung quanh bầu không khí bỗng trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Từng tiếng la thảm thiết bắt đầu xuất hiện, sau đó vang vọng khắp quảng trường. Khiến cho mọi người đều bắt đầu tạm dừng cuộc chiến, mà quan sát động tĩnh xung quanh.

Phù Dung, Thủy Vu, cùng Lưu Vân Tinh lại nhìn nhau cười, trên mặt bắt đầu xuất hiện một tia hứng thú dạt dào, hoàn toàn không hề có chút gì lo lắng trước tình hình đang xảy ra cả.

Bầu không khí xung quanh bắt đầu thay đổi, bên trên bầu trời, mây đen đang tụ tập lại, gần như phủ cả lối đài. Những tiếng la thất thanh ngày một lớn dần, ngày một thê lương, làm người ta cảm giác như đang lạc bước vào cửu u địa ngục.

Bầu trời mây đen lúc này lại bắt đầu chuyển sang một màu đỏ như máu, cả không gian không khí âm trầm hẳn lên, tiếng la thất thanh thảm thiết hiện tại, lại hòa lẫn thêm tiếng dã thú gầm rống, khiến mọi người nhất thời hoảng sợ đứng lên.

Có mấy người nhất gan nhẫn không được đã ngắt xiu, các chương môn các phái cùng nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ thì lúc này đang trong trạng thái sẵn sàng chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay ngay.

Đang lúc mọi người tinh thần khẩn trương, thì trên bầu trời lại vang lên tiếng cười âm lệ, như thể đến từ địa ngục nhân gian, khiến người nghe không khỏi run sợ.

“Ha Ha Ha, các ngươi không phải muốn tìm Ma Vực Phong của ta để diệt trừ sao??? Ta đã đến rồi, thì tại sao các ngươi lại không ra tay???”.

Tiếng cười vang khắp nơi, bầu không khí lại theo tiếng cười, mà càng ngày càng trở nên dày đặc, thậm chí còn bắt đầu xuất hiện sương mù, che đi tầm mắt mọi người.

“A...A...A”.

Trong sương mù, bắt đầu vang lên tiếng la thất thanh thảm thiết của các nhân sĩ võ lâm. Mùi máu tanh chẳng mấy chốc đã lan tỏa khắp lối đài. Nhưng điều kỳ lạ là đám người Phù Dung cùng Thủy Vu lại vẫn bình an vô sự ngồi đó, hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Trái ngược là ở đối diện, mấy nhân sĩ võ lâm hiện tại giống như bị âm ma khống chế, bắt đầu điên cuồng chém giết tứ phía, không rõ là họ chém vào không khí, hay chém vào đồng môn của mình nữa.

Tiếng la ngày một nhiều, máu tươi ngày càng đổ xuống nhiều hơn, lúc này thì trên lối đài, một thân hắc y trung niên cùng năm thân hồng y nam nhân đột nhiên xuất hiện.

Họ đứng đó nhìn đến cảnh tượng tàn sát bên dưới, không khỏi lạnh lùng cười khinh thường. ‘Vũ Ma Huyết trận, Thiên Hạ đệ nhất ma trận, phạm là con người có dục vọng bình thường, thì đều không thể nào thoát được nó. Để ta xem xem, lần này các ngươi làm sao trốn thoát!???’.

Trung niên nhân đứng đó, nhìn cảnh tượng giang hồ nhân sĩ đang tự mình tàn sát nhau, tâm trạng của y càng ngày càng hưng phấn, bất quá khi nhìn đến đám người Phù Dung, lại không hề hao tổn gì ngồi đó thưởng trà, thì trong mắt lại lóe lên khó hiểu, cũng không tin.

“Đây là sao??? Tại sao bọn người đó lại không bị ảnh hưởng??? ” mấy hồng y nhân bên cạnh nhìn đến cảnh này, cũng không khỏi kinh hô ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, hy vọng có thể tìm được đáp án từ phía người xung quanh, bất quá lại để họ thất vọng là, mọi người cũng thế, không ai biết tại sao.

“Nha, rốt cuộc chú ý đến chúng ta rồi kìa ” Phù Dung nhìn đám người Ma Vực Phong lúc này cũng đã nhìn về phía họ, thì không khỏi cười lên tiếng

nhắc nhở.

“Tỷ tỷ, chúng ta tiếp theo làm sao???” Thủy Vu ngoài mặt nghiêm túc hỏi, nhưng trong thanh âm lại hàm chứa vui đùa rất rõ ràng, không hề che dấu.

“Nga, người không chọc ta, ta sẽ không đụng người. Người dám chọc ta, ta cho người hối hận vì đi vào thế giới này” Lưu Vân Tinh ngồi bên cạnh, âm thanh thanh nhiên thay Phù Dung giải đáp vấn đề.

“Ân, ý tưởng này không sai” Thủy Vu nghe xong, liên tục gật đầu tán thành.

Bất quá hành động này của ba người họ, hoàn toàn không hề có kỳ gì khiêu khích Ma Vực Phong. Và quả nhiên, trung niên nhân nghe xong những lời này, sắc mặt lập tức xanh mét, nhìn mấy hồng y bên cạnh ra lệnh, rống giận hạ lệnh.

“Giết cho ta, một tên cũng không để lại”.

“Dạ” mấy hồng y nhân nhận lệnh, nhanh chóng hướng về phía đám người Phù Dung công kích.

Mấy nam nhân thấy vậy, thì ngay lập tức ra tay. Nhất thời tình hình bên này cũng bắt đầu lâm vào hỗn chiến. Bất quá ba người Thủy Vu, Phù Dung, cùng Lưu Vân Tinh thì vẫn như thế, im lặng ngồi quan sát tình hình, như thể những cảnh máu me trước mặt này, chẳng ảnh hưởng gì đến họ cả.

“Hừ” trung niên nhân trên lôi đài, nhìn đến cảnh tượng này, không khỏi hừ lạnh thanh.

Từ trong tay áo xuất ra, lập tức trên tay xuất hiện một ba thanh kim châm, nhìn đến Phù Dung ngồi bên dưới, hắn không hề do dự ngay lập tức phóng đi.

“Cẩn thận”.

Ba người Phù Dung, Thủy Vu cùng Lưu Vân Tinh đang mãi mê xem xét trận pháp, nên không hề chú ý, đến khi cảm nhận được nguy hiểm định né tránh. Thì trước mặt Phù Dung lập tức có ba bóng người ngã xuống.

Nhìn đến cảnh tượng này khiến Phù Dung không khỏi thất thần. Trên người của Tư Đồ Cơ, Thượng Quan Châu cùng Sở Quan Thanh hiện tại xuất hiện ba thanh ngân châm, trên châm rõ ràng là đã được tẩm độc, hơn nữa theo phương hướng có thể thấy được đây là nhằm vào nàng mà đến. Ba nam nhân này chính là thay nàng mà đỡ chúng.

Không hiểu sao nghĩ vậy khiến Phù Dung không khỏi cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, muốn nói gì đó, nhưng lại không thể mở miệng được.

Bên cạnh Thủy Vu cùng Lưu Vân Tinh nhanh chóng tiến đến trợ giúp, cũng may chất độc, dù là kịch độc, nhưng Thủy Vu có thể giải, nên tính mạng ba người đều không nguy hiểm, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian sẽ không sao.

Phù Dung thấy vậy, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hẳn, lúc này, nàng nhìn đến trung niên nhân trên lôi đài, sắc mặt ngay lập tức trở nên âm lãnh đến dị thường, khiến Thủy Vu cùng Lưu Vân Tinh hai người đều biến sắc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 59

Họ còn nhớ rất rõ, hơn nữa sẽ không bao giờ quên, lần đầu tiên Phù Dung có sắc mặt như thế, thì máu đã chạy thành sông.

Năm đồ vì trả thù cho mẫu thân, Phù Dung đã một đêm huyết tẩy cả Thiên Lan Huyết tộc, chỉ vì kẻ giết mẫu thân nàng không ai khác, chính là đại thiếu gia của Thiên Lang Huyết tộc.

Kể từ đêm đó trở đi. Thiên Lang Huyết tộc đã vĩnh viễn biến mất trên đời. Hôm nay về mặt này lại lần nữa tái hiện, xem ra Ma Vực Phong cùng đồng cảnh ngộ rồi đây.

Năm nam nhân còn lại nhìn đến Phù Dung sắc mặt như thế, từ bước tiến lên lôi đài, thì không khỏi lo lắng, đang có ý định đuổi theo sau. Thì nhanh chóng lại bị Lưu Vân Tinh giữ lại.

“Đừng đi, để mình muội ấy giải quyết, nếu các người đi giờ này, sẽ chọc giận muội ấy đó”.

Năm nam nhân nghe thế, cũng không dám tiến lên nữa, vì dù sao Lưu Vân Tinh cũng sẽ không hại Phù Dung, hơn nữa họ lại từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau. Lưu Vân Tinh rất hiểu Phù Dung, nhưng giờ đây ngăn cản họ như thế, chắc hẳn là có lý do, hơn nữa quan hệ rất lớn đến Phù Dung, mà họ lại không biết.

Nên họ đành lựa chọn tin tưởng, và im lặng chờ đợi vậy. Bất quá họ lại trong tư thế sẵn sàng, chỉ cần có chút nguy hiểm, họ sẽ lập tức xông lên.

Đây chính là cái gọi là quan tâm sẽ loạn, nên giờ đây mấy nam nhân đã hoàn toàn quên mất, Phù Dung trong người vẫn có một nửa dòng máu của thần, người bình thường vốn không thể nào có cơ hội gây tổn thương đến nàng được.

“Người chạm đến giới hạn của ta, vậy thì đi chết đi” Phù Dung đứng trên loi đài, nhìn trung niên nam nhân gần từng tiếng, dứt lời thì ngay lập tức công kích, không nói thêm lời nào nữa.

Trung niên nhân nhìn Phù Dung niên kỷ còn trẻ cho rằng công lực nàng không đến đâu, nên cũng lười biếng giao đấu, trong mắt không hề che dấu khinh thường.

Bất quá hắn đã nhanh chóng bị hành động này của mình làm cho hối hận. Nữ tử đang đối đầu với hắn, dù còn rất trẻ, bất quá lại có một thân công lực thâm hậu, nhiều lúc còn khiến hắn không kịp trở tay.

Do hai người quyết đấu, trung niên nhân lại dùng toàn lực công kích Phù Dung, nên trận pháp dần mất đi khống chế, mọi người bên dưới cũng đã mơ hồ lấy lại tinh thần

Nhìn đến hai người đang đánh nhau trên loi đài, lại nhìn mấy hồng y nhân giờ đây đã bị khống chế, cùng các cao thủ đã bị chết oan uổng, nhân sĩ võ lâm không khỏi cừu hận ngất trời, ai cũng oán độc nhìn vào người của Ma Vực Phong, như thể hận không ăn tươi nuốt sống họ được.

Lưu Vân Tinh nhìn tình thế, nhanh chóng tiến đến mất trận, dùng chưởng lực đánh vỡ nó. Vũ Ma Huyết trận ngay lập tức bị phá. Trên đài trung niên nhân cũng vì vậy mà bị trọng thương.

Phù Dung ngay lập tức chớp lấy cơ hội công kích, chưởng phong như hàn quang, nhanh chóng công kích về phía trung niên nhân. Trung niên nhân lúc này không kịp né tránh, ngay lập tức bị chưởng phong đánh trúng, ngã xuống loi đài.

Miệng không ngừng nôn ra máu tươi, có thể thấy được vết thương đã trầm trọng hơn nữa. Mấy hồng y nhân thấy vậy, không khỏi kinh hô lo lắng.

“Chủ nhân”. Bất quá giờ đây họ đều bị điểm huyết, không thể nào cử động, nên chỉ có thể đứng đó trơ mắt nhìn, không làm được gì.

“Giết cậu tặc, giết cậu tặc”. Lúc này võ lâm nhân sĩ bên dưới bắt đầu nhìn chằm chằm vào trung niên nhân cùng mấy hồng y nhân hô to rống giận, khí thế ngất trời, có thể thấy họ phấn nộ đến mức nào.

“Hừ” Phù Dung không thèm quan tâm đến họ, nhanh chóng xuống loi đài, sau đó ra hiệu cho người của mình cùng rời đi.

Thủy Vu, Lưu Vân Tinh cùng mấy nam nhân đều không có ý kiến, nhanh chóng theo sau, nhưng chưa đi được mấy bước, đã bị trung niên nhân giữ lại.

“Đợi đã” trung niên nhân nhìn Phù Dung, ánh mắt kiên quyết, như đưa ra quyết định gì đó.

Phù Dung đứng đó nhìn hắn, nhưng không nói, mà chờ đợi xem hắn có gì muốn nói.

“Cả đời của Ma Lãnh ta xưa nay chưa từng bại bao giờ, ngươi là người đầu tiên, cho nên ta hy vọng, tính mạng của ta, có thể kết thúc trong tay của ngươi, có được không???” trung niên nhân nhìn Phù Dung, trong mắt còn mang theo tia khẩn cầu.

“Ngươi không xứng” Phù Dung cười lạnh nhìn y, sau đó xoay người rời đi.

Long có nghịch lân, ai cũng có một giới hạn cho mình. Hôm nay Ma Lãnh chính là chạm đến nghịch lân của nàng, động vào người của nàng, thì hắn nhất định phải trả giá, muốn nàng thực hiện tâm nguyện của hắn, hắn vẫn chưa có tư cách này đâu.

Đoàn người Phù Dung rời khỏi, phía sau bắt đầu vang lên tiếng la cổ động báo thù của người võ lâm, còn có tiếng cười thâm thiết của Ma Lãnh. Bất quá những chuyện này lại hoàn toàn không hề liên quan gì đến họ, nên họ cũng không cần bận tâm nữa.

.....

Sau khi rời đi khỏi đại hội, đoàn người Phù Dung nhanh chóng theo hướng trang viên của Lưu Vân Tinh tại cách đó hơn năm mươi dặm nghỉ ngơi, dù sao những chuyện còn lại, cũng không hề liên quan đến bọn họ, nên họ không nhất thiết cần giải quyết.

Ba người Tư Đồ Cơ trải qua điều trị một thời gian, độc tính trong người đã hoàn toàn được giải trừ, hơn nữa vết thương cũng dần khép lại, hoàn toàn có thể an tâm.

Nhìn đến ba người mang theo vết thương ngồi trong đình thần nhiên mỉm cười trò chuyện, Phù Dung đứng một góc gần đó không khỏi ngăn người, không biết suy nghĩ gì.

Lúc này trên vai nàng lại xuất hiện thêm một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về an ủi, khiến Phù Dung không khỏi xoay người nhìn lại.

“Tam ca, huynh đến rồi” nhìn đến Thiên Tuyết xuất hiện tại chỗ này, Phù Dung dù có chút kinh hỷ, bất quá nhanh chóng trấn định lại.

“Dung nhi, nếu đã là duyên phận, hãy thuận theo. Nếu đã có tình, thì hãy theo đuổi nó, đừng để nhất thời suy nghĩ không cần thận, mà hối hận về sau” Thiên Tuyết nhìn Phù Dung tràn ngập tâm sự, nhẹ giọng an ủi.

Y hy vọng mọi người mình có thể thật sự tìm thấy hạnh phúc, vì chỉ có như thế, thì y mới có thể an tâm tự mình tìm hạnh phúc cho mình.

Nói thật lòng thì, y nhìn đến ai cũng có đôi, y cũng rất ngưỡng mộ, nên y phải nhanh chóng đốc thúc, có như vậy y mới có thể thoải mái mà ra đi tìm kiếm hạnh phúc cho mình chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 60

“Tam ca, muối...” Phù Dung nhìn Thiên Tuyết, tựa hồ còn mang chút lưỡng lự.

“Dung nhi. Trước đây Lạc Minh cũng từng có một đoạn thời gian vì thế diện, mà không chịu thừa nhận tình cảm với muối, nhưng sau đó hắn đã buông bỏ được không phải sao??? Hắn đã đem thế diện của một nam nhân, tự tôn của một hoàng đế ném đi, chỉ vì có thể một lần nữa có được tình cảm của muối. Và muối đã chấp nhận đó, không phải sao???”. Thiên Tuyết nhìn Phù Dung trầm ngâm than nhẹ.

“Muối từ trước giờ chưa từng chịu thua nam nhân bao giờ, không lẽ lần này lại như thế sao??? Lạc Minh làm được, thì muối cũng phải làm được. Hơn nữa, Dung nhi, đừng lừa dối lòng mình, đừng trốn tránh tình cảm của mình, hãy đối mặt với nó đi, nếu tạm thời muối vẫn chưa chấp nhận được tình cảm đó, thì hãy cho ba người họ một cơ hội được ở cạnh muối, chứng minh tình cảm của mình. Ngay cả năm tên tiểu tử kia đều đã chấp nhận họ, thì muối cũng nên thử một lần đi” Thiên Tuyết nhìn Phù Dung, rồi nhìn đến ba nam nhân trong đình, thật tình khuyên bảo.

Sau đó thật sâu nhìn bốn người họ, im lặng rời đi, vì y biết hiện giờ thứ mà Phù Dung cần chính là thời gian, chỉ cần có thời gian, thì Phù Dung rồi sẽ dần chấp nhận ba tên tiểu tử kia mà thôi.

.....

“Tỷ tỷ, sao sáng nay chúng ta lại dùng bữa sớm thế a??? ” Thủy Vu ngồi trên bàn ăn, nhìn Phù Dung ‘đau khổ’ hỏi.

Mấy ngày nay nàng vì đám người Tư Đồ Cơ trị thương, đã rất mệt, khó khăn lắm mới có thể nghỉ ngơi, vậy mà lại bị tỷ tỷ của mình lôi dậy sáng sớm, nói rằng dùng bữa sáng, nhưng mà cô cần sớm đến vậy không a???

“Dùng nhanh đi, sau đó chúng ta còn phải lên đường nữa” Phù Dung gấp lấy thức ăn, bỏ vào bát của Thủy Vu, sau đó dịu giọng khuyên.

Sáng nay Thiên Tuyết cùng Lưu Vân Tinh đều đã rời đi, nên hiện giờ tại đây chỉ còn hai tỷ muội cùng mấy nam nhân. Phù Dung tối qua suy nghĩ suốt đêm, đến sáng nay, rốt cuộc nàng cũng đã đưa ra được quyết định cho mình.

“Đi đâu a??? ” Thủy Vu tò mò hỏi.

“Về Minh Thành” Phù Dung nhàn nhã đáp lời.

“Quay về, ý tỷ là hai tỷ muội chúng ta” Thủy Vu nhìn đến mấy nam nhân, sau đó lại nhìn Phù Dung, rồi như ngộ ra gì đó, nhỏ giọng hỏi.

“Tất cả chúng ta” Phù Dung nhìn Thủy Vu than nhẹ đáp. ‘Muối muối này đúng là không chịu thua bao giờ, nhất định phải hỏi trắng ra thế sao a???’.

“À, muối đã hiểu” Thủy Vu đạt được đáp án, mới vừa lòng gật đầu.

Sau đó đưa mắt nhìn mấy nam nhân, đặc biệt là ba người Tư Đồ Cơ, ánh mắt như chúc mừng. ‘Chỉ có con rể của Minh Thành, mới có tư cách theo họ về Minh Thành, nay tỷ tỷ lại đưa cả ba người Tư Đồ Cơ theo về, chứng tỏ là đã dần dần chấp nhận họ rồi còn gì’.

Ba người Tư Đồ Cơ nhận được ánh mắt của Thủy Vu, dù không hiểu chuyện gì. Bất quá nghe đến Phù Dung có ý định đưa họ cùng quay về nhà, thì lại vui mừng không thôi, vì ích ra cuối cùng họ đã có cơ hội, không phải sao???

Sau khi dùng bữa, đoàn người nhanh chóng rời khỏi, theo hướng Minh Thành mà quay về. Bất quá khi Phù Dung cùng Thủy Vu đến đây, là điều đi qua thời không môn, nhưng mấy nam nhân thì lại không thể qua nơi đó, vì họ là người phạm không có phép thuật.

Nên đoàn người đành đi đường vòng, băng qua sa mạc, đến con đường dẫn đến Minh Thành tại U Lan cốc mà vào thôi. Nơi đây vốn là sa mạc tử thần của đại lục, xưa nay chưa từng có ai sống sót từ nơi này quay về. Nhưng ai cũng không ngờ đến được, nơi đây sẽ là cánh cửa dẫn vào Minh Thành, thế ngoại đào nguyên. Còn những người trước đây chết đi, nguyên nhân cũng chỉ vì lòng tham của họ, không vượt qua thử thách, và không có người dẫn đường mà thôi.

.....

Năm năm sau.

“Thần nhi, cẩn thận đó” nữ tử ôm lấy cái bụng to tròn, đi theo phía sau nhìn tiểu nam hài đang đùa giỡn, khẽ mỉm cười nhắc nhở.

“Mẫu thân, yên tâm đi” tiểu nam hài háo hức chạy xung quanh, bên cạnh còn theo mấy đứa bé khác, có nam có nữ.

“Kì nhi, coi chừng” nữ tử nhìn đến một tiểu nam hài khác sắp ngã, lo lắng hô định tiến về phía trước. Bất quá nàng lại sợ ý vấp ngã, làm cho bên cạnh mấy nam nhân cùng mấy hài tử đều sợ hãi kinh hô.

“Mẫu thân”.

“Dung nhi”.

“Dung nhi, không sao chứ???” nam tử một thân hắc y, ôm lấy nữ tử vào lòng, lo lắng hỏi, sau khi xác định nàng không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Các người không cần lo, ta không sao” Phù Dung nhìn đến Quân Hàn vẻ mặt hoảng hốt, cùng những người khác đều sợ hãi thì mỉm cười an ủi.

“Lạc Thần, lại đây” Lạc Minh nhìn đến tiểu nam hài, vẻ mặt như tức giận gọi.

“Lạc Kì, con cũng qua đây” Lạc Thiên nhìn đến tiểu nam hài chút nữa gián tiếp làm Phù Dung té ngã, cũng tỏ vẻ giận dữ.

“Phụ thân” Lạc Thần thì tiến đến bên cạnh Lạc Minh, vẻ mặt như chịu tội. Còn Lạc Kì thì lại ôm lấy Lạc Thiên làm nũng.

Bốn người ở chung một chỗ, quả thật là giống nhau như đúc. Bốn năm trước, sau một thời gian ở chung, rốt cuộc Phù Dung đã dần chấp nhận tình cảm của ba người Tư Đồ Cơ, ngày hôm sau khi thành thân Phù Dung lần đầu bắt được hỷ mạch, và đã sanh hạ một đôi long thai, trải qua Minh Vương dùng pháp lực kiểm chứng theo một phương pháp đã thất truyền từ lâu, cuối cùng cũng xác nhận, hai nam hài này là hài tử của Lạc Minh cùng Lạc Thiên, khiến hai nam nhân vui mừng khôn xiết.

Sau đó nàng lại hai lần mang thai nữa. Lần thứ hai chính là một đôi long phượng thai, nam hài Thượng Quan Lâm là của Thượng Quan Châu, nữ hài Triệu Tuyết là của Triệu Bản. Lần thứ ba, cũng là một đôi long thai, một là Tư Đồ Doãn của Tư Đồ Cơ, một còn lại là Sở Khiêm của Sở Quan Thanh.

Lần này đã là lần mang thai thứ tư của nàng, kết quả mạch tượng có thể cho thấy, lần này là một đôi phượng thai, và cũng đã trải qua kiểm tra, hai nữ hài lần này chính là của Khương Tuấn cùng Quân Hàn, điều này khiến cho hai người vui mừng vô cùng, vì hai người họ luôn mong muốn có được một nữ nhi xinh đẹp như Phù Dung, rốt cuộc họ cũng đã đạt thành tâm nguyện của mình. Nhưng điều này cũng khiến mấy nam nhân kia ghen tỵ không thôi, vì họ cũng muốn a.

“Được rồi, ta không sao, đừng hù dọa chúng nữa” Phù Dung nhìn đến Lạc Thần cùng Lạc Kì và mấy nhi tử khác đều đang ôm lấy phụ thân tỏ vẻ sợ hãi, thì không khỏi nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Dung nhi, hôm nay Thủy nhi ngoan sao???” Quân Hàn cười ôm lấy Phù Dung ngồi xuống, xoa bụng nàng hiền từ hỏi. Hắn đã quyết định, nữ nhi của hắn sẽ gọi là Quân Thủy Nhi.

“Àn, đúng rồi, hôm nay Ngọc nhi có quấy nàng không” Khương Tuấn cũng quan tâm hỏi, nữ nhi của hắn, hắn cũng đã nghĩ ra, sẽ lấy tên là Khương Ngọc, sau này toàn bộ gia sản của hắn đều sẽ do nữ nhi kế thừa cả, đến lúc đó hắn có thể giành thời gian ở bên cạnh ái thiếp nhiều hơn rồi.

“Ng ngoan lắm a” Phù Dung trên người toát ra một vẻ đẹp thuần khiết, hiền lành, của từ mẫu, vuốt ve cái bụng to tròn của mình, mỉm cười đáp.

“Muội muội, mau ra a, để chơi với tỷ tỷ nữa, mấy ca ca cùng đệ đệ đều rất nhàm chán a” Triệu Tuyết tiến đến gần bên Phù Dung, vuốt ve cái bụng của nàng, khẽ nhắc nhở.

Mấy người lớn bên cạnh nghe vậy đều nở nụ cười, còn mấy nam hài thì lại mặt mày khó chịu, ‘họ nhàm chán lắm sao a???’.

Phù Dung nhìn đến gia đình vui vẻ của mình, rồi lại âm thầm tạ Thiên Tuyệt cùng Thủy Vu, nếu không có hai người họ khuyên nhủ, nàng nghĩ nàng sẽ không thể nào buông bỏ được mọi vướng bận, mà chấp nhận ba nam nhân kia, cũng sẽ không gạt bỏ được định kiến thế gian, mà mở rộng lòng mình, lần này xem như nàng nợ họ một ân tình, sau này mỗi ân tình này nàng nhất định phải hồi báo mới được a.

Rồi lại nhớ đến phụ thân mình, cùng Thời không thần, cùng Nguyệt lão, nàng cũng cần tạ họ, vì không có trận cá cược của họ, và không có mưu kế của họ đặt ra, nàng nghĩ giờ đây nàng sẽ không được hạnh phúc thế này.

Xem ra tất cả đều đã được ý trời định sẵn cả rồi. Tất cả mọi chuyện trên đời này, hoàn toàn không thể nào tránh khỏi một chữ duyên.

____[TOÀN VĂN HOÀN]____

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quân Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

